2. E. d.
12

ΚΕΒΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ

CEBETIS THEBANI TABULA.

ΠΙΝΑΞ

ΚΕΒΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ ΠΙΝΑΞ.

CEBETIS THEBANI TABULA.

Novâ Verſione, in Puerorum uſus, Donata,

Et ſelectioribus Criticorum Notis Illuſtrata.

Accedit quoque elegantiſſima LUDOVICI ODAXII Verſio;

Necnon Notæ, & Index Verborum locupletiſſimus.

Operâ THOMÆ JOHNSON, M.A.

LONDINI:
Impenſis AUTHORIS. MDCCXX.

CMC
MVSEVM
BRITANNICVM

PRÆFATIO.

Præfandum tibi duxi, Amice Lector, ſed pauciſſimis: neque enim in re tàm tenui jactare brachia, & nervos oſtentare libuit. Scias itaque velim, Me nihil ultra in hâc Editione adornandâ voluiſſe, quàm ut Puerorum captui conſulerem, Doctioribus non diſplicerem, & amborum parcerem impenſis. Si enìm omnia nullo diſcrimine facto corraſiſſem, longas de Nugis altercationes, & Philoſophicas de Moribus conciones, & ineptas nonnullorum excurſiones

ſiones inſeruiſſem, in nimiam Liber excreviſſet molem. Id unum ſtudui, ut Textum haberes certum, Authoris ſententiam expeditam.

Editiones autem quibus uſus ſum erant Aldina *omnium antiquiſſima, & proxima* Luſcinii Ottomari ; *quas amiciſſime mihi communicavit* D^nus Gul. Woodward, *Coll.* Greſ. *Socius*, Medicinæ Profeſſor *peritiſſimus, Humanitate ſimul & librario Penu inſtructiſſimus.*

Salmaſ. Snec. Oxoni. *liberrimè, ut mos illi fuit, mihi tradidit Rev.* D^nus. Parſel, *Scholæ* Merc. Sciſs. *Archidiaſcalus modo, nunc* μακαρίτης, *cujus mortem unicè defleo, nunquàm non defleturus.* Berkelianam *autem &* Gronov. *proprias habui.*

Uſus ſum Verſionibus non Latinis modo, ſed & Gallicis, Anglicâque unâ, inter primas numerandâ, à Rev. admodum viro Jer. Collier *confectâ. Vale, Amice Lector, & fruere.*

TESTI-

TESTIMONIA DE CEBETE.

Lucianus de mercede conductis.

Βέλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος εἰκόνα τινα τοῦ τοιούτου σοι βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων εἰδῇς εἴ σοι παρέλκτεόν ἐστιν ἐς αὐτόν.

Idem in Rhetorum præceptis.

Ἐθέλω δέ σοι πρῶτον ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα γραφάμενος τῷ λόγῳ ἑκατέραν ἀποδεῖξαι τὴν ὁδόν.

Julius Pollux III, 16.

Ὑφηγητὴς, ἐξηγητὴς, προηγητικὸς, προηγεμών. καὶ καθηγητὴς ὡδὶ Κέβητι καὶ τοῖς τραγῳδοῖς.

Dio-

Teſtimonia de Cebete.

Diogenes Laertius libro 11 Vitarum.

Κέβης ὁ Θηβαῖος· καὶ τοῦτου φέρονται διάλογοι τρεῖς· Πίναξ, Ἑβδόμη, Φρύνιχος.

Tertullianus de præſcriptione cap. 39.

Vides hodie ex Virgilio fabulam in totum aliam componi, materia ſecundum verſus, verſibus ſecundum materiam concinnatis. Denique Hoſidius Geta Medeam tragœdiam ex Virgilio pleniſſime exſuxit. Meus quidem propinquus ex eodem poeta inter cætera ſtili ſui otia Pinacem Cebetis explicuit. Ubi recte Pamelius Cebetem ſecta Pythagoricum notat.

Idem de Corona cap. 7.

Hercules nunc populum capite præfert, nunc oleaſtrum, nunc apium. Habes tragœdiam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, &c. Ubi Joſ. Scaliger in exemplari editionis Junianæ, quod in bibliotheca publica ſervatur, adſcripſit *Cebetis*, quod tamen valde anceps.

Sui-

Teſtimonia de Cebete.

Suidas.

Κέβης, Θηβαῖος φιλόσοφος, Σωκράτους μαθητής. Διάλογοι ὃ αὐτοῦ φέρονται τρεῖς· ἑβδόμη, φρύνιχος, Πίναξ. ἔστι δὲ τὸν ὅδε διήγησις καὶ ἄλλα τινα.

Etiam Virgilii delicias eodem nomine fuiſſe ex Vita ejus & Servio ad ſecundam Eclogam patet.

Chalcidius in fine commentarii in Timæum Platonis.

Etenim, qui aderant, omnes erant inſtructi præcipuis doctrinis, quas ingenuas diſciplinas appellavit; propterea quod a pueris ætas illa iis veluti principiis altioris doctrinæ, & tanquam gradibus imbuebatur, geometrica, muſica, arithmetica, aſtronomia. De quibus Cebes pronuntiavit, ſiquidem philoſophiæ cauſa diſcantur, ut per eas, tanquam gradibus, ad ſummum culmen philoſophiæ perveniatur, operæ pretium eſſe; ſi ſine philoſophia, plenæ tamen dignitatis eſſe fundamenta, imperfectæ licet eruditionis. Ubi Johannes Meurſius: *Intelligit Thebanum, de quo*

Teſtimonia de Cebete.

Diogenes lib. 11. *& ex eo Suidas. Alius eſt Cebes Cyzicenus, cujus meminit Athenæus lib.* iv.

Danielis Heinſii carmen, chirographo auctoris ſcriptum in exemplari, quod eſt penes fratrem meum, ut videtur ab eo compoſitum, ut peplo inſereretur, ſed neſcio quo caſu omiſſum, & dignum tamen, quod conſpiciatur.

Καί σε, Κέβης, σοφίῃσι κεκασμένον αἰὲν ἀκούω
Σωκρατικοῖς γεγαῶτα πάλαι καταειδόμενον ἄστεσις.
Κείνῳ γὰρ θανάτοιο παρήγορος αὐτὸς ἔπλω,
Τόν ποθ' οἱ ἀφραδέοντες ἀταθαλίῃσι νόοιο
Κεκροπιδῶν ἔρραψαν ὁμηγερέες πολῖται,
Ψευδέων τέκτονες ἄνδρες ἀληθοσύνης ὄπερθεν.
Τῷ καὶ Πυθαγόρεο σοφὰς ἀπομάξαο δόξας,

Ὡς

Testimonia de Cebete.

Ὡς κεῖνο τὸ παλαιὸν, ὁμοίως τοῖς πιφαύσκων
Χρεὼν ἀνθρώποισιν ἀμηχανέουσιν ἀρωγῆς,
Δῆλα περ, ἐν μύθοισι καὶ αἰνιγμοῖσιν ἑλίκτα.
Ὅς ποτε καὶ βιότοιο μέγαν πλάνον, ἠδὲ καὶ οἶμον,
Στείνεϊ μὲν τὰ πρῶτα, τὸ δ' ὕστερον αὖδις ἐλαφρῷ
Ποσσὶ περᾷν, μακρήν τε καὶ ὄρθιον, ἠδὲ κατάντη,
Ἡμῖν ἠγορόασκε, ἐπεὶ καλιῶν τ' ἀρετῶν τε
Οἷα ζωογεάφος τις ἀνὴρ, θεσπίσιος ἄλλων,
Εἰκόνα δαιδαλόεικτον ἐνὶ μεσόπεσσιν ἔθηκας.

Laurentius Pignorius Symbolicarum epistolarum xlii.

Fidem facit Cebetis Pinax, quam vocamus, a nostris nobis olim præceptoribus tradita & commendata.

Phi-

Teſtimonia de Cebete.

Philippus Thomaſinus de donariis pag. 211.

Præter hæc religionis indicia aliud etiam ſpectaſſe priſcos ſapientes ſatis oſtendit Tabella in Saturni ædicula inter alia munera olim pro delubro poſita, quæ veluti totius vitæ humanæ imago & compendium Cebeti integri libri materiam ſapientiſſimis Maſcardi meditationibus non indignam præbuit.

Petrus Lambecius in appendice libri v.

Venetiis acceptos codices MSS. & in bibliothecam Cæſaream relatos numerat, in quibus eſt, Cebetis Thebani, Philoſophi Platonici, Tabula, vitæ humanæ prudenter inſtituendæ rationem continens.

Nam quæ auſus fuit Samuel Petitus tentare in libro iv *Miſcellaneorum cap.* iv. *iis non utimur, quum & ſupponat incertiſſima, & mutationibus tam libere indulgeat, ut æqui juſtique parvam ponat rationem.*

KEBH-

ΚΕΒΗΤΟΣ
ΘΗΒΑΙΟΥ
ΠΙΝΑΞ.

CEBETIS
THEBANI
TABULA.

CEBETIS THEBANI TABULA.

Dialogus inter Hoſpites quoſdam & Senem.

H. DEambulabamus fortè in Saturni ſacello, ubi inter alia complura, quæ intuebamur, donaria, ſuſpenſa erat quædam pro templo tabula; in quâ pictura erat quædam nova & mira, fabuláſque ſibi peculiares continens:

ΚΕΒΗΤΟΣ
ΘΗΒΑΙΟΥ
ΠΙΝΑΞ.

Διαλόγυ Πρόσωπα, Ξένος καὶ Γέρων.

Ξ. Τυγχάνομεν ἐκπαγέντες ἐν τῷ τοῦ Κρόνυ ἱερῷ, ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωρήσαμεν· ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἔμπροσθε τοῦ νεώ, ἐν ᾧ ἦν γεγραφή τις ξένη, καὶ μύθυς ἔχοντα ἰδίυς· ὡς δὴ θαυμάσαντες

tinens: quas, quales eſſent conjicere non poteramus. Neque enim civitas videbatur eſſe pictura *hæc*, neque caſtra; ſed ſeptum erat quoddam duo alia in ſe continens ſepta, alterum quidem majus, alterum autem minus. Erat quoque porta in primo ſepto, quam ad portam ingens nobis turba aſtare videbatur. Intra ſeptum verò multitudo quædam mulierum conſpiciebatur. Ad ingreſſum autem primæ portæ & ſepti ſenex quidam aſtans ſpeciem præ ſe ferebat tanquam *hominis* aliquid præcipientis ingredienti turbæ. Dum igitur diu nos inter nos dubitaremus, quid ſibi vellet hæc Fabula, ſenex quidam aſtans dixit.

S. Nihil abſurdi facitis, ô Hoſpites, qui de hâc picturâ dubitetis: pauci enim ex indigenis nôrunt, quid ſibi velit iſta fabula. Neque enim civitatis noſtræ eſt donarium, ſed peregrinus quidam olim huc advenit,

συμβαλεῖν, τίνες, καὶ πότε ἦλθ. ἔστε γὰρ πόλις ἐδόκει ἡμῖν εἶναι τὸ γεγραμμένον, ἔστε στρατόπεδον· ἀλλὰ πρόβολος ἦν, ἐν αὐτῷ ἔχων ἕτερος πρόβολος δύο, τὸ μὲν μείζω, τὸ δὲ ἐλάττω. ἦν δὲ καὶ πύλη ὅπῃ τὸ πρώτου προβόλου· πρὸς δὲ τῇ πύλῃ ὄχλος ἐδόκει ἡμῖν πολὺς ἑστάναι. ἔνδον δὲ τοῦ προβόλου, πλῆθός τι γυναικῶν ἑώρᾶτο. ὅπῃ δὲ τὸ εἴσοδον τοῦ πρώτου πυλῶνος καὶ προβόλου γέρων τις ἑστὼς, ἔμφασιν ἐποίει, ὡς προστάττων τι τῷ εἰσιόντι ὄχλῳ. Ἀπορούντων οὖν ἡμῶν περὶ τῆς μυθολογίας πρὸς ἀλλήλους πολὺ χρόνον, πρεσβύτης τις παρῆλθε.

Γ. Οὐδὲν δεινὸν πάσχετε, ὦ ξένοι, ἔφη, ἀποροῦντες περὶ τῆς γραφῆς ταύτης· οὐδὲ γὰρ τῶν ὑπογραφέων πολλοὶ οἴδασι, τί ποτε αὕτη ἡ μυθολογία δύναται· οὐδὲ γὰρ ἔστι πολιτικὸν ἀνάθημα, ἀλλὰ ξένου τις πάλαι ποτὲ ἀφί-

advenit, vir prudens & ſapientiâ haud vulgari *præditus*, dictis pariter & factis Pythagoreæ aut Parmenideæ ſectæ ſtudium æmulatus, qui & ſacellum hoc, & picturam Saturno dedicavit.

H. Vidiſtine ergo, inquam ego, hominem, & nôſti?

S. Imò, & admiratus ſum, inquit ille, ipſum diu. Quamvis enim junior eſſet, multa & præclara diſſerebat, & de hujus fabulæ ſententiâ ſæpè eum audivi fuſiùs agentem.

H. Per Jovem igitur, inquam ego, niſi quæ te detinet major occupatio, enarra nobis; audire enim impensè cupimus, quænam tandem ſit hujus fabulæ mens.

S. Nulla *erit* mora, inquit, Hoſpites: at unum hoc à me prius ſciatis oportet, enarrationem hanc habere *in ſe* aliquid periculoſum.

H. Quale id, inquam ego?

S. Quoniam, ſiquidem animum adver-

κετο δεῦρο, ἀνὴρ ἔμφρων, καὶ δεινὸς περὶ Σοφίαν, λόγῳ ὃ καὶ ἔργῳ Πυθαγόρειόν τινα καὶ Παρμενίδειον ἐζηλωκὼς βίον, ὃς τό, τε ἱερὸν τοῦτο καὶ τὴν γεραφὴν ἀνέθηκε τῷ Κρόνῳ.

Ξ. Πότερον οὖν, ἔφην ἐγώ, καὶ αὐτὸν τὸν ἄνδρα γιγνώσκεις ἑωρακώς;

Γ. Καὶ ἐθαύμασά γε, ἔφη, αὐτὸν πολλῷ χρόνον νεώτερον ὄντα. πολλὰ γὰρ καὶ σοφὰ διελέγετο. καὶ περὶ ταύτης δὴ τῆς μυθολογίας πολλάκις αὐτοῦ ἠκηκόειν διεξιόντος.

Ξ. Πρὸς Διὸς τοίνυν, ἔφην ἐγὼ, εἰ μή τίς σοι μεγάλη ἀσχολία τυγχάνει οὖσα, δίηγησαι ἡμῖν. πάνυ γὰρ ἐπιθυμοῦμεν ἀκοῦσαι, τί ποτέ ἐστιν ὁ μῦθος.

Γ. Οὐδείς φθόνος, ὦ ξένοι, ἔφη. ἀλλά τυτὶ πρῶτον δεῖ ὑμᾶς ἀκοῦσαι, ὅτι ἐπικίνδυνόν τι ἔχει ἡ ἐξήγησις.

Ξ. Οἷόν τι; ἔφην ἐγώ.

Γ. Ὅτι, εἰ μὴ προσέξητε, ἔφη, καὶ

adverteritis, & quæ dicuntur intellexeritis, ſapientes & felices futuri eſtis ; ſin minùs, inſipientes & infelices, acerbi atque indocti facti, malè victuri. Hæc enim enarratio ſimilis eſt omninò *decantato* illî Sphingis Ænigmati, quod olim illa Hominibus proponebat. Quod quidem ſiquis intellexerat, incolumis evaſit : qui autem non intellexerat, à Sphinge *occiſus* periit : ſimiliter & ex hâc enarratione evenit. Inſipientia enim eſt hominibus *altera* Sphinx. Obſcurè autem & hæc innuit, quid bonum, quid malum ; quid neque bonum, neque malum in vitâ ſit. Hæc igitur niſi quis intellexerit, ab illâ interimitur non ſimul & ſemel, ut is qui à Sphinge devoratus periit ; ſed per omnem vitam paulatim conſumitur, quemadmodum qui *perpetuis* traduntur ſuppliciis : contrà autem, ſiquis ea cognôrit, Inſipientia quidem perit, ipſe verò ſalvus evadit, & per omnem

συνήσητε τὰ λεγόμενα, φρόνιμοι καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε. εἰ δὲ μή, ἄφρονες, καὶ κακοδαίμονες, καὶ πικροί, καὶ ἀμαθεῖς γεγόμενοι, κακῶς βιώσεσθε. Ἔστι γὰρ ἡ ἐξήγησις ἐοικυῖα τῷ τῆ Σφιγγὸς αἰνίγματι, ὃ ἐκείνη προεβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις. εἰ μὲν οὖν αὐτὸ συνίη τις, ἐσώζετο· εἰ δὲ μὴ συνίη, ἀπώλλυτο ὑπὸ τῆ Σφιγγός. ὡσαύτως δὲ καὶ ὅπι τῆ ἐξηγήσεως ταύτης. ἡ γὰρ Ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις Σφίγξ ἐστιν. αἰνίττεται δὲ καὶ τάδε, τί ἀγαθὸν, τί κακὸν, τί ἔστε ἀγαθὸν, ἔστε κακὸν ἐστὶν ἐν τῷ βίῳ. ταῦτ' οὖν ἐὰν μέν τις μὴ συνίῃ, ἀπόλλυται ὑπ' αὐτῆς σὺν εἰσόπαξ, ὥσπερ ὁ ὑπὸ τῆ Σφιγγὸς καταβρωθεὶς ἀπέθνησκεν· ἀλλὰ καὶ μικρὸν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καταφθείρεται, καθάπερ οἱ ὅπι τιμωρίαν ὡδὰ διδόμενοι. ἂν δέ τις γνῷ, ἀνάπαλιν ἡ μὲν Ἀφροσύνη ἀπόλλυται, αὐτὸς δὲ σώζεται, καὶ μακαρίως καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ.

Ὑμεῖς

nem vitam felix & beatus redditur. Vos igitur animum advertite, nec obiter audite.

H. O Hercules! quantam nobis cupiditatem injeciſti, ſi hæc ita ſe habent?

S. Atqui ita ſe habent, inquit.

H. Non igitur priùs hæc narraveris, quàm nos erimus prompti ad attendendum, non perfunctoriè audituri, cum tale propoſitum ſit & præmium *& pœna.*

S. Sublato igitur baculo, & ad picturam protento, cernitis, inquit, ſeptum hoc?

H. Cernimus.

S. Hoc primum vos ſcire oportet, locum hunc appellari Vitam; turbamque ingentem, quæ ad portam aſtat, eos eſſe, qui in vitam aliquando ingreſſuri ſunt. Senex autem ille, qui ſupernè ſtat, chartam quandam hâc manu tenens, alterâque quaſi aliquid monſtrans, Ille, *inquam,*

Ὑμεῖς οὖν προσέχετε, καὶ μὴ θορυβεῖτε.

Ξ. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς εἰς μεγάλην τινὰ ὀπτυμίαν ἐμβεβλήκας ἡμᾶς, εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει.

Γ. Ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα.

Ξ. Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος, ὡς ἡμῖν προσεξόντων ὁ παρέργως, ἐπείπερ καὶ τὸ ὀπτίμων τοιοῦτόν ἐστιν.

Γ. Ἀναλαβὼν ἔν ῥάβδον τινά, καὶ σκίαινας πρὸς τῷ γραφίῳ, Ὁρᾶτε, ἔφη, τὸ περίβολον τοῦτον;

Ξ. Ὁρῶμεν.

Γ. Τοῦτο πρῶτον δεῖ εἰδέναι ὑμᾶς, ὅτι καλεῖται ὁ τόπος οὗτος, Βίος. καὶ ὁ ὄχλος ὁ πολύς, ὁ πρὸ τῆς πύλην ἑστώς, οἱ μέλλοντες εἰσπορεύεσθαι εἰς τὸν βίον, οὗτοί εἰσιν. ὁ δὲ γέρων, ὁ ἄνω ἑστηκὼς, ἔχων χάρτην τινὰ ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῇ ἑτέρᾳ ὥσπερ δεικνύων τι,

οὗτος

inquam, Genius appellatur. Præcipit autem ingredientibus, quid facere eos oporteat, ubi in vitam ingreſſi fuerint; oſtenditque quæ via inſiſtenda eſt, ſi in vitâ ſalutem conſequi velint.

H. Quam igitur viam jubet eos ingredi? aut quomodo? inquam ego.

S. Vidéſne, inquit, juxta portam ſolium eo loco poſitum, quo turba ingreditur, cui mulier inſidet, fucato vultu, & pellaci ſpecie, manuque poculum quoddam tenens?

H. Video. ſed quænam hæc eſt, inquam?

S. Impoſtura, inquit, quæ omnes mortales ſeducit.

H. Quidnam, quæſo, agit illa?

S. Ingredientes in vitam vim ſuam bibere compellit.

H. Quænam verò hæc eſt potio?

S. Er-

ὄτΘ. Δαίμων καλεῖται. τοιαύτη ἡ τοῖς εἰσπορευομένοις, τί δεῖ αὐτὸς ποιεῖν, ὡς ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸ βίον· καὶ δείκνυσι ποίαν ὁδὸν αὐτὸς δεῖ βαδίζειν, εἰ σώζεσθαι μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ.

Ξ. Ποίαν δὴν ὁδὸν κελεύει βαδίζειν, ἢ πῶς; ἔφην ἐγώ.

Γ. Ὁρᾷς εἶπε, τοῦτο τὸ πύλην θύρον τινὰ κείμενον καὶ τὸ τόπον τοῦτον, καθ' ὃν εἰσπορεύεται ὁ ὄχλος, ἐφ' ᾧ κάθηται γυνὴ πεπλασμένη τῷ ἤθει, καὶ πιθανὴ φαινομένη, καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσα ποτήριόν τι;

Ξ. Ὁρῶ. ἀλλὰ τίς ἐστιν αὕτη; ἔφην.

Γ. Ἀπάτη καλεῖται, φησιν, ἡ πάντας τοὺς ἀνθρώπους πλανῶσα.

Ξ. Εἶτα τί πρᾴττει αὕτη;

Γ. Τοὺς εἰσπορευομένους εἰς τὸ βίον ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει.

Ξ. Τοῦτο δὴ τί ἐστι τὸ ποτόν;

Γ. Πλάνη,

S. Error, inquit, & Ignorantia.

H. Quid tum poſtea ?

S. Hâc epotâ in vitam ingrediuntur.

H. Omnéſne errorem bibunt, necne ?

S. Ad unum omnes, inquit ; ſed hi quidem plus, illi verò minus. Nónne vides præterea intra portam turbam quandam mulierum, meretricum varias admodum formas habentium ?

H. Video.

S. Hæ igitur *Opiniones*, & *Cupiditates*, & *Voluptates* appellantur ; quæ turbâ ingrediente ſtatim inſiliunt, & unumquemque amplexantur, ac ſecum abducunt.

H. Quo verò abducunt eos ?

S. Aliæ quidem ad ſalutem, inquit, aliæ ad interitum per *Impoſturam.*

H. O vir admirande ! quàm acerbam narras potionem ! *S.*

Γ. Πλάνη, ἔφη, καὶ Ἄγνοια.

Ξ. Εἶτα τί;

Γ. Πιόντες τοῦτο παραδίονται εἰς τὸν βίον.

Ξ. Πότερον ἅπαντες πίνουσι τὸν πλάνον, ἢ οὔ;

Γ. Πάντες πίνουσιν, ἔφη· ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖον, οἱ δὲ ἧττον. ἔτι δὲ οὐχ ὁρᾷς ἔνδον τῆς πύλης πλῆθός τι γυναικῶν, ἑταιρῶν παντοδαπὰς μορφὰς ἐχουσῶν;

Ξ. Ὁρῶ.

Γ. Αὗται τοίνυν, Δόξαι, καὶ Ἐπιθυμίαι, καὶ Ἡδοναὶ καλοῦνται. Ὅταν δὲν εἰσπορεύηται ὁ ὄχλος, ἀναπηδῶσιν αὗται, καὶ πλέκονται πρὸς ἕκαστον, εἶτα ἀπάγουσι.

Ξ. Ποῦ δὲ ἀπάγουσιν αὐτούς;

Γ. Αἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι, ἔφη· αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι διὰ τὴν ἀπάτην.

Ξ. Ὦ δαιμόνιε, ὡς χαλεπὸν τὸ πρᾶγμα λέγεις;

Γ. Καὶ

S. Atqui omnes, inquit, pollicentur se eos ad optima *quæque* perducturas, etiam ad vitam beatam & undiquaque conducibilem. Illi verò per ignorantiam & errorem, quem ab *Impostura* hauserunt, quænam vera sit vitæ via, non inveniunt, sed temerè errant; quemadmodum vides prius ingressos, ut circumaguntur quò illæ monstrent.

H. Video & hoc, inquam. Sed quænam est illa mulier, quæ veluti cæca & furenti similis, super lapide quodam rotundo consistere videtur?

S. Illa quidem, inquit, vocatur *Fortuna.* Est autem non cæca tantùm, sed insana etiam & surda.

H. Illa verò quid habet negotii?

S. Obambulat undique, inquit, & ab aliis, quæ habent, eripit, & aliis donat; ab iisdemque iterum abripit illico quæ dedit, & aliis temerè & instabiliter donat: quapropter

Γ. Καὶ πᾶσαί γε, ἔφη, ἐπαγγέλλονται ὡς ὅτι τὰ βέλτιστα ἄξουσι, καὶ εἰς βίον εὐδαίμονα καὶ λυσιτελῆ. οἱ δὲ διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸ πλάνον, ὃν πεπώκασι παρὰ τῆς Ἀπάτης, ἐκ εὐλόγως ποία ἔξιν ἡ ἀληθινὴ ὁδὸς ἡ ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ πλανῶνται εἰκῆ, ὥσπερ ὁρᾷς καὶ τοὺς πρότερον εἰσπορευομένους, ὡς πεμάγονται ὅπη ἂν αὐτοὶ δείκνυωσιν;

Ξ. Ὁρῶ τοῦτο, ἔφην. ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη τίς ἔξιν, ἢ ὥσπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἶναι δοκοῦσα, καὶ ἐπικυᾶ ὅτι λίθῳ τινὸς ἐρρύλω;

Γ. Καλεῖται μέν, ἔφη, Τύχη· ἔξι δὲ οὐ μόνον τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφή.

Ξ. Αὕτη οὖν τί ἔργον ἔχει;

Γ. Περιπορεύεται πανταχοῦ, ἔφη· καὶ παρ' ὧν μὲν ἁρπάζει τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἑτέροις δίδωσι· πολλοὶ δὲ τῶν αὐτῶν πάλιν ἀφαιρεῖται πολλάκις ἃ δέδωκε, καὶ ἄλλοις δίδωσιν εἰκῆ καὶ ἀβεβαίως.

pter ſignum illud rectè indicat illius naturam.

H. Quale id eſt, inquam ego?

S. Quòd in rotundo ſaxo inſiſtit.

H. Id verò ſignum quid ſibi vult?

S. Quòd parùm certa, & inſtabilia illius ſunt munera. Magnæ enim & graves jacturæ fiunt, ubi quis ei fidem adhibuerit.

H. Turba autem illa ingens, quæ eam circumſtat, quid ſibi vult? & quinam vocantur?

S. Vocantur hi quidem *Inconſulti.* ſinguli verò ea petunt, quæ illa abjicit.

H. Quî ergò fit, ut eodem non ſint vultu; ſed eorum quidem alii lætari videantur, alii autem paſſis manibus triſtentur?

S. Qui quidem ex iis videntur, inquit ille, lætari & ridere, ii ſunt, qui acceperunt aliquid ab eâ, iidemque

βαίως. διὸ καὶ τὸ σημεῖον καλῶς μηνύει τὴν φύσιν αὐτῆς.

Ξ. Ποῖον τοῦτο; ἔφη ἐγώ.

Γ. Ὅτι ὅπη τραγγύλη λίθος ἔστιν.

Ξ. Εἶτα τί τοῦτο σημαίνει;

Γ. Ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς, οὐδὲ βεβαία ἕξιν ἡ παρ' αὐτῆς δόσις. ἐκπώσεις γὰρ μεγάλας καὶ σκληρὰς γίγνονται, ὅταν τις αὐτῇ πιστεύσῃ.

Ξ. Ὁ δὴ ἀνθρώπων ὄχλος ὁ πολὺς οὗτος, ὁ περὶ αὐτὴν ἑστηκὼς, τί βούλεται, καὶ τίνες καλοῦνται;

Γ. Καλοῦνται μὲν οἱ Ἀπροβούλευτοι· αὐτοῖς δὲ ἑκάστοις αὐτῶν ἡ ῥίπτει.

Ξ. Πῶς οὖν οὐχ ὁμοίαν ἔχουσι τὴν μορφὴν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν δοκοῦσι χαίρειν, οἱ δὲ ἀθυμοῦσιν, ἐκτεταγότες τὰς χεῖρας;

Γ. Οἱ μὲν δοκοῦντες, ἔφη, χαίρειν, καὶ γελᾶν αὐτῶν, οἱ εἰληφότες τι τῶν τῆς Τύχης εἰσίν· οἱ δὲ καὶ Ἀγαθὴν Τύ-

demque eam *proſperam* Fortunam vocant. Qui verò videntur flere, quique manus tendunt, ſunt ii, quibus abſtulit quæ priùs dederat. Hi contrà *malam Fortunam* eandem appellant.

H. Quænam ſunt illa, quæ donat illis, unde qui accipiunt, tantopere lætantur, qui autem amittunt, dolent?

S. Hæc, inquit, quæ pleriſque hominibus videntur eſſe bona.

H. Quænam autem ſunt ea?

S. Divitiæ ſcilicet, & gloria, & nobilitas, & liberi, & tyrannides, & regna, & alia quæcunque his ſimilia.

H. Et quidni hæc ſunt bona?

S. De his, inquit, aliàs diſputare licebit; nunc autem de hujus fabulæ ſententiâ agamus.

H. Sit ita, utì vis.

S. Vides igitur, ubi portam hanc præ-

χλω αὐτλῶ καλῶσιν. οἱ ὃ δοκοῦντες κλαίειν, καὶ τὰς χεῖρας ἐκπεπλακότες, εἰσὶ παρ' ὧν ἀφείλετο ἃ δέδωκε πρότερον αὐτοῖς. ὅτι πάλιν Κακλῶ Τύχλω αὐτὴν καλῶσι.

Ξ. Τίνα ὖν ἔστιν ἃ δίδωσιν αὐτοῖς, ὅτι ὕτως οἱ μὲ λαμβάνοντες χαίρυσιν, οἱ ὃ ἀποβάλλοντες κλαίυσι;

Γ. Ταῦτα, ἔφη, ἃ πολλοῖς τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ εἶ ἀγαθά.

Ξ. Ταῦτα ὖν τίνα ὀρθῶ;

Γ. Πλοῦτον δηλαδὴ, καὶ Δόξα, καὶ Εὐχλώια, καὶ Τέκνα, καὶ Τυραννίδες, καὶ Βασιλεῖαι, καὶ πάλλα ὅσα τούτοις πολλὰ πλήσια.

Ξ. Ταῦτα ὖν πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθά;

Γ. Περὶ μὲ τούτων, ἔφη, καὶ αὖθις ἐκποιήσει Δαλέκτως. νυῦ ὃ περὶ τλῶ μυθολογίαν χλυώμεθα.

Ξ. Ἔχω ὕτως.

Γ. Ὁρᾶς ὖν, ὡς ἂν παρέλθοις τὴ

prætereris, aliud ſeptum altius, & mulieres extra ſeptum ſtantes, ſolito meretricum more ornatas?

H. Omnino, inquam, video.

S. Harum igitur hæc quidem *Incontinentia*, illa verò *Luxuria*, alia *Avaritia*, alia verò *Adulatio* vocatur.

H. Quid ergò hîc potiſſimùm aſtant illæ?

S. Obſervant, inquit, eos qui aliquid à *Fortuna* acceperunt.

H. Quid deinde?

S. Inſiliunt, & amplexantur, & adulantur, utque apud ſe manere velint, obſecrant, promittentes vitam eis affore jucundam & otioſam & ab omni moleſtiâ vacuam. Quòd ſi quis ab eis perſuaſus ad vitam voluptariam ſe converterit, tantiſper ei videtur dulcis hæc vitæ ratio, quamdiu hominem titillaverit; poſtea autem ſecus. Ubi enim reſipuerit,

πύλλω ταύτῃ, ἀνώτερον ἄλλον περίβολον, ὡς ἂν μὴ γυναῖκας ἔξω τοῦ περιβόλου ἐσπηδώσας, κεκοσμημένας ὥσπερ ἑταίρας εἰώθασι;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Αὗται τοίνυν, ἡ μὲν Ἀκρασία καλεῖται, ἡ δὲ Ἀσωτία, ἡ δὲ Ἀπληστία, ἡ δὲ Κολακεία.

Ξ. Τί ἦν ὧδε ἑστήκασιν αὗται;

Γ. Παρατηροῦσιν, ἔφη, τοὺς εἰληφότας τι ὧνπερ ἡ Τύχη.

Ξ. Εἶτα τί;

Γ. Ἀναπηδῶσι, καὶ συμπλέκονται αὐτοῖς, μὴ κολακεύουσι, μὴ ἀξιοῦσι παρ' αὐταῖς μένειν, λέγουσαι ὅτι βίον ἕξουσιν ἡδύν, καὶ ἄπονον, καὶ κακοπάθειαν ἔχοντα εὐδαιμίαν. Ἐὰν δέ τις πεισθῇ τούτων αὐτῇσι εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἡδυπάθειαν, μέχρι μέν τινος ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διατριβή, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον· εἶτ' οὐκ ἔστιν. ὅταν γὰρ ἀνανήψῃ, ἀπαλλάνε-

erit, ſentit ſe non comediſſe, ſed ab eis comeſum, & contumeliosè habitum fuiſſe. Quo fit, ut cùm omnia prodegerit, quæ à *Fortuna* acceperat, cogatur his ipſis mulieribus ſervire, & omnia ſuſtinere, & indecorè ſe gerere, & propter eas, quæcunque ſunt damnoſa, in ſe admittere; furari nempe, fana ſpoliare, pejerare, prodere, prædari, omnia denique, quæ ſunt his ſimilia. Ubi verò omnia eos defecerint, *Pœnæ* traduntur.

H. Et quænam hæc eſt?

S. Videſne, inquit, pone eas quiddam quaſi oſtiolum; & locum quendam anguſtum & tenebroſum? Nonne & mulieres ibi turpes, & ſordidæ, & pannis obſitæ videntur verſari?

H. Omnino.

S. Ex his igitur, quæ flagellum tenet, vocatur *Pœna*, quæ autem caput intra genua tenet, *Mœſtitia*: quæ

ται ὅτι ἐσθὴς ἤδιεν, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς καλ-
ηδίετο, καὶ ὑβρίζετο. Διὸ καὶ, ὅταν ἀνα-
λώσῃ πάνθ' ὅσα ἔλαβε παρὰ τ Τύχης,
ἀναγκάζεται ταύταις τ γυναιξὶ δου-
λεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀχθη-
νεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα δεῖ
βλαβερά, οἷον ἀποστερεῖν, ἱεροσυλεῖν,
ἐπορκεῖν, προδιδόναι, λιμίζεσθαι, καὶ
πάνθ' ὅσα τούτοις πρόσπλησια. ὅταν
δὲ πάντα αὐτοῖς ἐπιλίπῃ, πρὸς διδόνται
τῇ Τιμωρίᾳ.

Ξ. Ποία δέ ἐστιν αὕτη;

Γ. Ὁρᾷς ὀπίσω τὶ αὐτῷ, ἔφη, ὥσ-
περ δύκιον μικρὸν, καὶ τόπον στενόν τι-
να, καὶ σκοτεινόν; Οὐκοῦν καὶ γυναῖκες
αἰσχραὶ, καὶ ῥυπαραὶ, καὶ ῥάκη ἠμφιεσ-
μέναι δοκοῦσι σοι εἶναι;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Αὗται τοίνυν, ἔφη, ἡ μὲν τ μορ-
φὴν ἔχουσα, καλεῖται Τιμωρία· ἡ δὲ
τ κεφαλὴν ἐν τοῖς γόνασιν ἔχουσα, Λύ-

πη·

quæ verò capillos ſuos evellit, *Dolor.*

H. Ille autem alter, qui eis aſtat, deformis & macilentus & nudus, & ponè mulier quædam ei ſimilis, deformis & macra, quinam ſunt?

S. Hic quidem *Luctus* appellatur, inquit; ſoror autem ejus, *Deſperatio.* His igitur traditur, & unà cum his in cruciatibus vitam agit: deinde rurſus in aliam domum truditur, ad *Infelicitatem*, ibique reliquam vitam tranſigit in omnigenâ miſeriâ, niſi *Pœnitentia* ei fortè obviam facta fuerit.

H. Quid tum fit?

S. Pœnitentia obviam ei facta eripit eum ex malis, eique aliam *Opinionem* inſerit, & *Cupiditatem*, quæ ad *veram Diſciplinam* ducit, ſimulque ad eam, quæ *falſa* vocatur *Diſciplina.*

H. Quid deinde fit?

S. Si-

πω· ἢ ὃ τὰς τείχας τίλλουα ἑαυτῆς, Ὀδυνη.

Ξ. Ὁ δ' ἄλλος οὗτος ὁ παρεστηκὼς αὐλαῖς δυσειδής τις καὶ λεπτὸς, καὶ γυμνὸς, καὶ κατ' ταὐτά τις ὁμοία αὐτῷ, αἰσχρὰ, καὶ λεπτὴ, τίς ἐστιν;

Γ. Ὁ μὲν Ὀδυρμὸς καλεῖται, ἔφη· ἡ δὲ, ἀδελφὴ αὐτοῦ, Ἀθυμία. Τούτοις ὃν παραδίδοται, καὶ μετ' τούτων συμβιοῖ πεμφθέντος. εἶτα πάλιν ἐκεῖθεν εἰς ἕτερον οἶκον ῥίπτεται, εἰς τ' Κακοδαιμονίαν, καὶ ὧδε τ' λοιπὸν βίον καταγρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, ἂν μὴ ἡ Μετάνοια αὐτῷ ἀπὸ τ' τύχης συναντήσῃ.

Ξ. Εἶτα τί γίγνεται;

Γ. Ἐὰν ἡ Μετάνοια αὐτῷ συναντήσῃ, ἐξαίρει αὐτὸν ἐκ τῶν κακῶν, καὶ συνίησιν αὐτῷ ἑτέραν Δόξαν καὶ Ἐπιθυμίαν, τ' εἰς τ' ἀληθινὴν Παιδείαν ἄγουσαν, ἅμα ὃ καὶ τ' εἰς τ' Ψευδοπαιδείαν καλυμμένην.

Ξ. Εἶτα τί γίγνεται;

Γ. Ἐὰν

S. Siquidem, inquit, eam opinionem ſuſceperit, quæ ducit ad *veram diſciplinam*, purgatus ab eâ ſervatur, & felix & beatus evadit per omnem vitam ; ſin minus, iterum à falsâ illâ opinione ſeducitur.

H. O Hercules, quàm magnum & hoc diſcrimen eſt ! Hæc autem, inquam ego, *falſa Diſciplina*, quænam eſt ?

S. Nonne vides, inquit, alterum illud ſeptum ?

H. Maximè, inquam ego.

S. Nonne extra id ſeptum in veſtibulo mulier quædam ſtat, quæ nitida videtur eſſe, & compoſita ?

H. Imo.

S. Hanc igitur vulgus & vani homines vocant *Diſciplinam* ; cùm ea non ſit, ſed *falſa* tantum *Diſciplina*, inquit. Huc ſane prius applicant, qui

Γ. Ἐὰν μὲν, φησι, τὴν Δόξαν ταύτην προσδέξηται, τὴν ἄγουσαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, καθαρθεὶς ὑπ' αὐτῆς σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ· ἐὰν δὲ μὴ, πάλιν πλανᾶται ὑπὸ τὴν Ψευδοδοξίαν.

Ξ. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς μέγας ὁ κίνδυνος ἄλλος ἔστος! ἡ δὲ Ψευδοπαιδεία, ποία ἔξιν; ἔφην ἐγώ.

Γ. Οὐχ ὁρᾷς τὸ ἕτερον περίβολον ἐκεῖνον;

Ξ. Καὶ μάλα, ἔφην ἐγώ.

Γ. Οὐκοῦν ἔξω τοῦ περιβόλου πῶς τὴν εἴσοδον γυνή τις ἔχουσα, ἣ δοκεῖ πάνυ καθαρὰ καὶ εὔτακτος εἶναι;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Ταύτην τοίνυν οἱ πολλοὶ, καὶ εἰκαῖοι τῶν ἀνθρώπων, Παιδείαν καλοῦσιν· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ Ψευδοπαιδεία, ἔφη. οἱ μέν τοι σωζόμενοι, ὁπόταν βέλωνται

qui ſalvi fiunt, ubi ad veram Diſciplinam pervenire voluerint.

H. Nunquid ergo alia via nulla eſt, quæ ducit ad *veram Diſciplinam*?

S. Eſt, inquit.

H. Hi autem homines qui intra ſeptum eunt redeuntque, quinam ſunt?

S. Falſæ Diſciplinæ amatores, inquit, decepti, credentes ſe cum *vera Diſciplina* verſari.

H. Quinam igitur hi vocantur?

S. Hi quidem Poetæ, inquit, illi autem Rhetores, illi Dialectici, hi autem Muſici, illi verò Arithmetici, alii Geometræ, alii Aſtrologi, alii Voluptuarii, alii Peripatetici, alii denique Critici, & quotcunque ſunt his ſimiles.

H. Mulieres autem illæ, quæ circumcurſare videntur, primis illis ſimiles, inter quas eſſe dicebas *Incontinentiam*, & reliquæ illarum ſociæ, quænam ſunt?

S. Illæ

λωνται εἰς τ ἀληθινὴν Παιδείαν ἐλθεῖν, ὧδε πρῶτον προσήγγονται.

Ξ. Πότερον οὖν ἄλλη ὁδός ἐστιν ὅπῃ τ ἀληθινὴν Παιδείαν ἄγουσα;

Γ. Ἔστιν, ἔφη.

Ξ. Οὗτοι ὦ οἱ ἄνθρωποι οἱ ἔσω τοῦ προβόλου ἀναπαύμενοι, τίνες εἰσίν;

Γ. Οἱ τ Ψευδοπαιδείας, ἔφη, ἐρασταί, ἠπατημένοι, οἰόμενοι μετ τ ἀληθινῆς Παιδείας σωφρονεῖν.

Ξ. Τίνες οὖν καλοῦνται οὗτοι;

Γ. Οἱ μὲν Ποιηταί, ἔφη, οἱ δ Ῥήτορες, οἱ δ Διαλεκτικοί, οἱ δ Μουσικοί, οἱ δ Ἀριθμητικοί, οἱ δ Γεωμέτραι, οἱ δ Ἀστρολόγοι, οἱ δ Ἡδονικοί, οἱ δ Περιπατητικοί, οἱ δ Κιτιεῖς, καὶ ὅσοι ἄλλοι τούτοις εἰσὶ πλησίοι.

Ξ. Αἱ δ γυναῖκες ἐκεῖναι, αἱ δοκοῦσαι προτρέχειν, ὅμοιαι τ πρώταις, ἐν αἷς ἔφης εἶναι τ Ἀκρασίαν, καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ' αὐτήν, τίνες εἰσίν;

Γ. Αὗται

S. Illæ ipſæ, inquit, ſunt.

H. Num & huc ingrediuntur ?

S. Per Jovem, etiam huc: ſed rarò, non autem ut in primo ſepto.

H. Num & *Opiniones* ?

S. Imo, inquit; in his enim adhuc illa manet Potio, quam ab *Impoſtura* datam biberunt, & *Ignorantia* per Jovem, & una cum eâ *Amentia*. Et nullo modo recedet ab eis opinio, neque cætera vitia donec, *falſa Diſciplina* valere juſſa, veram ingreſſi fuerint viam, & illius vim purgatoriam ebiberint, ejecerint mala omnia, quibus tenentur, & *Opiniones*, & *Ignorantiam*, & reliquam omnem pravitatem. Tum ita ſalvi fient. Quamdiu autem hîc manſerint apud *falſam Diſciplinam*, nunquam liberabuntur, neque malum vel minimum illos relinquet horum ſtudiorum gratiâ.

H. Quæ-

Γ. Αὗται ἐκεῖναί εἰσιν, ἔφη.

Ξ. Πότερον δὲν καὶ ὧδε εἰσπορεύονται;

Γ. Νὴ Δία καὶ ὧδε, σφοδρῶς γε, καὶ ἐκ τοῦ πρώτου πολὺ μᾶλλον.

Ξ. Πότερον δὲν καὶ αἱ Δόξαι;

Γ. Ναὶ, ἔφη. ἔτι μὲν γὰρ καὶ ἐν τούτοις τὸ πῶμα, ὃ ἔπιον παρὰ τῆς Ἀπάτης, καὶ ἡ Ἄγνοια, μένει, νὴ Δία, καὶ μετ' αὐτῆς γε ἡ Ἀφροσύνη. καὶ ἐὰν μὴ ἀπέλθῃ ἀπ' αὐτοῦ. ἔπειτα ἡ Δόξα, ἔπειτα ἡ λοιπὴ Κακία, μέχρις ἂν ἀπογνόντες τὴν Ψευδοπαιδείαν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἀληθινὴν ὁδὸν, καὶ πίωσι τὴν τούτων καθαρτικὴν δύναμιν. εἶτα ὅταν καθαρθῶσι, καὶ ἐκβάλωσι τὰ κακὰ πάνθ' ὅσα ἔχουσι, καὶ τὰς Δόξας, καὶ τὴν Ἄγνοιαν, καὶ τὴν λοιπὴν πᾶσαν Κακίαν, τότε ἂν ὕπω σωθήσονται. ὧδε γὰρ μένοντες παρὰ τῇ Ψευδοπαιδείᾳ, οὐδέποτε ἀπολυθήσονται, οὐδὲ ἐλλείψει αὐτοὺς κακὸν οὐδὲν ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων.

H. Quænam igitur hæc eſt via, quæ ducit ad *veram Diſciplinam*?

S. Vides, inquit, locum illum ſuperiorem, ubi nullus inhabitat, ſed ſolitudo mera eſſe videtur?

H. Video.

S. Nonne januam quandam puſillam & viam quandam ad januam quæ non multùm frequentatur, & quâ perpauci tendunt, quia difficilis aſcenſu, & aſpera, & prærupta eſſe videatur?

H. Omnino, inquam.

S. Nonne & collis quidam altus videtur eſſe, & anguſtus admodum aſcenſus, & præcipitia hinc inde habens profunda?

H. Video.

S. Hæc eſt igitur illa via, inquit, quæ ducit ad *veram Diſciplinam.*

H. Et quidem aſpectu, *inquam*, valde formidoloſa.

S. Nonne & circa collis ſuperiorem

Ξ. Ποία οὖν αὕτη ὁδός ἐστιν, ἡ φέρουσα ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, ἔφην;

Γ. Ὁρᾷς, ἔφη, ἄνω τόπον τινὰ ὀκεῖνον, ὅπου οὐδεὶς ἐπικατοικεῖ, ἀλλ' ἔρημον δοκεῖ εἶ);

Ξ. Ὁρῶ.

Γ. Οὐκοῦν καὶ θύραν τινὰ μικρὰν, καὶ ὁδόν τινα πρὸ τῆς θύρας, ἥτις ἐ πολὺ ὀχλεῖται, ἀλλὰ πάνυ ὀλίγοι προβύονται, ὥσπερ δὲ ἀνοδίας τινὸς καὶ τραχείας καὶ πετρώδους εἶ) δοκούσης;

Ξ. Καὶ μάλα, ἔφην.

Γ. Οὐκοῦν καὶ βουνός τις ὑψηλὸς δοκεῖ εἶ), καὶ ἀνάβασις στενὴ πάνυ, καὶ κρημνὸς ἔχουσα ἔνθεν καὶ ἔνθεν βαθεῖς;

Ξ. Ὁρῶ.

Γ. Αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ ὁδὸς, ἔφη, ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν.

Ξ. Καὶ μάλα γε χαλεπὴ πρόσιδεῖν.

Γ. Οὐκοῦν καὶ ἄνω γε πρὸ τοῦ βουνοῦ

rem partem vides ſaxum ingens & altum & undique præruptum ?

H. Video, inquit.

S. Vides etiam mulieres duas in ſaxo conſtitutas, nitidas, atque optima corporis habitudine, & quàm alacriter manus extendunt ?

H. Video. Sed quænam hæ vocantur, inquam ?

S. Altera quidem vocatur *Continentia*, inquit, altera verò *Conſtantia* : ſunt autem ſorores.

H. Cur autem manus adeo alacriter extendunt ?

S. Hortantur, inquit, eos, qui eò loci veniunt, confidere, & animo eſſe intrepido, dicentes pauliſper eos tolerare debere, pòſt eos ad viam pulchram eſſe venturos.

H. Ubi igitur ad rupem advenerint, quomodo aſcendunt ? Nullam enim ad eam video ferentem viam.

S. Ipſæ

ὁρᾷς πέτεαν μεγάλην καὶ ὑψηλὴν, κύκλῳ ἀπέκρημνον;

Ξ. Ὁρῶ, ἔφην.

Γ. Ὁρᾷς οὖν καὶ γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ὅπι τῇ πέτρᾳ, λιπαρὰς, καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι, καὶ ὡς ἐκτετάκασι τὰς χεῖρας προθύμως;

Ξ. Ὁρῶ· ἀλλὰ τίνες καλοῦνται, ἔφην, αὗται;

Γ. Ἡ μὲν Ἐγκράτεια καλεῖται, ἔφη· ἡ δὲ Καρτερία. εἰσὶ δὲ ἀδελφαί.

Ξ. Τί οὖν τὰς χεῖρας ἐκτετάκασιν οὕτω προθύμως;

Γ. Παρακαλοῦσιν, ἔφη, τοὺς φοβουμένους ὅπι τὸν τόπον θαρρεῖν, καὶ μὴ ἀποδειλιᾶν, λέγουσαι, ὅτι βραχὺ ἔτι δεῖ καρτερῆσαι αὐτοὺς, εἶτα ἥξουσιν εἰς ὁδὸν καλήν.

Ξ. Ὅταν δὲ φοβηθῶνται ὅπι τὴν πέτεαν, πῶς ἀναβαίνουσιν; ὁρῶ γὰρ ὁδὸν φέρουσ᾽ οὐδεμίαν ἐπ᾽ αὐτήν.

S. Ipſæ ex præcipitio illo ad eos deſcendunt, eoſque ſursùm ad ſe trahunt. Poſtea jubent eos quieſcere, & paulò poſt dant *Robur* & *Fiduciam*, & pollicentur ſe eos ad *veram Diſciplinam* deducturas; & monſtrant eis viam, quam & amœna ſit, & plana, & expedita, & ab omni malo purgata, ut vides.

H. Ita, per Jovem, apparet.

S. Vides igitur, inquit, & ante illud nemus locum quendam qui & amœnus videtur eſſe, & prati ſpeciem præ ſe ferens, & multâ luce illuſtratus?

H. Omnino.

S. Obſervas igitur & in medio prato alterum ſeptum, & portam alteram?

H. Ita ſane. Sed quî vocatur hic locus?

S. *Beatorum Domicilium*, inquit. Hîc

Γ. Αὗται ἀπὸ τῆ κρημνῆ προσκαταβαίνουσι, καὶ ἕλκουσιν αὐτὰς ἄνω πρὸς ἑαυτάς. εἶτα κελεύουσιν αὐτὰς ἀναπαύσασθαι, καὶ μετ' μικρὸν διδόασιν Ἰσχυὴ καὶ Θάρσος, καὶ ἐπαγγέλλονται αὐτὰς καταστῆσαι πρὸς τὴ ἀληθινὴν Παιδείαν, καὶ δεικνύουσιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν, ὡς ἔστι καλή τε, καὶ ὁμαλὴ, καὶ εὐπόρευτος, καὶ καθαρὰ παντὸς κακῦ, ὥσπερ ὁρᾷς.

Ξ. Ἐμφαίνει νὴ Δία.

Γ. Ὁρᾷς δὲ, ἔφη, καὶ ἐμπροσθε τῆ ἄλσους ἐκείνου τόπον τινὰ, ὃς δοκεῖ καλός τε εἶναι, καὶ λειμωνοειδὴς, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενος;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Κατανοεῖς δὲν καὶ ἐν μέσῳ τῆ λειμῶνος βωμόν τινα ἕτερον, καὶ πύλην ἑτέραν;

Ξ. Ἔστιν ὅτου. Ἀλλὰ τίς καλεῖται ὁ τόπος ἕτος;

Γ. Εὐδαιμόνων οἰκητήριον, ἔφη· ὧδε

Hîc enim Virtutes ipſæ & Felicitas verſantur.

H. Eſto, inquam ego, tantam eſſe loci amœnitatem.

S. Nónne ad portam vides, inquit, mulierem adeſſe quandam, pulchram, & conſtanti vultu, mediâ autem integrâque jam ætate, veſteque indutam ſimplici, cultuque itidem ſimplici. Inſiſtit autem ſaxo non rotundo, ſed quadrato & ſtabili. Et unà cum eâ aliæ quædam duæ, filiæ videntur eſſe.

H. Ita prorſus apparet.

S. Harum igitur, quæ medium tenet locum, *Diſciplina* eſt, altera *Veritas*, altera autem *Suadela*.

H. Cur autem hæc quadrato lapide inſiſtit?

S. Indicium eſt, inquit, tutamq; & firmam ad eam adeuntibus eſſe viam

ὧδε γὰρ ἀγαθοί εἰσιν αἱ Ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ ἡ Εὐδαιμονία.

Ξ. Εἶεν, ἔφην ἐγὼ, ὡς καλὸν λέγεις τὸ τόπον εἶναι.

Γ. Οὐκοῦν καὶ τὴν πύλην ὁρᾷς, ἔφη, ὅτι γυμνή τις ἐστι καὶ κατεσκιᾶσθαι τὸ πρόσωπον, μέση δὲ καὶ κεκεκμηκυίᾳ ἤδη τῇ ἡλικίᾳ, σοφίαν δ' ἔχουσα ἁπλῆν, καὶ ἀδέκαστον καλλωπισμόν; ἔστιν ἃ σὺ ὅτι στρογγύλῳ λίθῳ, ἀλλ' ὅτι τετραγώνῳ, ἀσφαλῶς κειμένῳ. καὶ μὴν ταύτης ἄλλαι δύο εἰσὶ, θυγατέρες τινὲς δοκοῦσαι εἶναι.

Ξ. Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν.

Γ. Τούτων τοίνυν ἡ μὲν ἐν τῷ μέσῳ, Παιδεία ἐστίν· ἡ δὲ, Ἀλήθεια· ἡ δὲ, Πειθώ.

Ξ. Τί δὲ ἔστιν ὅτι λίθῳ τετραγώνῳ αὕτη;

Γ. Σημεῖον, ἔφη, ὅτι ἀσφαλής τε καὶ βεβαία ἡ πρὸς αὐτὸν ὁδός ἐστι τοῖς ἀφικνου-

viam, & datorum ſecuram eſſe poſſeſſionem accipientibus.

H. Et quænam ſunt ea, quæ illa dono dat?

S. Fiducia & *Intrepiditas*, inquit ille.

H. Quamnam autem iſta vim habent?

S. Scientiam, inquit, per quam intelligunt ſe nihil unquam mali in vita perpeſſuros.

H. Præclara, inquit, per Herculem, munera! ſed quamobrem extra ſeptum ita ſtat?

S. Ut advenientes curet, & vim illam purgatoriam infundat; ubi verò purgati fuerint, tum eos ad virtutes introducit.

H. Quomodo iſtud, inquam ego? Non enim intelligo.

S. Atqui intelliges, inquit. fit enim perinde ac ſiquis graviter ægrotans medicum tandem adeat, qui

priu s

ἀφικνυμένοις, καὶ τῆς διδομένων ἀσφαλὴς ἡ δόσις τοῖς λαμβάνουσι.

Ξ. Καὶ τίνα ἔξιν, ἃ δίδωσιν αὕτη;

Γ. Θάρσος, καὶ Ἀφοβία, ἔφη ἐκεῖνος.

Ξ. Ταῦτα δὴ τίνα ἔξίν;

Γ. Ἐπιστήμη, ἔφη, τοῦ μηδὲν ἄν ποτε δεινὸν παθεῖν ἐν τῷ βίῳ.

Ξ. Ἡράκλεις, ὡς καλὰ, ἔφην, τὰ δῶρα! Ἀλλά τινος ἕνεκεν ἔξω τοῦ πυλῶνος ἔστηκεν ὄχλος;

Γ. Ὅπως τοὺς παραγινομένους, ἔφη, διαπείσῃ καὶ πρὸς τὴν καθαρτικὴν δύναμιν. εἶθ' ὅταν καθαρθῶσιν, οὕτως εἰσάγει τούτους πρὸς τὰς Ἀρετάς.

Ξ. Πῶς τοῦτο; ἔφην ἐγώ. οὐ γὰρ σωφρονίσει.

Γ. Ἀλλὰ σωφρονίσει, ἔφη. ὡς ἄν τις φιλοτίμως καὶ μόνων ἐπύγχανε, πρὸς τὴν ἀληθῆ ἄν δήπου γινόμενος, πρό-

prius purgationibus omnes morbi cauſas ejicit, atque ita demum ipſum medicus ad ſanitatem redactum conſtituit. Sin æger non paruiſſet iis, quæ medicus præceperat, merito tandem repudiatus, à morbo interiiſſet.

H. Hæc intelligo, inquam ego.

S. Ad eundem ergo modum, inquit, ubi ad *Diſciplinam* quis pervenerit, ea curat illum, ſuamque illi vim infundit, ut quamprimum expurget, ejiciatque mala illa omnia quæ ſecum attulerat.

H. Quænam hæc ?

S. Ignorantiam, & *Errorem*, quem ab *Impoſtura* hauſerat, & *Arrogantiam*, & *Cupiditatem*, & *Incontinentiam*, & *Iracundiam*, & *Avaritiam*, cæteraque omnia quibus in primo ſepto repletus erat.

H. Ubi verò purgatus fuerit, quò eum mittit ?

S. Intrò,

πρότερον καθαρτικοῖς ἐξέβαλε πάντα τὰ νοσοποιοῦντα. εἶτα ὅτως ἂν αὐτὸν ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν καθέστηκεν. εἰ δὲ μὴ ἐπειθετο οἷς ἐπέτατλεν, εὐλόγως ἂν δήπου ἀπωλεὶς ἐξώλετο ὑπὸ τῆς νόσου.

Ξ. Ταῦτα συνίημι, ἔφην ἐγώ.

Γ. Τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον, ἔφη, καὶ πρὸς τὴν Παιδείαν ὅταν τις ἀδαὴς γένηται, θεραπεύει αὐτὸν, καὶ πυτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκκαθάρῃ πρῶτον, καὶ ἐκβάλῃ τὰ κακὰ πάντα, ὅσα ἔχων ἦλθε.

Ξ. Ποῖα ταῦτα;

Γ. Τὴν Ἄγνοιαν καὶ τὴν Πλάνον ἣν ἐπεπώκει παρὰ τῆς Ἀπάτης, καὶ τὴν Ἀλαζονείαν, καὶ τὴν Ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, καὶ τὴν Θυμὸν, καὶ τὴν Φιλαργυρίαν, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὧν ἀνεπλήσθη ἐν τῷ πρώτῳ παραβόλῳ.

Ξ. Ὅταν οὖν καθαρθῇ, πῶς αὐτὸν ἀποστέλλει;

Γ. Ἐγ-

S. Introò, inquit, ad *Scientiam*, & ad cæteras virtutes.

H. Quaſnam iſtas?

S. Nónne vides, inquit, intra portam cœtum mulierum, quàm formoſæ eſſe videntur, & modeſtæ, quámque inculto & ſimplici habitu induuntur? porrò autem quàm infucatæ, miniméque compræ, ut cæteræ?

H. Video, inquam; ſed quænam hæ appellantur?

S. Prima quidem *Scientia* vocatur, inquit; reliquæ verò ejus ſorores, Fortitudo, Juſtitia, Probitas, Temperantia, Modeſtia, Libertas, Continentia, Clementia.

H. O pulcherrimæ, inquam ego, quantâ in ſpe ſiti ſumus!

S. Modò intelligatis, inquit, & habitum conſecuti fueritis eorum quæ auditis.

H. Enim-

Γ. Ἔνδον, ἔφη, πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, καὶ πρὸς τὰς ἄλλας Ἀρετάς.

Ξ. Ποίας ταύτας;

Γ. Οὐχ ὁρᾷς, ἔφη, ἔσω τῆς πύλης χρόνον γυναικῶν, ὡς εὐειδεῖς, καὶ εὔτακτοι, καὶ σολὴν ἀτρύφερον καὶ ἁπλῆν ἔχουσιν, ἔτι τε ὡς ἄπλαστοί εἰσι, καὶ ἐδαμῶς κεκαλλωπισμέναι ὥσπερ αἱ ἄλλαι;

Ξ. Ὁρῶ, ἔφην. ἀλλὰ τίνες αὗταί καλοῦνται;

Γ. Ἡ μὲν πρώτη Ἐπιστήμη, ἔφη, καλεῖται. αἱ δὲ ἄλλαι ταύτης ἀδελφαί, Ἀνδρεία, Δικαιοσύνη, Καλοκἀγαθία, Σωφροσύνη, Εὐταξία, Ἐλευθερία, Ἐγκράτεια, Πραότης.

Ξ. Ὦ καλλίσαι, ἔφην ἔγωγε! ὡς ἂν μεγάλῃ ἐλπίδι ἔσμεν!

Γ. Ἐὰν συνῆτε, ἔφη, καὶ ἔξιν ποιήσεσθ' ὧν ἀκούετε.

Ξ. Ἀλ-

H. Enimverò, inquam, attendemus quàm maximè, inquam ego.

S. Itaque, inquit, ſalvi eritis.

H. Hæ verò, cùm eum ſuſceperint, quò deducunt ?

S. Ad matrem, inquit.

H. Quænam verò illa eſt ?

S. Felicitas, inquit.

H. Cujuſmodi autem hæc eſt ?

S. Vidéſne viam illam ad ſublimem illum verticem ferentem, qui omnium ſeptorum arx eſt ?

H. Video.

S. Nónne in veſtibulo mulier quædam formoſa ſedet locata in alto ſolio, compta liberaliter, & citra luxum, & coronata coronâ floreâ admodum eleganter ?

H. Ità ſanè videtur.

S. Ea igitur eſt *Felicitas*, inquit.

H. Cùm

Ξ. Ἀλλὰ προσέξομεν ὡς μάλιστα, ἔφην ἔγωγε.

Γ. Τοιγαροῦν, ἔφη, σωθήσεσθε.

Ξ. Ὅταν δὲ παραλάβωσιν αὐτὸν αὗται, ποῖ ἄγουσι;

Γ. Πρὸς τὴν μητέρα, ἔφη.

Ξ. Αὕτη δὲ τίς ἐστιν;

Γ. Εὐδαιμονία, ἔφη.

Ξ. Ποία δέ ἐστιν αὕτη;

Γ. Ὁρᾷς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν φέρουσαν ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο, ὃ ἐστιν ἀκρόπολις τῶν προβόλων πάντων;

Ξ. Ὁρῶ.

Γ. Οὐκοῦν ἐπὶ τῇ προπυλαίᾳ γυνὴ καθεσπκυῖα ἀνειδής τις καθῆται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, κεκοσμημένη ἐλευθέρως, καὶ ἀπροπτέρως, καὶ ἐστεφανωμένη στεφάνῳ ἀνανθεῖ πάνυ καλῶς;

Ξ. Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν.

Γ Αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ Εὐδαιμονία, ἔφη.

H. Cùm autem huc aliquis advenerit, quid agit?

S. Coronat eum illa, inquit, ſuâ potentiâ *Felicitas*, & cæteræ omnes *Virtutes*, ut ii coronantur qui maximis defuncti ſint certaminibus.

H. Quibus autem certaminibus is eſt defunctus? inquam ego.

S. Maximis, inquit. Imò & maximas belluas, quæ eum priùs devorabant, & cruciabant, & in ſervitutem redigebant, has omnes devicit, & à ſe ablegavit, ſeque ipſum ſuperavit, adeò ut illæ jam ei ſerviant, quemadmodum ille ipſis dudùm ſerviebat.

H. Quaſnam dicis belluas? perquàm enim audire cupio.

S. Imprimis, inquit, *Ignorantiam* & *Errorem*. Nónne hæ tibi videntur feræ?

H. Et ſanè peſſimæ, inquam ego.

S. Deinde Triſtitiam & Luctum, &

Ξ. Ὅταν ἓν ὧδέ τις ὠδαγχώπαι, τί ποιεῖ;

Γ. Στεφανοῖ αὐτὸν, ἔφη, τῇ ἑαυτῆς δυνάμει ἡ Εὐδαιμονία, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι Ἀρεταὶ, ὥσπερ τοὺς νενικηκότας τοὺς μεγίστους ἀγῶνας.

Ξ. Καὶ ποίους ἀγῶνας νενίκηκεν αὐτός; ἔφην ἐγώ.

Γ. Τοὺς μεγίστους, ἔφη, καὶ τὰ μέγιστα θηρία, ἃ πρότερον αὐτὸν κατήδιε, καὶ ἐκόλαζε, καὶ ἐποίει δοῦλον. ταῦτα πάντα νενίκηκε, καὶ ἀπέρριψεν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ κεκράτηκεν ἑαυτοῦ, ὥστε ἐκεῖνα νῦν τούτῳ δουλεύσι, καθάπερ οὗτος ἐκείνοις πρότερον.

Ξ. Ποῖα λέγεις ταῦτα τὰ θηρία; πάνυ γὰρ ὑπόπτως ἀκοῦσαι.

Γ. Πρῶτον μὲν, ἔφη, τὴν Ἄγνοιαν, καὶ τὴν Πλάνον. Ἢ σὲ δοκεῖ σοι θηρία ταῦτα εἶναι;

Ξ. Καὶ πονηρά γε, ἔφην ἐγώ.

Γ. Εἶτα τὴν Λύπην, καὶ τὴν Ὀδυρμόν,

& Avaritiam, & Intemperantiam, & reliquam omnem nequitiam. His omnibus imperat, non paret, ut priús?

H. O præclara, inquam ego, facinora, Victoriámque pulcherrimam! verùm illud etiàm mihi dicito, quæ vis ſit illius coronæ, quâ eum ornari dicebas?

S. Beatifica, ô adoleſcens. Qui enim eâ potentiâ coronatus fuerit, felix evadit & beatus, neque alibi quàm in ſeipſo ſpem felicitatis reponit.

H. Quàm præclaram narras victoriam! Ubi verò coronatus eſt, quid facit, aut quò tendit?

S. Virtutes eum ſuſceptum deducunt ad id loci, unde prius venerat, & oſtendunt ei illos, qui ibi verſantur, quàm malè & miſerè vivunt, utque in vitâ naufragium patiuntur, & errant, & quaſi ab hoſtibus devicti

καὶ τὴν Φιλαργυρίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, καὶ τὴν λοιπὴν ἅπασαν κακίαν. πάντων τούτων κρατεῖ, καὶ οὐ κρατεῖται, ὥσπερ τὸ πρότερον.

Ξ. Ὦ καλῶν ἔργων, ἔφην ἐγώ, καὶ καλλίστης νίκης! ἀλλ' ἐκεῖνο ἔτι μοι εἰπέ, τίς ἡ δύναμις τοῦ στεφάνου, ᾧ ἔφης στεφανοῦσθαι αὐτόν;

Γ. Εὐδαιμονικὴ, ὦ νεανίσκε. ὁ γὰρ στεφανωθεὶς ταύτῃ τῇ δυνάμει, εὐδαίμων γίνεται, καὶ μακάριος, καὶ ὅσοι ἔχει ἐν ἑτέροις τὰς ἐλπίδας τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ.

Ξ. Ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις! ὅταν οὖν στεφανωθῇ, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει;

Γ. Ἄγουσιν αὐτὸν ὑπολαβοῦσαι αἱ Ἀρεταὶ πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅθεν ἦλθε πρότερον, καὶ δεικνύουσιν αὐτῷ τὰς ἐκεῖ Κακοδαίμονας, ὡς κακῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι, καὶ ὡς ναυαγοῦσιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ

victi ducuntur ; alii quidem ab Incontinentiâ, alii verò ab Arrogantiâ, alii ab Avaritiâ, alii Vanæ Gloriæ ſtudio, aliique ab aliis malis, ex quibus expedire ſe non valent calamitatibus, quibus conſtricti tenentur, ut ſerventur & huc perveniant ; ſed per totum vitæ ſpatium turbantur. Hoc autem patiuntur, quia non poſſunt viam, quæ huc tendit, invenire, quippe obliti ſunt præcepti à Genio dati.

H. Rectè mihi videris dicere. Hoc tamen iterum dubito, quare *Virtutes* eum locum ei monſtrant, unde priùs venerat.

S. Nimirum non ſatis nôrat, neque intelligebat, inquit, quicquam eorum, quæ ibi gerebantur : ſed dubitabat, & propter Ignorantiam & Errorem, quem ebiberat, quæ non erant bona, bona eſſe duxit, & quæ non erant mala, mala. Quare miſerè

πλανῶνται, καὶ ἄγονται καὶ κακοπραγματευόμενοι, ὥσπερ ὑπὸ πολεμίων· οἱ μὲν ὑπὸ Ἀκρασίας, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀλαζονείας, οἱ δὲ ὑπὸ Φιλαργυρίας, ἕτεροι δὲ ὑπὸ Κενοδοξίας, οἱ δὲ ὑφ' ἑτέρων κακῶν, ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἀπολῦσαι ἑαυτοὺς τῶν δεινῶν, οἷς δέδενται, ὥστε σωθῆναι, καὶ ἀφικέσθαι ὧδε· ἀλλὰ περιάγονται διὰ παντὸς τοῦ βίου. τοῦτο δὲ πάσχουσι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὴν ἐνθάδε ὁδὸν εὑρεῖν· ἐπελάθοντο γὰρ τοῦ παρὰ τοῦ Δαιμονίου προστάγματος.

Ξ. Ὀρθῶς μοι δοκεῖς λέγειν. ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ἀπορῶ, διὰ τί δείκνυσιν αὐτῇ τὸν τόπον ἐκεῖνον αἱ Ἀρεταί, ὅθεν ἦκει τὸ πρότερον.

Γ. Οὐκ ἀκριβῶς ἤδει, οὐδὲ ἐπίστατο, ἔφη, οὐδὲν τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδύετο· καὶ διὰ τὴν Ἄγνοιαν, καὶ τὴν Πλάνον, οὓς δὴ ἐπεπώκει, τὰ μὴ ὄντα ἀγαθὰ ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα κακὰ κακά. Διὸ καὶ ἔζη κακῶς,

miſerè vixit, ut cæteri, qui ibi verſantur. Nunc verò rerum conducibilium ſcientiam conſecutus, & ipſe benè vivit, & ipſos cernit, quàm miſerè vivunt.

H. Ubi autem omnia contemplatus eſt, quid agit? aut quò vadit?

S. Quocunque libuerit, inquit. Ubique enim ei adeſt ſecuritas, ut qui Corycium Antrum tenet. Et quocunque pervenerit, in omnibus benè vivet, cum omni ſecuritate. Excipient enim eum omnes libenter, velut medicum ægri.

H. An & illas mulieres, quas feras eſſe dicebas, non ampliùs formidat, nequid detrimenti ab iis patiatur?

S. Nullo modo: neque enim vexabitur ampliùs, vel à Dolore, vel à Triſtitiâ, vel ab Incontinentiâ, vel ab Avaritiâ, vel ab Egeſtate, vel quovis alio malo. Omnibus enim dominatur, & omnibuseſt ſuperior,

quæ

ὥσπερ οἱ ἄλλοι οἱ ἐκεῖ ἀμελέοντες. νῦν ὃ ἀπειληφὼς τὴν ὑποκειμένην τοῦ συμφερόντων, αὐτός τε καλῶς ζῇ, καὶ τὰ τέκνα θεωρεῖ ὡς καλῶς πράσσουσιν.

Ξ. Ἐπειδὰν οὖν θεωρήσῃ πάντα, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει;

Γ. Ὅπου ἂν βέλτιστα, ἔφη· πανταχοῦ γὰρ ἔξιν αὐτῷ ἀσφάλεια, ὥσπερ τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἔχοντι. καὶ πανταχοῦ ὅ ἂν ἀφίκηται, πάντα καλῶς βιώσεται μετὰ πάσης ἀσφαλείας. ὑποδέξονται γὰρ αὐτὸν ἀσμένως πάντες, καθάπερ τὸν ἰατρὸν οἱ πάσχοντες.

Ξ. Πότερον δὲ καὶ ἐκείνας τὰς γυναῖκας, ἃς ἔφης θηρία εἶναι, οὐκ ἔτι φοβεῖται, μή τι πάθῃ ὑπ' αὐτῶν;

Γ. Οὐδέν. ὃ μὴ διοχληθήσεται, ἔτε ὑπὸ Ὀδύνης, ἔτε ὑπὸ Λύπης, ἔτε ὑπ' Ἀκρασίας, ἔτε ὑπὸ Φιλαργυρίας, ἔτε ὑπὸ Πενίας, ἔτε ὑπ' ἄλλου κακοῦ σφόδρα νός. ἀπάντων γὰρ κεκράτηκε, καὶ ἐπάνω

πάντων

quæ priùs illum moleſtiâ affecerunt, quemadmodum Viperarii. Serpentes enim, qui aliis damnum inferunt ad mortem uſque, illos non lædunt, quia veneni remedium habent. Ita & hunc nihil lædit, eò quod ſuum habet antipharmacum.

H. Rectè mihi dicere videris. Sed hoc mihi inſuper narra, quinam ii ſunt, qui inde à tumulo adventant? Quorum alii coronati ſpeciem quandam lætitiæ præ ſe ferunt; alii autem incoronati & deſperabundi tibiis & capitibus attritis eſſe videntur, & à mulieribus quibuſdam detinentur.

S. Coronati quidem ſunt ii qui ſoſpites ad *Diſciplinam* pervenerunt, eamque conſecuti lætantur. Incoronati verò, alii deſperatione à Diſciplinâ recedunt, malè ac miſerè affecti; alii ignaviâ deterriti, licèt ad Tolerantiam aſcendiſſent, retrò tamen

πάντων ὄξι τῆ πρότερον αὐτὸν λυπέντων, καθάπερ οἱ ἐχιδνόβολοι. τὰ γὰρ θηρία δήπου πάντας τὰς ἄλλας κακοποιοῦντα μέχρι θανάτου, ἐκείνους δὲ λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον αὐτὰς τοῦτο. Καὶ τοῦτον δὲν λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον.

Ξ. Καλῶς ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν. ἀλλ' ἔτι τοῦτό μοι εἰπέ, τίνες εἰσὶν οἵτινες οἱ δοκοῦντες ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦ βυνοῦ ὠφελίγνεως; καὶ οἱ μὲν αὐτῆ ἐστεφανωμένοι ἔμφασιν πιοῦσιν εὐφροσύνης τινός· οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι, καὶ τὰς κνήμας καὶ τὰς κεφαλὰς δοκοῦσι τετρῖφθαι· κατέχεσθαι δὲ ὑπὸ γυναικῆς τίνων.

Γ. Οἱ μὲν ἐστεφανωμένοι, σεσωσμένοι εἰσὶ πρὸς τὴν Παιδείαν, καὶ εὐφραίνονται, τετυχηκότες αὐτῆς· οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι ὑπὸ τῆς Παιδείας, ἀνακάμπτουσι, κακῶς καὶ ἀθλίως ἀπηλλαγμένοι. οἱ δὲ ἀποθεθειλιακότες, καὶ ἀνα-

men iter flectunt, & nullo certo tramite vagantur.

H. Mulieres verò eos ſequentes, quænam ſunt ?

S. Triſtitiæ, inquit, & Dolores, & Deſperationes, & Ignominiæ & ignorantiæ.

H. Omnia mala dicis eos ſequi.

S. Imò per Jovem omnia, inquit, eos inſequuntur. Ubi verò hi in primum ſeptum ad Luxuriam & Incontinentiam redierunt, non jam ſemet-ipſos incuſant ; ſed illicò Diſciplinæ, & id iter ingreſſis maledicunt, *clamantes* quàm ærumnoſi & miſeri & infelices ſint, qui eâ vitâ, quam ipſi agant, relictâ, male vivunt, nec perfruuntur ipſorum bonis.

H. Quæ verò bona eſſe dicunt ?

S. Luxuriam & Incontinentiam, ut ſummatim dicam. Nam pecudum more gulæ ſervire maximorum bono-

ἀναβεβηκότες πρὸς τὴν Καρτερίαν, πάλιν ἀναπέμπουσι, καὶ πλανῶνται ἀνοδίᾳ.

Ξ. Αἱ δὲ γυναῖκες, αἱ μετ' αὐτῆς ἀκολουθοῦσαι, τίνες εἰσὶν αὗται;

Γ. Λύπαι, ἔφη, καὶ Ὀδυναι, καὶ Ἀθυμίαι, καὶ Ἀδοξίαι, καὶ Ἄγνοιαι.

Ξ. Πάντα κακὰ λέγεις αὐτοῖς ἀκολουθεῖν.

Γ. Νὴ Δία, πάνυ γε, ἔφη, ἀκολουθοῦσιν· ὅταν δέ τινι προσχωρήσωσιν εἰς τὴν πρώτην πρόβολον πρὸς τὴν Ἡδυπάθειαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, οὐκ αὐτὸς αἰτιῶνται, ἀλλ' οὗτος κακῶς λέγουσι καὶ τὴν Παιδείαν, καὶ τὸς ἐκείσε βαδίζοντας, ὡς παλαίπωροι καὶ ἀθλιοί εἰσι καὶ κακοδαίμονες, οἳ τὸν βίον τὸν παρ' αὐτοῖς ἀπολιπόντες κακῶς ζῶσι, καὶ τὸν ἀπολαύουσι τῶν παρ' αὐτοῖς ἀγαθῶν.

Ξ. Ποῖα δὲ λέγουσιν ἀγαθὰ εἶναι;

Γ. Τὴν Ἀσωτίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, ὡς εἴποι ἄν τις ὅτι κεφαλαίου. τὸ γὰρ σώ-

bonorum fruitionem esse arbitrantur.

H. Illæ verò alteræ mulieres, quæ inde adveniunt, hilaresque & ridentes, quænam vocantur?

S. Opiniones, inquit; quæ perductis ad *Disciplinam* iis, qui ad Virtutes ingressi sunt, redeunt, ut alios adducant, & renuncient eos jam factos esse beatos, quos modò adduxerant.

H. Utrum igitur, inquam ego, ipsæ intrò ad *Virtutes* ingrediuntur?

S. Nequaquam, inquit. non enim fas est *Opinionem* ad *Scientiam* introire: sed *Disciplinæ* illos tradunt. Quibus à *Disciplinâ* acceptis, redeunt illæ denuo alios adducturæ; veluti naves, expositis oneribus, iterum revertuntur, & aliis mercibus implentur.

H. Hæc sanè, inquam, mihi videris

εὐωχεῖσθαι βοσκημάτων τρόπον, ἀπολαυσιν μεγίστων ἀγαθῶν ἡγεῖνται εἶναι.

Ξ. Αἱ δὲ ἕτεραι γυναῖκες, αἱ ἐκεῖθεν φοιτῶσαι, ἵλεαί τε καὶ γελῶσαι, τίνες καλοῦνται;

Γ. Δόξαι, ἔφη· καὶ ἀγαγοῦσαι πρὸς τὴν Παιδείαν τὰς εἰσελθόντας πρὸς τὰς Ἀρετάς, ἀναπαύουσιν ὅπως ἑτέρους ἀγάγωσι, καὶ ἀναγγέλλουσιν ὅτι εὐδαίμονες ἤδη γεγόνασιν ἃς τότε ἀπήγαγον.

Ξ. Πότερον οὖν, ἔφην ἐγὼ, αὗται εἴσω πρὸς τὰς Ἀρετὰς εἰσορμῶνται;

Γ. Ἔφη, Οὔ. ἡ γὰρ Δεῖμος Δόξαν εἰσορμῶσαν πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, ἀλλὰ τῇ Παιδείᾳ παραδιδόασιν αὐτάς. εἶτα, ὅταν ἡ Παιδεία παραλάβῃ, ἀναπαύουσιν αὖται πάλιν, ἄλλας ἄξουσαι· ὥσπερ αἱ νῆες, τὰ φορτία ἐξελόμεναι, πάλιν ἀναπαύουσιν, καὶ ἄλλων τινῶν γεμίζονται.

Ξ. Ταῦτα μὲν δὴ καλῶς μοι δοκεῖς, ἔφην,

deris rectè enarrâſſe; ſed illud nobis nondum declarâſti, quid Genius vitam ingreſſuris imperat agendum.

S. Ut bono ſint animo, inquit; quapropter & vos bono animo eſtote. Enarrabo enim omnia, & nihil prætermittam.

H. Rectè dicis, inquam ego.

S. Rurſus igitur protensâ manu, inquit, videtiſne mulierem illam, quæ cæca eſſe videtur, & rotundo ſaxo inſiſtere, quam vobis modò dixi *Fortunam* vocari?

H. Videmus.

S. Huic, inquit, nullam ut habeant fidem monet, neve quicquam ſtabile tutumve eſſe credant, quod ab eâ acceperint, neque ut propria ducant. Nihil enim impedit, quin omnia hæc auferat, & alteri donet: ſæpe enim id agere conſuevit. Ob eamque cauſam monet, ne patiantur

ἔφην, ἀξηγῆσας. ἀλλ' ἐκεῖνο ἐδέπω ἡμῖν δεδήλωκας, τί ποτε τὸ Δαιμόνιον τοῖς εἰσπορευομένοις εἰς τὸν βίον ποιεῖν.

Γ. Θαῤῥεῖν, ἔφη. διὸ καὶ ὑμεῖς θαῤῥεῖτε· πάντα γὰρ ἀξηγήσομαι, καὶ ἐδὲν παραλείψω.

Ξ. Καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ.

Γ. Ἐκείνας οὖν τὰς χεῖρας πάλιν, Ὁρᾶτε, ἔφη, τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣ δοκεῖ τυφλή τις εἶναι, καὶ ὅπη λίθου ἐρείδεται ἑστάναι, ἣν καὶ ἄρτι ὑμῖν εἶπον ὅτι Τύχη καλεῖται;

Ξ. Ὁρῶμεν.

Γ. Ταύτην κελεύει, ἔφη, μὴ πιστεύειν, καὶ βέβαιον μηδὲν πιστεύειν, μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν, ὅ, τι ἂν παρ' αὐτῆς λάβῃ τις, μηδὲ ὡς ἴδια ἡγεῖσθαι. ἐδὲν γὰρ κωλύει ταῦτα πάλιν ἀφελέσθαι, καὶ ἑτέρῳ διδόναι· πολλάκις γὰρ τοῦτο εἰώθασι ποιεῖν. καὶ διὰ ταύτην ἂν αἰτίαν κελεύει

tur ſe ab illius muneribus vinci, neve gaudeant cùm largiatur ; neve doleant, cum auferat, utque eam neque vituperent, neque laudent. Nihil enim cum ratione facit, ſed temerè omnia & fortuitò, ut ante vobis dixi. Quare Genius monet, nè mirentur, quicquid illa faciat, neve malos imitentur nummularios. Illi etenim pecuniâ ab hominibus acceptâ gaudent, ſuamque eſſe judicant : ubi verò repetitur, indignantur, & peſſimè ſecum agi putant, obliti nimirùm eâ conditione depoſitam ſe accepiſſe, ut abſque ullo impedimento Creditor reciperet : eodem igitur modo jubet Genius *homines* erga illius munera eſſe affectos, & meminiſſe ejuſmodi Fortunæ eſſe ingenium, ut, quæ dedit, eripiat, & illico longè plura donet ; iterumque non ſolùm auferat, quæ antè dederat, ſed & quæ ipſi antè habuerint. Quæ igitur donat, ab

eâ

πρὸς τὰς ἑαυτῆς δόσεις ἐχ ἥττους γίγνεσθ, καὶ μήτε χαίρειν ὅταν διδῷ, μήτε ἀθυμεῖν ὅταν ἀφέληται, καὶ μήτε ψέγειν ἀντὶ, μήτε ἐπαινεῖν. ἐδὲν γὰρ ποιεῖ μετὰ λογισμοῦ, ἀλλ' εἰκῇ, καὶ ὡς ἔτυχε, πάντα, ὥσπερ πρότερον ὑμῖν ἔλεξα. διὰ τοῦτο οὖν τὸ Δαιμόνιον κελδύει μὴ θαυμάζειν, ὅ τι ἂν πρὸς τοῖς αὐτὴ, μηδὲ γίγνεσθ ὁμοίως τοῖς κακοῖς τραπεζίταις. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι, ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον παρὰ τῶν ἀνθρώπων, χαίρουσι, καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι. ὅταν δ' ἀπαιτῶνται, ἀγανακτοῦσι, καὶ δεινὰ οἴονται πεπονθέναι, ὑπ μνημονεύοντες, ὅτι ὅπὶ τούτῳ ἔλαβον τὰ χρήματα, ἐφ' ᾧ ὑδὲν κωλύει τὸ χρῆμον πάλιν κομίσασθ. ὡσαύτως τοίνυν κελδύει ἔχειν τὸ Δαιμόνιον καὶ πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς δόσιν· καὶ μνημονεύειν, ὅτι τοιαύτην ἔχει φύσιν ἡ Τύχη, ὥστε, ἃ δέδωκεν, ἀφελέσθ, καὶ ταχέως πάλιν δοῦναι πολλαπλάσια, αὖθις δ' ἀφελέσθ ἃ δέ-

eâ accipi jubet, & protinus, qui nacti ſunt, avolare ad ſtabilem ſecuramque largitionem.

H. Quænam illa eſt? inquam.

S. Quam ab Eruditione ſunt accepturi, ſi eò pervenerint incolumes.

H. Ea verò quænam eſt?

S. Vera Scientia, inquit, rerum utilium largitioque firma, & tuta, & immutabilis: Jubet igitur ad eam celeriter confugi, cumque ad mulieres illas venerint, quas ſuprà dixi, Incontinentiam & Luxuriam appellari, etiam illinc actutum jubet diſcedi, & ne his quidem Fidem haberi ullam donec ad falſam Diſciplinam pervenerint. Ibique jubet eos pauliſper immorari & quicquid libuerit ab eâ tanquam viaticum accipere, deinde illinc abire rectà ad veram Diſci-

δωκεν. ὃ μόνον ὄν, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸ τοῦ πάρχοντα. ἃ γὰρ διδῷ, κελεύει λαμβάνειν παρ' αὐτῆς, καὶ σωτόμως ἀπελθεῖν ἔχοντα πρὸς τὴν βεβαίαν καὶ ἀσφαλῆ δόσιν.

Ξ. Ποίαν ταύτην; ἔφην ἐγώ.

Γ. Ἣν λήψονται παρὰ τῆς Παιδείας, ἣν ἀφικόμενοι εἰς Ἅιδου κομιοῦνται ἐκεῖ.

Ξ. Αὕτη δ' ἐστὶν τίς ἕξις;

Γ. Ἡ ἀληθὴς Ἐπιστήμη, ἔφη, τῶν συμφερόντων, καὶ ἀσφαλὴς δόσις, καὶ βεβαία, καὶ ἀμετάβλητος. φεύγειν δὴν κελεύει συντόμως πρὸς ταύτην· καὶ ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ἃς καὶ πρότερον εἶπον, ἅς τ' Ἀκρασίαν καὶ Ἡδυπάθειαν καλοῦσι, καὶ ἐντεῦθεν κελεύει σωτόμως ἀπαλλάττεσθαι, καὶ μὴ πιστεύειν μηδὲ ταύταις μηδὲν, ἕως ἂν πρὸς τὴν Ψυδοπαιδείαν ἀφίκωνται. κελεύει οὖν αὐτοῖς χρόνον τινὰ ἐνδιατρίψαι, καὶ λαβεῖν ὅ, τι ἂν βά-

Disciplinam. Hæc ea sunt quæ Genius præcipit. Quicunque igitur hisce contraria agit aut negligit, malus malè perit. Et Fabula quidem Hospites, quæ in Tabula continetur, hujusmodi est. Si quid verò de his singulis ulterius interrogare libet, nulla in me erit mora, ego enim vobis dicam.

H. Rectè, inquam ego, dicis. Quid ergo Genius jubet eos accipere à falsâ Disciplinâ?

S. Ea quæ utilia esse videntur.

H. Quænam ergo illa sunt?

S. Literæ, & cæteræ Disciplinæ, quas & Plato dicit adolescentibus fræni vim habere, ut ne ad alia pejora distrahantur.

H. Num verò has accipiat necesse est,

λωνῖαι παρ' αὐτῆς, ὥσπερ ἐφόδιον· εἶτα ἐντεῦθεν ἀπέναι πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν συντόμως. Ταῦτ' ἐστίν, ἃ προστάσσει τὸ Δαιμόνιον. Ὅστις τοίνυν παρ' αὐτά τι ποιεῖ ἢ πράττει, ἀπόλλυται κακὸς κακῶς. Ὁ μὲν δὴ μῦθος, ὦ ξένοι, ὁ ἐν τῷ πίνακι, τοιοῦτός ἐστιν ἡμῖν ἐστίν. εἰ δέ τι προσδεῖ περὶ ἑκάστου τούτων, οὐδεὶς φθόνος. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν φράσω.

Ξ. Καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ. ἀλλά τί κελεύει αὐτὸς τὸ Δαιμόνιον λαβεῖν πρὸς τὴν Ψυχοπαιδείας;

Γ. Ταῦθ' ἃ δοκεῖ εὔχρηστα εἶναι.

Ξ. Ταῦτ' οὖν τίνα ἐστί;

Γ. Γράμματα, ἔφη, καὶ τὰ τῶν ἄλλων μαθημάτων· ἃ καὶ Πλάτων φησὶν ὥσπερ χαλινὸν τινα δύναμιν ἔχειν τοῖς νέοις, ἵνα μὴ εἰς ἕτερα πλανῶνται.

Ξ. Πότερον δὲ ἀνάγκη ταῦτα λα-

eſt, ſi quis pervenire velit ad veram Diſciplinam, necne?

S. Nulla quidem neceſſitas, inquit, utiles tamen ſunt illæ, etſi nihil conferant, quò meliores fiant homines.

H. Itane ergo dicis, eas nullatenus utiles eſſe?

S. Dico. Licet enim vel ſine his meliores fieri, neque tamen inutiles ſunt etiam iſtæ. Ut enim per interpretem ea quæ dicuntur aliquo modo conjicimus, non tamen omnino incommodum fuerit nos ipſos linguam illam accuratiùs callere, quamvis aliquid per interpretem perceperimus; ita ſine his Diſciplinis nihil vetabit nos meliores fieri.

H. Nihil ergo magis proficiunt hi Diſciplinarum ſectatores, ad ſe reddendos meliores cæteris hominibus?

S. Quomodo, inquit, præſtarent cæteris,

δεῖν, εἰ μέλλοι τις ἥξειν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, ἢ οὔ;

Γ. Ἀνάγκη μὴν εὐδεμία, ἔφη, χρήσιμα μὴν τοί ἐστι. πρὸς ἃ τὸ βελτίως ἡμέας εὖ λέγειν συμβάλλεται ταῦτα.

Ξ. Οὐδὲν ἄρα λέγεις ταῦτα χρήσιμα εἶναι πρὸς τὸ βελτίως ἡμέας ἄνδρας;

Γ. Ἔστι γὰρ καὶ ἄνευ τούτων βελτίως ἡμέας. ὅμως ἃ σὺ ἄχρηστα κἀκεῖνά ἐστιν. ὡς γὰρ δι' ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενά πρὸς, ὅμως μὴν τοί γε σὺκ ἄχρηστον ἐστὶν, καὶ ἡμᾶς αὐτὺς τῇ φωνῇ ἀκριβεστέραν ἔχειν, κἄν τι σωπῶμεν. οὕτω ἄνευ τούτων τῶν μαθημάτων εὖ λέγειν κωλύει ἡμέας.

Ξ. Πότερον εὖ λέγειν προέχουσιν οἱ μαθηματικοὶ, πρὸς τὸ βελτίως ἡμέας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων;

Γ. Πῶς μέλλουσι προέχειν, ἐπειδὰν φαίνωνται

cæteris, cum conſtet eos non minus errare de bonis & malis, quàm reliquos mortales, & omnibus vitiis implicari? Nihil enim impedit, quin qui calleat Litteras & intelligat Diſciplinas omnes, tamen ſit æque ebrius & intemperans, & avarus, & injuſtus & proditor, & denique amens.

H. Multos profecto ejuſmodi videre licet, inquam ego.

S. Quæ ergo, inquit, illis prærogativa ob iſtas Diſciplinas ut in viros evadant meliores?

H. Nequaquam apparet ex hac ratione. Sed quæ cauſa eſt, inquam ego?

S. Quia in ſecundo ſepto verſantur, quaſi ad *veram Diſciplinam* appropinquantes.

H. Et quid hoc juvat illos, inquam? cum ſæpe liceat videre multos

φαίνονται ἠπατημένοι περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν ὥσπερ οἱ ἄλλοι, καὶ ἔτι καταχόμενοι ὑπὸ πάσης κακίας; Οὐδὲν γὰρ κωλύει, εἰδέναι μὲν γράμματα, καὶ κατέχειν τὰ μαθήματα πάντα, ὁμοίως δὲ μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι, καὶ φιλάργυρον, καὶ ἄδικον, καὶ περιδότιον, ἢ τὸ πέρας ἄφρονα.

Ξ. Ἀμέλει πολλοὺς τοιούτους ἔστιν ἰδεῖν.

Γ. Πῶς οὖν ἔτοι περέχουσιν, ἔφη, εἰς τὸ βελτίους ἄνδρας γενέσθαι, ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων;

Ξ. Οὐδαμῶς φαίνεται, ἐκ τούτου τοῦ λόγου. Ἀλλὰ τί ἐστιν, ἔφην ἐγὼ, τὸ αἴτιον;

Γ. Ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ διατρίβουσιν, ὥσπερ ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν.

Ξ. Καὶ τί τοῦτο ὠφελεῖ αὐτοὺς, ἔφη, ὅταν πολλάκις ἔστιν ἰδεῖν παραγιγνομένους

multos ex primo ſepto ab Intemperantia cæteriſque vitiis pervenire ad tertium ſeptum, ad *veram Diſciplinam*, qui hos Diſciplinarum Sectatores prætereunt?

S. Qua igitur in re præſtant indoctis, cum ipſi tardiores ſint aut indociliores ad veram ſcientiam addiſcendam?

H. Quomodo iſtud, inquam?

S. Quod in ſecundo ſepto, ſi nihil aliud, ſimulant utique ſe ſcire quæ neſciunt. Cujus ſententiæ quamdiu fuerint, tardos omnino eos eſſe neceſſe eſt ad *veram Diſciplinam* expetendam. Deinde alterum illud non vides, opiniones quoque ex primo ſepto ad illos ſimiliter ingredi? Quare nihilo cæteris hi meliores ſunt, niſi ad hos etiam accedat pœnitentia, perſuaſumque habuerint ſe non veram ſed falſam Diſciplinam habere, per quam decipiuntur,

μῦς ἐκ τῦ πρώτυ περιβόλυ ἀπὸ τῆς Ἀκρασίας, καὶ τῆς ἄλλης κακίας, εἰς τ τρίτον περιβολον, πρὸς τὴν Παιδείαν τὴν ἀληθινὴν, οἳ τύτυς τὺς μαθηματικὺς παραλάτυσιν;

Γ. Ὥστε, πῶς ἔτι περέχυσιν ἄρα ἢ ἀκινητότεροι, ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι;

Ξ. Πῶς, ἔφην, τῦτο, ἐγώ;

Γ. Ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ, εἰ μηδὲν ἄλλο, περιπατοῦνταί γε ὀπίσω, ἃ ἐκ οἴδασιν. ἕως δ' ἂν ἔχωσι ταύτην τὴν δόξαν, ἀκινήτυς αὐτὺς ἀνάγκη εἶναι πρὸς τὸ ὁρμᾶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν. Εἶτα τὸ ἕτερον ἐχ ὁρᾷς, ὅτι καὶ αἱ Δόξαι ἐκ τῦ πρώτυ περιβόλυ εἰσπορεύονται πρὸς αὐτὺς ὁμοίως; Ὥστε ἐδὲν ἧττον ἐκείνων βελτίυς εἰσὶν, ἐὰν μὴ καὶ τύτοις σωῇ Μεταμέλεια, καὶ πείσωσιν, ὅτι οὐ Παιδείαν ἔχυσιν, ἀλλὰ Ψευδοπαιδείαν, δι'

cipiuntur: atque ita affecti ſalvi eſſe nequeunt. Et vos igitur, ô hoſpites, ita facite, & immoramini prædictis, donec habitum nacti fueritis; ſed de his ſæpius conſiderandum, & nihil intermittendum, cæteraque præter rem ducenda, ſin minus, nullus vobis redibit fructus ex iis quæ auditis.

H. Faciemus, inquam. Hoc autem enarra, cur bona non ſint quæcunque accipiunt homines à fortunâ; ut vita, ſalus, divitiæ, gloria, liberi, victoria, cæteraque, his ſimilia; contraque ea, quæ ſunt his oppoſita, cur mala non ſint: valde enim abſurdum & incredibile dictum videtur.

S. Age itaque, enitere, inquit, ut reſpondeas quod tibi videtur de iis quæ rogâro.

H. Sed hoc faciam, inquam ego.

S. Utrum

δι' ἰῶ ἀπάλωνται. ὕτω δὲ ἀμαχείμβροι, ὥστε ἄν ποτε σωθῆναι. Καὶ ὑμεῖς τοίνυν, ὦ ξένοι, ἔφη, ὕτω ποιεῖτε, καὶ ἐναλείβετε τοῖς λεγομένοις, μέχρις ἂν ἔξιν λαβεῖν. ἀλλὰ περὶ τ' αὐτῶν πολλάκις δεῖ διασκοπεῖν, καὶ μὴ ἀμαλείπειν· τὰ γὰρ ἄλλα πάρεργα ἡγήσασθαι. εἰ γὰρ μὴ, ὠφελία ἔσται ὧν νῦν ἀκούετε.

Ξ. Ποιήσομεν. Τοῦτο γὰρ ἐξήγησαι, πῶς ὥστε ἔστιν ἀγαθὰ, ὅσα λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι παρὰ τ' Τύχης. οἷον τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ δοξάζειν, τὸ τέκνα ἔχειν, τὸ νικᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις παράπαν πολλαχοῦ ἢ πάλιν, τὰ ἐναντία πῶς ὥστε ἔστι κακά· πάνυ γὰρ ἡμῖν παράδοξον καὶ ἄπιστον δοκεῖ τὸ λεγόμενον.

Γ. Ἄγε τοίνυν πειρῶ, ἔφη, ἀποκρίνασθαι τὸ φαινόμενον, περὶ ὧν ἄν σε ἐρωτῶ.

Ξ. Ἀλλὰ ποιήσω τοῦτο, ἔφη ἐγώ.

Γ. Πότερον

S. Utrum igitur ei, qui male vivit, bonum eſt vivere?

H. Non mihi videtur, ſed malum, inquam ego.

S. Quo pacto igitur, inquit, bonum eſt vivere, ſi illi malum eſt?

H. Quia male quidem viventibus, malum mihi videtur eſſe vivere, bene autem viventibus bonum.

S. Et malum igitur dicis eſſe, vivere, & bonum?

H. Ego vero.

S. Cave abſurdè loquaris. Fieri enim non poteſt, ut res eadem & mala & bona ſit. Sic enim & utilis & noxia foret, & expetenda & fugienda ſimul ſemper.

H. Abſurdum illud quidem. Sed, quomodo ſi cui male vivere contingat, eidem quoque malum contingat, malum ipſum vivere eſt?

S. Atqui

Γ. Πότερον ἦν κἂν κακῶς τις ζῇ, ἀγαθὸν ἐκείνῳ τὸ ζῆν;

Ξ. Οὔ μοι δοκεῖ· ἀλλὰ κακόν, ἔφην ἐγώ.

Γ. Πῶς ἦν ἀγαθὸν ἐστι τὸ ζῆν, ἔφη, εἴπερ τούτῳ ἐστὶ κακόν;

Ξ. Ὅτι τοῖς μὲν κακῶς ζῶσι, κακόν μοι δοκεῖ εἶναι· τοῖς δὲ καλῶς, ἀγαθόν.

Γ. Καὶ κακὸν ἄρα λέγεις τὸ ζῆν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι;

Ξ. Ἔγωγε.

Γ. Μὴ ἦν ἀπιθάνως λέγῃς. ἀδύνατον γὰρ, τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ κακὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι. οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἱρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἀεί.

Ξ. Ἀπίθανον μέν. Ἀλλὰ πῶς, εἰ τὸ κακῶς ζῆν, ᾧ ἂν ὑπάρχει, κακόν τι ὑπάρχει αὐτῷ, κακὸν αὐτὸ τὸ ζῆν ἐστιν.

S. Atqui non idem eſt, inquit, vivere & male vivere. An non & tibi videtur?

H. Profecto nec mihi videtur eſſe idem.

S. Vivere igitur non eſt malum, quoniam ſi eſſet malum in ſe, etiam bene viventibus malum utique eſſet. Vitam enim haberent quæ malum eſſet.

H. Vera mihi dicere videris.

S. Quoniam igitur utriſque & male & bene viventibus vivere contingit, vivere neque malum fuerit neque bonum; ſicut nec ſecare & urere in ægrotantibus eſt morboſum & ſalubre. Sic & in Vitâ ipſâ ſunt hæc, tu itaque ita tecum conſidera, utrum malis vivere male, an mori bene & fortiter?

H. Ego vero honeſte mori malo.

S. Ergo neque mori malum eſt.

Si-

Γ. Ἀλλ' ὃ τὸ αὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ ζῆν τῷ καλῶς ζῆν. ἢ ἄλλο σοι φαίνεται;

Ξ. Ἀμέλει ὀλίγοι ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι.

Γ. Τὸ καλῶς τοίνυν ζῆν καλόν ἐστι. Τὸ δὲ ζῆν ὃ καλόν ἐστιν· ἐπεὶ εἰ ἐῶν καλόν, τοῖς ζῶσι καλῶς κακὸν δὴ ὑπῆρχεν, ἐπεὶ τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρχεν, ὅπερ ἐστὶ κακόν.

Ξ. Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν.

Γ. Ἐπεὶ τοίνυν ἀμφοτέροις συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς ζῶσι, καὶ τοῖς καλῶς, σὺν ἂν εἴη ὅτε ἀγαθὸν εἶναι τὸ ζῆν, ὅτε κακόν. ὥσπερ δηλὲ τὸ πένεσθαι, καὶ καίεσθαι, ἐν τοῖς ἀῤῥωστήμασίν ἐστι νοσεῖν καὶ ὑγιαίνον, σκοπεῖν ὅτῳ καὶ ὅτι τῷ ζῆν ἐστι ταῦτα. Σὺ τοίνυν ὅτῳ θεώρησον· πότερον ἂν βέλοιο ζῆν κακῶς, ἢ ἀποθανεῖν καλῶς καὶ ἀνδρείως;

Ξ. Ἀποθανεῖν ἔγωγε καλῶς.

Γ. Οὐκοῦν δηλὲ τὸ ἀποθανεῖν κακόν

Siquidem ſæpe optabilior mors eſt vitâ.

H. Ita eſt.

S. Eadem ergo ratio eſt & de ſanitate & morbo. Sæpe enim valere non prodeſt, & contra, cum ita caſus tulerit.

H. Vera dicis.

S. Age vero, & de divitiis eodem modo conſideramus; ſi modo illud conſiderare eſt, quod ſæpe videre licet, divitias alicui ſuppetere eundemque male & miſere vivere.

H. Multos ſane per Jovem.

S. Nihil igitur eis Divitiæ conferunt ad bene vivendum?

H. Non videtur. Ipſi enim pravi ſunt.

S. Viros ergo bonos non Divitiæ faciunt, ſed Diſciplina.

H. Veriſimile quidem id.

S. Hac ergo ratione quî bonum

ſunt

ἐστιν, εἴπερ αἱρετώτερόν ἐστι πολλάκις τὸ ἀποθανεῖν τοῦ ζῆν.

Ξ. Ἔστι ταῦτα.

Γ. Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ ὑγιαίνειν, καὶ νοσεῖν. πολλάκις γὰρ ὃ συμφέρει ὑγιαίνειν, ἀλλὰ τἀναντίον, ὅταν ἡ περίστασις τοιαύτη.

Ξ. Ἀληθῆ λέγεις.

Γ. Ἄγε δὴ, σκεψώμεθα καὶ περὶ τοῦ πλουτεῖν ὅπως· εἴγε θεωρεῖν ἐστιν, ὡς πολλάκις ἐστὶν ἰδεῖν ὑπάρχοντά τινι πλοῦτον, κακῶς ὂν ζῶντα τοῦτον καὶ ἀθλίως.

Ξ. Νὴ Δία, πολλούς γε.

Γ. Οὐκοῦν ὠφελεῖ τούτοις ὁ πλοῦτος βοηθεῖ εἰς τὸ ζῆν καλῶς;

Ξ. Οὐ φαίνεται. αὐτοὶ γὰρ φαῦλοί εἰσιν.

Γ. Οὐκοῦν τὸ σωφρονεῖν εἶναι, ἐχ ὁ πλοῦτος ποιεῖ, ἀλλὰ ἡ Παιδεία.

Ξ. Εἰκός γε.

Γ. Ἐκ τούτου ἄρα τοῦ λόγου πᾶς ὁ

ſunt Divitiæ, ſi ad meliores reddendos poſſeſſores ſuos non conferunt?

H. Ita videtur.

S. Ergo ne expedit quidem nonnullis eſſe divitibus, cum divitiis uti neſciunt.

H. Mihi ita videtur.

S. Quomodo igitur bonum id eſſe aliquis judicabit, quo ſæpe carere prodeſt?

H. Nullatenus.

S. Siquis igitur Divitiis recte & prudenter uti noverit, bene & feliciter vivet, ſin minus, male.

H. Veriſſime dicere hoc mihi videris.

S. Sed ut rem omnem ſummatim complectar, colere hæc tanquam in ſe bona, aut ſpernere tanquam mala: id ipſum eſt, quod perturbat homines, & lædit; cum ea, inquam, & colunt & in iis ſolis conſiſtere

πολῦτο ἀγαθόν ἐστιν, εἴπερ ἐ βοηθεῖ τοῖς ἔχουσιν αὐτὸν, εἰς τὸ βελτίους εἶναι;

Ξ. Φαίνεται.

Γ. Οὕτως ἐδὲ συμφέρει ἄρα ἐνίοις πλεῖν, ὅταν μὴ ὀφείλωνται τῷ πλοίῳ χρῆσθαι.

Ξ. Δοκεῖ μοι.

Γ. Πῶς ἂν τοῦτο ἄν τις κρίνει ἀγαθὸν εἶναι, ὃ πολλάκις ἐ συμφέρει ὑπάρχειν;

Ξ. Οὐδαμῶς.

Γ. Οὐκοῦν εἰ μή τις ὀφείλεται τούτῳ χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, εὖ βιώσεται· εἰ δὲ μή, κακῶς.

Ξ. Ἀληθέσταλά μοι δοκεῖς τοῦτο λέγειν.

Γ. Καὶ τὸ σύνολον δή, τὸ τιμᾶν τοῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, ἢ ἀτιμάζειν ὡς κακά, τοῦτό ἐστι τὸ παράπλον τοὺς ἀνθρώπους καὶ βλάπτον, ὅταν τιμῶνται τε αὐτὰ, καὶ οἴονται μᾶλλον τούτων

sistere felicitatem opinantur, & omnia quantumvis impia eorum gratiâ consequenter faciunt. Hæc autem propter ipsam veri boni Ignorantiam patiuntur. Illud enim ignorant, bonum ex malo fieri nequaquam. Multos autem videre licet in Divitiarum possessionem ex pessimis ac turpissimis facinoribus, veluti, inquam, ex proditionibus, & deprædationibus, & homicidiis, & calumniis, & rapinis, aliisque compluribus ac pravis operibus.

H. Ita res est.

S. Si igitur ut par est ex malo bonum nullum provenit, divitiæ vero ex malis facinoribus proveniunt; divitias nequaquam bonum esse necesse est.

H. Sic ex isto sermone contingit.

S. Cæterum ne sapientia quidem nec justitia ex malis operibus acquiri possunt: neque itidem injustitia & insipientia ex bonis operibus.

μόνων εἶναι τὸ δ' δαιμονεῖν· καὶ πάνθ' ὑπομένουσι πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέσθαι δοκοῦντα εἶναι. ταῦτα δὴ πάσχουσι διὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἄγνοιαν. Ἀγνοοῦσι γάρ, ὅτι ἡ γίνεται ἐκ κακῶν ἀγαθόν. Πλοῦτον δέ ἐστι πολλὴς κτησαμένους ἰδεῖν ἐκ κακῶν καὶ αἰσχρῶν ἔργων· οἷον λέγω ἐκ τοῦ προδιδόναι καὶ λοιδορεῖσθαι καὶ ἀνδροφονεῖν καὶ συκοφαντεῖν καὶ ἀποστερεῖν καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν καὶ μοχθηρῶν.

Ξ. Ἔστι ταῦτα.

Γ. Εἰ τοίνυν γίνεται ἐκ κακοῦ ἀγαθὸν μηδὲν, ὥσπερ εἰκός· πλοῦτος δὲ γίνεται ἐκ κακῶν ἔργων· ἀνάγκη μὴ εἶναι ἀγαθὸν τὸ πλοῦτον.

Ξ. Συμβαίνει ὥπως ἐκ τούτου τοῦ λόγου.

Γ. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ φρονεῖν γε οὐδὲ δικαιοπραγεῖν ἔστι κτήσασθαι ἐκ κακῶν ἔργων. Ὡσαύτως δὴ δὲ τὸ ἀδικεῖν

ribus. Neque enim ipsa simul consistere possunt. Divitias vero & gloriam, & victorias, & reliqua his similia multâ cum pravitate cuiquam contingere nihil prohibet. Quare hæc neque bona neque mala censeantur. Cæterum sapientia duntaxat bonum: Insipientia vero malum.

H. Recte, inquam, & sufficienter mihi dicere videris.

FINIS.

ἀδικεῖν καὶ ἀφρονεῖν ὐκ καλῶν ἔργων· οὐδὲ ὑπάρχειν ἅμα τὰ αὐτὰ δύνασθαι. Πλοῦτον ἢ καὶ δόξαν καὶ τὸ νικᾶν καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις ἁπλῶς, οὐδὲν κωλύει ὑπάρχειν τινὶ, ἀλλὰ μετὰ κακίας πολλῆς· ὥστε οὐκ ἂν ἦ ταῦτα ἀγαθὰ οὔτε κακά. ἀλλὰ τὸ φρονεῖν μόνον ἀγαθὸν, τὸ δ' ἀφρονεῖν κακόν.

Ξ. Ἱκανῶς μοι δοκεῖς λέγειν, ἔφην.

ΤΕΛΟΣ.

SALMASIUS LECTORI.

SUPRA *in Prolegomenis monuimus, quæ hucusque prodiêre, omnes hujus Tabulæ Græcas editiones unius duntaxat Exemplaris, ejusque colophone egregio mutilati, lectionem exhibere: Superesse autem Latinam Versionem olim sub initium renatæ Literaturæ factam ex Bibliothecæ Urbinatis cod. Manuscripto, qui solus cùm in aliis quibusdam à vulgatâ lectione abiit, tùm præcipuè etiam additam in fine habuit par-*

particulam egregii colophonis, quem Arabs Paraphraſtes ſervavit nobis integrum. Eam igitur Verſionem hîc ſubjungere viſum idcircò non modò fuit minimè ſuperfluum fore, ſed Lectoribus etiam gratum eò magis, quò mirabiliùs accidit, nullum è tanto Interpretum & Commentatorum numero mentionem ejus jure, meritoque facere hactenus quiviſſe. Autor ejus fuit Ludovicus Odaxius, magno illo literarum inſtauratori Ang. Politiano in multis ſuppar. Nam & diligentiâ laudabili renaſcentibus tunc Gr. literis obſtetricatus eſt, ſuorumque ſtudiorum Patronum quoque nactus eſt Fredericum Urbini Ducem, meritis erga remp. literar. & Gr. Manuſcriptorum Bibliothecâ à ſe collectâ non minùs celebre, quàm qui Politiano obtigerat Laurentius Medicæus, Dux Hetruriæ. Ut hujus etiam filium Petrum Medicæum Politianus ſuâ diſciplinâ informandum habuit, ſic ſui quoque Patroni filium Odaxius. Verùm iſta, & quanti in vertendis Gr. Autoribus Odaxium Politianus fecerit,

qui

qui volet latiùs cognoſcere, adeat. l. 3. Epiſt. Politiani, cujus initio ἀμοιβοὶ aliquot amborum Epiſtolæ reperiuntur. Hanc autem Tab. Latinam, unâ cum Cenſorino de die Natali, Epict. Enchiridio, aliiſque Plutarchi, Luciani ac Baſilii Tractatulis è Gr. tranſlatis in Fol. A. C. 1497. *Bononiæ edidit Philippus Beroaldus, qui in præfatione ſuâ Odaxii meminit hiſce verbis:* Secundo loco eſt Tab. Cebetis, quâ nihil abſolutius: quâ humanæ vitæ decipula graphicè & condecorè depinguntur: quam latinitate donavit luculentus interpres, mihique amiciſſimus, de quo illud dici meritiſſimo poteſt,

Cecropiæ commune decus, Latiæque Minervæ.

CEBETIS THEBANI TABULA

E Græco in Latinum converſa

Per LUDOVICUM ODAXIUM PATAVINUM.

CASU evenerat, ut in Saturni ſacello deambularemus; Ubi cùm pleraſque alias oblationes, tùm Tabulam quandam pro templo poſitam intuebamur, in quâ pictura quædam erat peregrina, & quæ peculiares fabulas contineret, quas conjicere non poteramus, quænam & quales eſſent. Neque enim civi-

civitas, neque vallum pictura illa nobis esse videbatur. Cæterum muri ambitus erat qui duos alios ambitus amplectebatur: alterum majorem, minorem alterum. Porta etiam erat in primo ambitu, ubi nobis turba ingens insistere videbatur. Intra verò ambitum multitudo quædam mulierum visebatur. Primi autem vestibuli & ambitus ingressum Senex quidam occupabat, qui turbæ ingredienti quasi imperare aliquid videbatur. Cujus fabulæ rationem nobis invicem addubitantibus, quidam natu grandior assistens, nequaquam, inquit, hospites absurde facitis, qui de picturâ hac addubitetis. Non multi enim indigenæ, quid hujus fabulæ ratio valeat, intelligunt. Quippe quam non civis, sed peregrinus quidam dedicârit, qui huc jampridem advenerat: vir & magna prudentia & sapientia præditus: qui cùm sermone, tùm opere quandam

dam Pythagoræ aut Parmenidis vitam fuerat æmulatus. Is utique ſacellum & picturam hanc Saturno conſecravit. Utrum igitur, inquam ego, noſti etiam virum ipſum, quem vidiſti? Immò, inquit, eum multo tempore ſum admiratus: ſiquidem adoleſcens adhuc, & complura ſtudioſe diſputabat, & ego hujuſce fabulæ rationem ex eo diſſerente ſæpius audieram. Per Jovem, inquam ego, niſi quæpiam major occupatio te detinet, expone nobis. Audire enim magnopere concupiſcimus, quidnam hoc fabulæ ſit. Perlibenter ô hoſpites, inquit. Atqui hoc prius admonendi eſtis: periculi quippiam ineſſe huic expoſitioni. Quodnam, inquam ego? Quoniam, inquit, ſi, quæ dicuntur, attendetis, intelligetiſque, prudentes atque fœlices evadetis: Si minus; inſipientiam, infortunium, calamitatem, atque ignorantiam conſecuti male vitam de-

getis. Hæc enim expoſitio Sphingis ænigmati, quod illa hominibus præponebat, perſimilis eſt. Nam quicunque ipſum intellexerat, ſalutem; qui non intellexerat, exitium conſequebatur. Eadem eſt hujus enarrationis conditio. Sphinx eſt enim hominibus ipſa inſipientia. Hæc autem proponit, quid bonum, quid malum; quid neque bonum, neque malum in vita ſit. Quæ ſi quis minus intellexerit, ab ea interimitur: neque id ſemel, ſicut is qui depaſtus à Sphinge moriebatur. Sed per omnem vitam paulatim abſumitur: quemadmodum hi qui perpetuis ſuppliciis addicti ſunt. Contra vero, ſi quis agnoverit: occisâ demum inſipientiâ ſalutem ipſe conſequitur, & beatus fœlixque per omnem vitam evadit. Quamobrem vos attendite, ac diligenter audite. O Hercules, quam magnum nos in deſiderium conjeciſti! ſi hæc ita ſe habent. Atqui ita ſe habent, inquit.

quit. Nequaquam igitur nos oratio tua præveniet, ſi quidem nobis attentè audituris non abs re precium hujuſmodi proponitur. Sumptâ itaque virgâ quadam & ad picturam ductâ, videtis ne, inquit, ambitum hunc? Videmus. Hoc imprimis animadvertere vos oportet: locum, ſcilicet, iſtum vitam vocari. Turba porrò illa ingens, quæ portæ inſiſtit; hi ſunt omnes in vitam aliquando ingreſſuri. Senex autem ille ſuperior, qui manu alterâ paginam quandam tenet, alterâ neſcio quid demonſtrat, Genius appellatur. Hic imperat introeuntibus, quid eos agere oporteat, ut ad vitam ingrediantur; & qualem viam perrecturi ſint, oſtendit, ut ſalutem in vita conſequantur. Qualem igitur eos jubet vitam carpere, aut quo pacto, inquam ego? Vides ne, inquit, juxta portam ſolium quoddam eo loco conſtitutum, ubi turba ingreditur,

in quo ſedet ſuavibus moribus & formosâ indole mulier, quæ poculum manu tenet? Video: ſed quænam hæc eſt? Suadela, inquit, vocatur, quæ mortales omnes ſeducit. Quid tum poſtea hæc agit? Ingredientes ad vitam, quoad per eam fieri poteſt, bibere compellit. Quæ nam verò hæc eſt potio? Error, inquit, atque ignorantia. Quid tum poſteà? Ubi hanc ébiberunt, vitam ingrediuntur. Nunquid omnes eum errorem bibunt, necne? Omnes, inquit, bibunt: ſed plus alii, alii minus. Non vides præterea intra portam mulierum meretricum multitudinem quandam diverſos aſpectus multifarioſque præferentium? Video. Iſtæ igitur opiniones & concupiſcentiæ & voluptates vocantur, quæ turbâ ingrediente ſtatim proſiliunt, & unumquemque amplectuntur, ac deinde abducunt. Et quonam eos abducunt? Aliæ, inquit, ut ſalvent: Aliæ, ut per decep-

deceptionem interimant. O, inquam, admirandus vir, quam acerbam ac triſtem potionem dicis! Atqui omnes, inquit, optima pollicentur: ſeque eos ad fœlicem atque conducibilem vitam eſſe perducturas. Illi verò per ignorantiam & errorem, quem ab ipſa ſuadelâ combiberunt, quænam vera via ſit, in vitâ non inveniunt: Sed inconſulto errant, ut videre licet ex his, qui prius ingredientes eò circumvagantur quo ipſæ commonſtraverint. Video, inquam, hoc: ſed mulier illa quænam eſt, quæ veluti cæca atque inſana ſuper lapide quodam rotundo conſiſtere videtur? Fortuna, inquit, vocatur. Ea verò non ſolùm cæca: ſed inſana etiam & ſurda eſt. Quæ nam hujus ſunt partes? Obambulat, inquit, quocunque gentium, & aliis quidem facultates eripit, aliis tradit. Ab eiſdemque rurſus aufert illico, quæ tradiderat, atque aliis

temere inſtabiliterque concedit. Quapropter ex eo argumento ipſius ingenium facile indicatur. Quale nam hoc eſt, inquam ego? Quoniam in rotundo lapide conſiſtit. Quid tunc ex re ſignificatur? Quod parum certa, atque inſtabilia ſunt illius munera. Calamitates enim magnæ ac difficiles oriuntur, ubi quis in eâ fidem collocârit. Turba verò hæc ingens, quæ eam circumſtat, quid ſibi vult, & quinam vocantur? Vocantur hi quidem inconſulti, quorum nemo non petit, quæ projiciat, ac dilapidet. Cur verò aſpectu haudquaquam ſimili ſunt, ſed eorum alii gaudere, alii ſublatis manibus triſtari videntur? Quicunque, inquit, eorum, gaudere ac ridere videntur; Hi ſunt, qui à fortunâ quippiam acceperunt, à quibus etiam bona fortuna nuncupatur. Qui verò flere, ac manus protendere videntur; Hi ſunt, à quibus abſtulit, quæ tradiderat antea.

tea. A quibus fortuna mala nominatur. Et quænam ſunt, quæ illis elargitur, per quæ tantopere, cum accipiunt, lætantur: quum amittunt, lugent. Hæc, inquit, ea ſunt, quæ à pleriſque hominibus bona exiſtimantur. Et quænam ſunt ea? Divitiæ ſcilicet & gloria & nobilitas & liberi & tyrannides & regna, & alia quæcunque id genus. Hæc autem nunquid bona non ſunt? De his, inquit, aliàs diſputabimus. Nunc circa fabulæ narrationem verſemur. Ita, inquit, ſit. Vides igitur, ubi portam hanc præterieris, ambitum alterum ſuperiorem: muliereſque extra ambitum collocatas meretricio ornatu inſignes? Et valde inquam. Ex his hæc incontinentia, hæc luxuria, hæc avaritia, hæc aſſentatio nuncupatur. Quid hic potiſſimum aſtant? Eos, inquit, obſervant, qui à fortunâ quippiam acceperunt. Quid tum deinde? Exiliunt atque

amplexantur eos, & adulantur &, ut penes ſe maneant, obteſtantur ; vitam jucundam, atque labore omni & incommodo vacuam illis affore promittentes. Si quis itaque perſuaſus earum blanditiis eò ſe contulerit : tantiſper illi ſuavis videtur ea converſatio, quoad hominem titillaverit, deliniveritque ; poſtea ſecùs : Ubi enim reſipiſcere cœperit ; tum demum ab ea ſe non tam oblectatum, quam abſumptum & contumeliis affectum intelligit. Quo fit, ut cum omnia prodegerit, quæ à fortuna fuerat conſecutus, tunc illis mulieribus inſervire atque inhoneſta omnia ſuſtinere, & turpia quæque ac pernitioſa illarum gratia cogatur admittere, veluti furtum, ſacrilegium, perjurium, proditionem, deprædationem, & quæcunque his ſimilia. Ubi verò eos omnia defecerint, punitioni addicuntur. Et quænam hæc eſt ? Videſne retro eas quandam veluti beſtiolam,

lam, locumque pariter anguſtum & tenebroſum, ubi etiam turpes ac ſordidæ pannoſæque mulieres verſari videntur ? Et valde, inquam. Ex his igitur, inquit, quæ flagellum tenet, punitio nuncupatur : Quæ caput intra genua habet, triſtitia : Quæ verò capillos ſuos evellit, dolor. Hic alius verò qui deformitatem, macilentiam, & nuditatem præferens juxta eas accubat : ac deinde ſimilis illi turpis macilenta quædam, quinam ſunt ? Hunc ſanè, inquit, luctum appellant : illam verò ipſius ſororem, mœſtitiam. His itaque traditur, & eorum contubernio cruciatur. Poſt denuo in aliud infœlicitatis domicilium truditur, atque reliquam vitam in omni miſeria traducit ; niſi fortè illi pœnitentia obviam prodierit. Quid tum poſtea contingit ? Si pœnitentia illi obviam fuerit, eripit eum ex infortuniis, & alteram illi opinionem alterumque deſiderium

ſiderium imprimit, per quod ad veram diſciplinam perducitur; & ad eam quæ falſa diſciplina nuncupatur. Quid tum poſtèa? Si, inquit, eam opinionem ſuſceperit, quæ ad veram diſciplinam pervehat, ab ea mundatus, expiatuſque ſalutem, beatitudinem, fœlicitatem in univerſa vita lucraturum: Si ſecus, denuo à falſa illa opinione ſeducitur. O Hercules, quàm magnum eſt hoc aliud diſcrimen! Hæc autem, inquam ego, falſa diſciplina quænam eſt? Vides ne alterum illum ambitum? Video, inquam ego. Atque extra ambitum in veſtibulo mulier quædam aſſiſtit, quæ munditiem conſtantiamque non mediocrem prætendit. Apprime, inquam. Hanc igitur, inquit, plerique homines & vulgus vocant diſciplinam, cum falſa potius diſciplina ſit. Huc ſane prius applicant qui ſalvi fiunt, Ubi ad veram diſciplinam pervenire voluerint.

rint. Nunquid alius ad veram disciplinam aditus non patet? Patet, inquit. Hi verò intra ambitum declinantes; quinam sunt homines? Falsæ, inquit, disciplinæ sunt amatores decepti, seque opinantes veræ disciplinæ contubernio frui. Et quinam vocantur hi? Alii, inquit, poetæ, alii oratores, alii dialectici, alii musici, alii arithmetici, alii geometræ, alii astrologi, alii voluptuarii, alii peripatetici, alii critici, & quicunque ejusmodi sunt. Illæ autem mulieres quæ videntur circumcurrere prioribus illis similes, in quibus incontinentiam & reliquas una esse affirmabas, quænam sunt? Illæ ipsæ sunt, inquit. Nunquid etiam huc ingrediuntur? Ita per Jovem, in his simulque etiam insipientia: neque ab opinione ac reliquis malis evadent, priusquam repudiata falsa disciplina, veracem viam ingressi fuerint, & purgatoriam eorum virtutem admiserint;

& mala omnia, quibus involvuntur, & opiniones & ignorantiam, & reliquam omnem pravitatem ſequeſtraverint: tum demum ita ſalvi & incolumes erunt. Neque ullo unquam falſæ diſciplinæ commercio labefactari poterunt: neque horum ſtudiorum gratia mali quippiam adipiſcentur. Et quænam hæc eſt via, quæ ad veram diſciplinam ferat? Vides, inquit, locum illum ſuperiorem, ubi nullus inhabitat: Sed ſolitudo ingens eſſe videtur? Video. Præterea januam, quandam puſillam ante quam via quædam eſt, quæ non multum admodum frequentatur, quippe quam pauci admodum terunt, quod acclivis & aſpera & ſaxoſa videatur? Et valde, inquam. Collis præterea quidam excelſus apparet, ad eumque anguſtus admodum adſcenſus, & qui multa profunda hinc inde præcipitia offerat? Video. Hæc igitur, inquit, via eſt, quæ

ad

ad veram disciplinam ducit: Aspectu inprimis formidolosa. Porro circa collis superiorem partem, saxum ingens & prealtum, usquequaque præruptum vides? Video, inquam. Vides præterea mulieres duas supra saxum constitutas, pulchritudine, atque habitudine corporis excellentes: ac manus per quàm alacriter protendentes? Video, sed quænam, inquam, vocantur? Altera, inquit, continentia, altera constantia nuncupatur. Sunt autem germanæ. Cur nam igitur manus tam alacriter protendunt? Hortantur, inquit, eos qui ad id loci veniunt, ut bono animo atque intrepido sint, admonentque paululum quippiam adhuc esse tolerandum: Se enim eos paulo post ad pulcherrimam viam perducturas. Ubi vero ad saxum pervenerint, quonam modo ascendunt? nullam enim eo ferentem viam animadverto. Ipsæ à præcipitio illo descendunt,

ſcendunt, eoſque ſurſum ad ſe trahunt. Deinde recreari & quieſcere jubent, ac paulo poſt fortitudinem audaciamque contribuunt, eoſque ad veram diſciplinam deducere ſe profitentur, & viam oſtendunt, quàm ſit elegans, quàm plana, quàm pervia, quàm nullis malis obnoxia, ut vides. Ita per Jovem videtur. Videſne, inquit, ante illud nemus locum quendam qui pulchritudinem amœnitatemque pratorum præfert, multoque lumine illuſtratur? Et valde, inquam. Animadvertis igitur in prati meditullio ambitum alium, & portam aliam? Ita ſane: ſed quonam pacto locus hic nuncupatur? Fortunatorum, inquit, domilium; hic enim virtutes omnes & fœlicitas ipſa verſatur. Eſto, inquam ego, eam eſſe loci pulchritudinem. Quin, inquit, aſpicis prope portam, quàm formoſa, & conſtanti facie mulier exiſtat: mediam

mediam indiſcretam jam ætatem ; habitum verò & ornatum ſimplicem præ ſe ferens? Eaque non in rotundo ; ſed in quadrato lapide ſecura & munita conſiſtit. Duæ præterea aliæ, quas tanquam filias una ſecum habere videtur ? Ita prorſus apparet. Harum igitur quæ medium locum tenet, diſciplina eſt ; eam veritas & perſuaſio comitatur. Cur autem hæc quadrato lapidi potiſſimum inſiſtit? Ex eo, inquit, arguitur, quod ad eam pervenientes ſecuro & certo tramite proficiſcuntur, donationeſque traditas tuto ſuſcipiunt. Et quænam illis ab ea dono dantur? Confidentia, inquit, atque animus imperterritus. Hæc verò alia quænam ſunt? Scientia, inquit, per quam grave nihil in vita perpeti unquam poſſe ſe intelligunt. Quam præclara, inquam, Hercule munera ! Sed quamobrem extra ambitum ita moratur? Ut, inquit, advenientes excipiat accurate,

rate, ac vim illam purgatoriam inſtillet, purgatoſque ac prorſus emendatos ita eos ad virtutes introducat. Quonam pacto, inquam ego? non enim intelligo. At intelliges, inquit. Quemadmodum ſi quis graviter ægrotans medicum accerſiverit, purgatoriis ſtatim medicamentis omnes ægritudinis cauſas eximere conatur. Atque ita demum à medico reparatus in ſanitatem reſtituitur. Qui ſi medici præceptis minus obtemperaverit, merito repudiatus ab ea ægritudine conficitur. Hæc intelligo, inquam ego. Eodem itaque pacto, ubi quis ad diſciplinam pervenerit, probe curatur, & virtute illius irroratur, ut quamprimum mala omnia expurget, ejiciatque quibus adveniens implicabatur. Quænam hæc? Ignorantiam, errorem, quem apud Suadelam ebiberat: Arrogantiam, concupiſcentiam, intemperantiam, furorem, avaritiam, &

reliqua

reliqua omnia, quibus in primo ambitu fuerat repletus. Ubi verò ſatis emundatus fuerit, quonam eum mittit? Intro, inquit, ad ſcientiam, aliaſque virtutes. Quaſnam & quales? Videſne intra portam cœtum mulierum, quàm bonæ indolis atque inſtitutionis videntur: quam inculto ac ſimplici habitu præditæ, nihil in ſe aut fictum, aut accuratius ornatum more aliarum prætendentes? Video, inquam. Sed quænam hæ vocantur? Prima, inquit, ſcientia nuncupatur. Aliæ verò hujus germanæ ſunt: Fortitudo, juſtitia, probitas, temperantia, modeſtia, libertas, continentia, manſuetudo. Heus, inquam, optime ergo, quam magna in ſpe ſumus! Modo, inquit, intelligatis, & quæ auditis, ſtudioſe percipiatis. Atqui, inquam ego, accuratè ac diligenter attendemus. Salvi igitur, inquit, eritis. Ubi ergo eum ipſæ ſuſceperint; quo-

nam adducunt? Ad matrem, inquit. Ea vero quænam eſt? Fœlicitas, inquit. Cujuſmodi autem hæc eſt? Videſne viam illam ad ſublimem illum verticem ferentem, quem omnes ambitus veluti arcem ſuam ampleƈtuntur. Video. Mulier præcellens in veſtibulo conſtituta ſuper ſolium excelſum ſedet cultu non tam curioſo quam liberali, corona florentiſſima eleganter admodum capiti impoſita. Ita prorſus videtur. Hæc igitur, inquit, eſt fœlicitas. Ubi igitur ad eam quiſpiam acceſſerit, quid rerum gerit? Ipſa, inquit, fœlicitas eum potentiæ ſuæ corona circumdat. Itidem reliquæ omnes virtutes; perinde ac maximorum certaminum victores coronari ſolent. Et quænam, inquam ego, certamina devicit? Maxima, inquit; & maxima etiam monſtra, quæ prius ipſum abſumebant, affligebant, atque in ſervitutem redigebant. Omnia

nia hæc devicit, ac longe à se sequestravit, seque ipsum adeo superavit, ut huic illa nunc serviant, quibus ipse antea in servitutem redactus fuerat. Quænam hæc monstra dicis? audire enim admodum cupio. Imprimis, inquit, ignorantiam & errorem. An tibi monstra hæc esse non videntur? Tetra & laboriosa, inquàm ego. Deinde tristitiam, luctum, & avaritiam & incontinentiam, & reliquam omnem improbitatem. His omnibus non ut anteà paret: sed imperat. O præclara, inquam ego, facinora, & pulcherrimam victoriam! Illud autem mihi etiam expone; cujusmodi sit ejus potentia, qua eum coronari dixisti? Beatifica, inquit, ô adolescens. Qui enim fuerit ea potentia coronatus; & fœlix & beatus evadit, neque alibi quam in se ipso spem fœlicitatis reponit. Quam præclaram victoriam dicis! Cæterum coronatus quid agit, aut

quo vadit? Suſcipientes eum virtutes ad id loci ducunt, unde primum advenerat, eique commonſtrant ſtudia improborum; quam male degant, & miſere vivant; quanta in vitâ naufragia patiantur; quantum aberrent; quam veluti hoſtium captivitatem perferant: Alii incontinentiæ, alii arrogantiæ, alii avaritiæ, alii inani gloriæ, alii aliis malis inſervientes, per quæ à calamitatibus, quibus irretiti ſunt, exolvere ſe nequeunt, ut ſalventur, & eo perveniant: Sed in omni vita perturbantur. Atque hoc perpetiuntur, quod hujuſmodi viam invenire non poſſunt. Mandatum enim à Genio ac numine ſuo traditum oblivioni mandaverunt. Recte, inquam, dicere mihi videris, tametſi hoc etiam inſuper ambigo, curnam ei virtutes locum illum commonſtrent, unde prius advenerat. Nihil certi noverat, neque ullam eorum, quæ ibi agerentur,

rentur, ſcientiam tenebat ; ſed ob ignorantiam atque errorem, quem ebiberat, ambiguus, quæ bona non erant, bona ; quæ mala non fuerant, mala exiſtimabat. Quo circa male etiam vivebat, ſicut alii plerique ibi diverſantes. Nunc vero perceptâ utilium & conducibilium rerum ſcientiâ & ipſe optimam vitam traducit, & eos qui peſſime agunt, contemplatur. Ubi igitur omnia fuerit contemplatus, quid agit, aut quo tendit? Quo, inquit, ei collibitum fuerit. Ubique enim eum ſecuritas habet, perinde ac antrum corycium poſſideret: & quocunque pervenerit, ibi tutiſſimus rectam vivendi rationem aſſequitur : omnes enim eum, tanquam ægroti medicum, libenter & gratanter excipient. Numquid igitur illas mulieres, quæ monſtra abs te dicebantur, amplius non veretur, nequid ab eis detrimenti patiatur? Nihil penitus: qui neque

dolore, neque triſtitia, neque intemperantia, neque avaritia, neque paupertate, neque ullo alio incommodo vexetur. Omnibus enim imperat, ac præeſt, à quibus antea premebatur, eorum inſtar, qui à vipera morſi aliquando fuerint. Feræ enim quæ aliis omnibus pernitiem ac mortem afferunt, illis duntaxat innocuæ ſunt, quod eam vim veneno contrariam poſſident. Ita ne huic quidem quippiam nocet, quia virtutem vitiis ac malis oppoſitam velut Antipharmacum nactus eſt. Recte dicere mihi videris: ſed hæc etiam inſuper expone: quinam ſunt illi, qui illic à colle advenire videntur: quorum alii coronati lætitiam quandam præ ſe ferunt, alii incoronati deſperatione rerum tibias & capita lacerare videntur. Cum alioquin à quibuſdam mulieribus detineantur? Coronati ſunt, inquit, qui ſoſpites ad diſciplinam pervenerunt, eamque conſecuti

conſecuti ſummopere lætantur. Incoronati verò, alii deſperatione à diſciplina revertuntur male ac miſere degentes: Alii metu perculſi, ac perterriti atque ad conſtantiam refugientes rurſus errant, & per vias invias vagantur. Quæ verò mulieres eum ſequuntur, quænam ſunt? Triſtitiæ, inquit, & moleſtiæ, & anxietates & ignominiæ & ignorantiæ. Omnia igitur eos mala ſequuntur. Omnia, inquit, per Jovem ſubſequuntur. Ubi verò in primum ambitum ad voluptatem & incontinentiam pervenerint: nequaquam ſe ipſos accuſant, ſed & ſtatim diſciplinam & ſectatores illius maledictis inceſſunt. Adeò miſeri & calamitoſi & infœlices hi ſunt, qui ab earum contubernio defecerunt. Male enim vivunt, & nullis earum bonis perfruuntur. Et quæ etiam bona autumant? Luxuriam, & ut brevi complectar, intemperantiam. Convivari enim & pecudum more

ſcortari maximorum bonorum fruitionem eſſe arbitrantur. Aliæ verò mulieres, quæ illinc cum riſu & hilaritate adveniunt, quænam vocantur? Opiniones, inquit, eos ad diſciplinam ducentes, qui ad virtutes ingrediuntur. De via enim deflectunt aliquantiſper, ut alios adducant, admoneantque illos, eſſe fœlicitatem jam conſecutos, quos jampridem adduxerant. Vtrum igitur, inquam ego, ipſæ intus ad virtutes ingrediuntur? Nequaquam, inquit. Opinioni enim ad ſcientiam introire non licet: Sed diſciplinæ duntaxat eos tradunt: Quibus à diſciplinâ ſuſceptis, ipſæ poſthac denuo alios adducturæ revertuntur, earum inſtar navium, quæ depoſitis oneribus denuo revertuntur, ut aliis mercibus impleantur. Hæc ſane, inquam, mihi rectè videris diſſeruiſſe. Illud autem nobis nondum patefeciſti, quidnam Genius vitam ingreſſuris imperet faciendum. Bono, inquit,

quit, & conſtanti animo eſſe: quapropter vos etiam confidite. Omnia enim ediſſertabo, nihilque prætermittam. Recte, inquam ego, loqueris. Protensâ itaque iterum manu, aſpicite, inquit, mulierem illam, quæ cæca eſſe, & rotundo lapide inſiſtere videtur; Quam paulo ante nuncupari fortunam aſſerui. Aſpicimus. Huic, inquit, imperat non eſſe credendum, nec quicquam aut ſtabile aut ſecurum, aut proprium exiſtimandum, quod ab ea ſuſceperit. Nihil enim prohibet, quin omnia hæc auferat, atque alteri tribuat. Quippe quæ ſæpius id agere conſueverit. Quapropter illius etiam munera parvi eſſe pendenda denunciat, neque gaudendum, ubi dederit; neque dolendum, ubi abſtulerit. Eamque poſtremo neque vituperandam, neque laudandam. Nihil enim cum ratione, ſed temere omnia facit ac fortuitò, ut antea vobis expoſui.

expoſui. Quocirca Genius ille imperat, ut nulla ejus facinora demiremur, neve malos nummularios imitemur. Illi enim ubi argentum ab hominibus acceperint, gaudent, & ſuum eſſe arbitrantur. Ubi verò repetitur, moleſte ferunt, & peſſime ſecum actum putant, neque meminerunt ea ſe conditione depoſitum ſuſcepiſſe, per quam liceret ei, qui depoſuerat, iterum recipere. Eandem itaque in illius muneribus habendam eſſe rationem Genius imperat: recordandumque ejuſmodi ingenium eſſe fortunæ, ut, quæ dedit, auferat, ſtatimque multiplicia rurſus accumulet. Aliquando autem non his modo, quæ dederat; ſed his etiam, quæ prius extabant, facultatibus ſpoliet. Quæcumque igitur dederit, ſuſcipere jubet, atque ita ad ſtabilem ſecuramque munificentiam diverti. Qualem hanc, inquam ego? Quam à diſciplina ſuſcipient, ſi ſalutem

ibi

ibi fuerint conſecuti. Hæc ergo quænam eſt? Vera, inquit, ſcientia utilium rerum: ſecuraque & ſtabilis & immutabilis munificentia. Quocirca ſtatim ad hanc confugere jubet. Cum verò ad illas mulieres acceſſerint, quas antea dixi voluptatem & incontinentiam nuncupari, illinc quoque actutum eſſe diſcedendum imperat, ac ne his quidem fidem eſſe adhibendam, quoad ad falſam diſciplinam pervenerint. Ibi igitur aliquantiſper immorari, & quicquid libuerit, ab ea tanquam viaticum accipere jubet; ac demum poſtea illinc abſcedere, rectaque ad veram diſciplinam pervenire. Hoc illud eſt quod à Genio præcipitur. Cui ſi quis aut contrarius aut minus obediens fuerit, miſer miſerrime moritur. Iſtiuſmodi ſane fabula eſt, quæ in tabula continetur. Vobis autem nihil invideo, ſi quid ulterius interrogare ac perſcrutari vultis:

tis: ego vobis exponam. Recte dicis, inquam ego. Cæterum quid eos capere à falsa disciplina Genius imperat? Quæ bona, & conducibilia esse videantur. Hæc igitur quænam sunt? Litteræ, inquit, atque alia mathematum studia, quæ à Platone traduntur veluti vim freni cujuspiam in coercendis adolescentibus obtinere, ut ne ad alia pejora distrahantur. Utrum verò ea capere omnino necesse est, si quis ad veram disciplinam sit perventurus, necne? Nihil, inquit, necesse est: sed alioquin utilia sunt, tametsi ad reddendos homines meliores nihil conferunt. Nihil ergo affirmas hæc esse utilia ad meliores viros efficiendos? Licet enim profecto sine his etiam meliores fieri: illa tamen etiam non inutilia sunt. Quemadmodum enim, quæ aliquando pronunciantur, per interpretem conjicimus, cum alioquin non inutile sit nos etiam ipsos, si

quid

quid percepimus, voce ac lingua diſertiore proſequi. Ita ſine his etiam ſtudiis fieri meliores nihil prohibebit. Nunquid hi, qui mathematici vocantur, ad meliores quam alii ſint homines efficiendos nihil excellunt? Et quonam pacto excellere poterunt, qui nihilominus quam alii in bonorum & malorum cognitione decepti etiam omnibus vitiis implicati videantur? Nihil enim prohibet eum qui literis eruditus ac diſciplinis omnibus fuerit inſtitutus, itidem ebrium, & intemperantem & avarum, & injuſtum, & proditorem, ac poſtremo inſipientem eſſe. Multos profectò ejuſmodi videre licet. Quare fieri non poteſt, inquit, ut hi per has diſciplinas viri meliores evadant. Nequaquam apparet, ex hac ratione. Sed quænam eſt cauſa, inquam ego? Quia in ſecundo ambitu verſantur, tanquam veræ diſciplinæ appropinquantes. Et quid hoc,

hoc, inquit, emolumenti affert? cum plerumque liceat animadvertere de primo ambitu in tertium, ab incontinentia & reliquis vitiis ad veracem disciplinam pervenientes, qui hos mathematicos prætergrediuntur. Quare quonam modo proficiunt? nisi fortè prorsus indociles & durioris ingenii sunt: Cur hoc inquam ego? Quoniam in primo ambitu hoc plus habent, quod quæ nesciunt, nescire se non dissimulant. In secundo vero illud certe nesciunt, quod scire se profitentur. Cujus sententiæ quoad fuerint, ad veracem disciplinam percipiendam nihil omnino promoveri necesse est. Illud præterea non ignoras, quod opiniones etiam de primo ambitu ad eos similiter ingrediuntur. Quo fit, ut illis hi nihilo meliores existant: nisi hos itidem penitentia subsequatur, sibique persuadeant, se non disciplinam, sed falsam disciplinam attigisse,

giſſe, per quam decipiuntur, atque ita ſalvi eſſe non poſſunt. Quo circa vos etiam, inquit, hoſpites ita facite, & quæ dicuntur, quoad profeceritis, diligenter attendite. Quinimo de his ipſis ſæpenumero conſiderandum eſt, & nihil intermittendum: ſed reliqua præter rem exiſtimanda, alioquin nulla eorum, quæ nunc auditis, utilitas erit. Ita faciemus. Illud autem explica, cur bona non ſint ea, quæ homines à fortuna percipiunt, ſicuti vita, ſanitas, divitiæ, gloria, liberi, victoriæ, & reliqua his ſimilia. Rurſuſque his oppoſita cur mala non ſint. Valde enim abſurdum & incredibile hoc nobis videtur. Age itaque, inquit, enitere ut quod ſentias de quibus interrogaris, reſpondeas. Atque hoc, inquam, ego faciam facile. Utrum igitur ſi male quiſpiam vivat, vivere illi bonum cenſes? Non bonum, ſed malum, inquam ego, mihi videtur.

Quo-

Quonam igitur pacto vivere bonum eſt, inquit: Si quidem hoc per ſe malum eſt? Quia male viventibus malum: bene autem, bonum eſſe mihi videtur. Ipſum igitur vivere & malum & bonum eſſe contendis? Ego, inquam. Abſit itaque ut tam abſurde loquaris. Neque enim fieri poteſt, ut idem malum pariter ac bonum ſit. Ita enim & utile & pernitioſum, & eligendum & fugiendum ſimul idem ſemper: quo quid abſurdius? Sed quonam pacto, ſi cui malè vivere contingat, eidem quoque malum contingat, ipſum vivere malum non eſt? Atque vivere & malè vivere ſub eodem non cenſetur. Nunquid non ita tibi videtur? Profecto idem eſſe, ne mihi quidem videtur. Itaque vivere non malum eſt: nam ſi malum exiſteret, malum utique viventibus eſſet: quia, quod per ſe malum eſt, ipſum vivere illis adeſſet. Vera mihi dicere videris. Quoniam igitur &

male

male & benè viventibus vivere ipſum contingit : neque bonum neque malum eſſe ipſum vivere confirmatur. Sicuti nec ſecare quidem atque urere in ægrotantibus morboſum aut ſalubre datur: nihilominus in ipſo etiam vivere comprobatur. Ita res eſt. Tu itaque ſic adverte : utrum male vivere, an potius honeſte ac generoſe mori cupias? Honeſte, inquam ego, potius mori. Quo circa ne mori quidem eſt malum, ſi quidem emori quam vivere plerumque eſt eligibilius. Ità ſe res habet. Eadem eſt ratio de ſanitate & infirmitate. Sæpius enim ſanum eſſe non confert : Verùm contra, cum ita caſus tulerit. Vera dicis. Age verò de divitiis ita conſideremus : Siquidem pleroſque intueri ſæpenumero licet ampliſſimis divitiis affluentes, peſſime tamen ac miſerrime viventes. Pleroſque per Jovem. Quapropter

ad bene vivendum nihil illis divitiæ proſunt. Non videtur. Improbi enim ſunt. Non divitiæ igitur, ſed diſciplina probos ac ſtudioſos efficit. Ita ſane comprobatum eſt. Ubi autem bonæ ſunt ipſæ divitiæ, ſi ad meliores efficiendos poſſeſſores ſuos nihil adjuvant? Ita prorſus apparet. Quibuſdam ergo divitias habere non confert, ubi divitiis uti neſciunt. Mihi ita videtur. Quomodo igitur bonum eſſe id aliquis judicabit, quod plerumque non poſſidere ſatius eſt? Nullatenus. Si quis igitur recte ac prudenter divitiis uti noverit, bene ac fœliciter vivet; Si ſecus, male atque infœliciter. Veriſſime dicere hoc mihi videris. Summa verò totius eſt rei, dum hæc aut tamquam bona expetuntur, aut tamquam mala deſpiciuntur: neque aliud eſt, quod æque hominibus aut perturbationem aut detrimentum afferat, quam cum honoribus

noribus afficiuntur, & in ſolis divitiis conſiſtere fœlicitatem arbitrantur, conſequenterque nullum earum rerum gratiâ, quamvis impium & flagitioſum, facinus eſſe recuſandum. Hæc verò propter ipſam veri boni ignorantiam patiuntur. *Illud enim ignorant, bonum ex malo fieri nequaquam. Multos autem videre licet in divitiarum poſſeſſionem ex peſſimis ac turpiſſimis facinoribus deveniſſe, veluti proditionibus, deprædationibus, homicidiis, calumniis, rapinis, aliiſque compluribus & pravis operibus. Ita res eſt. Si igitur ut par eſt, ex malo bonum nullum provenit, divitiæ verò ex malis facinoribus proveniunt: Divitias nequaquam bonum eſſe neceſſe eſt. Sic ex iſto ſermone contingit. Cæterum ne ſapientia quidem & juſtitia ex malis operibus acquiri poteſt: neque itidem injuſtitia & inſipientia ex bonis. Siquidem ipſa eadem ſimul conſiſtere non poſſunt. Divitias verò & gloriam & victorias, & reliqua id genus, multa cum*

pravitate cuiquam contingere nihil prohibet. Quapropter hæc neque bona neque mala censeantur. Cæterum sapientia duntaxat bonum: Insipientia verò malum. Rectè, inquam, & sufficienter mihi dicere videris.

Explicit tabula Cebetis Thebani.

NOTÆ

NOTÆ
IN
Cebetis Tabulam.

P. 2. DE Interlocutoribus hujus Dialogi ità ſuam refert ſententiam Clar. Salmaſius in Præfatione ſuâ ad Tabulam Cebetis.

" Cebes ipſe videtur eſſe ſenex " tabulam commonſtrans & explicans; illi autem, quibus exponi-

" tur, extranei. Quorum unus è
" numero Cebetem percontatur.
" Cebes Thebanus fuit. Thebis
" igitur colloquium haberi fingi-
" tur. Templum Saturni, cui con-
" ſecrata hæc Tabula, Thebis fu-
" iſſe cenſendum. Peregrini verò
" Attici ſi forte, aut Ionici gene-
" ris Juvenes fuerunt.

Hæc Salmaſius quæ quidem vera ſint necne prorſus neſcio, nec ſcire magni refert. De Auctore autèm hujus Dialogi ex teſtimoniis à Doctiſſimo Gronovio collectis, & principio hujus Editionis additis, abunde patet.

P. 3. *l.* 1. ἐτυγχά. περιπ.] Aldina Editio Latinæ verſionis ſic ſe habet, *Forte fortunâ deambu.* Odaxii verſio, *caſu evenerat ut*, &c. Ottomari Luſcinii, *Fortuitò*, &c. reliquæ, quas quidem vidi, prorsùs omittunt. Novi dudùm vim verbi τυγχάνω cum participio; non tamèn omninò negligendus

gligendus eſt iſte latens *Fortunæ* ſenſus. Secutus igitùr ſum primarum Editionum Interpretationem, idque libentiùs Horatio manuducente.

Iham forte Viâ Sacrâ ——

l. 3. Ἱερῷ] δώματι. quod poſteà varietatis cauſsâ vocat νεώς. fruſtrà ingerit hic loci diſtinctionem ſuam Wolfius inter ἱερὸν & νεὼς, quaſi ἱερὸν ſit totum templum, νεὼς autem pars templi interior. Sed ipſe ſibi quoque diſplicet.

l. 6. ἀνεκ] Ità Wolfius ex conjecturâ, quam Gronovius ex duobus Mſs. in ſuâ editione confirmat, & Auctori ſuo fideliter reſtituendam lectionem monet. Significat autèm *ſuſpenſa erat*, eandemque vim habet cum ἀνέθετο, (unde ἀνάθημα, donarium) quâ voce uſus eſt paulò poſt, ut & ἀνέθηκε de hâc ipſâ re. Olim ἐνέκειτο male. ξένη]

ξένη] nova, mira, inusitata, cum Salmasio interpretor.

P. 5. *l.* 1. τίνες ϰὴ πότε] Edit. Vetustiores hanc lectionem solam agnoscunt, nec temerè dissentio. Vide paulo post, τί πολε αὕλη ἡ μυθολογία δύναιτο. & infra, τίπολε ἐϛὶν ὁ μῦθος. neque constat Hospites omnino quæsivisse unde pictura erat, scire tantùm voluisse quid sibi velit. Hæc ego, nondùm visâ Clar. Gronovii Editione, ubi præsentem Lectionem ex tribus Mss. codicibus confirmat: abeat itaque protinùs è textu & versionibus Wolfiana conjectura πόθεν legentis. Quid autèm agendum cum istâ voculâ ϰὴ, credo elegantem esse pleonasmum, uti δὴ in τίνες δὴ πολε, quod frequens occurrit.

L. 2. τὸ γεγεαμμένον] ϰῆμα.

L. 4 περίβολος ἦν] Legitur in contextu ἦν olim omissum, restituente Gronovio

Gronovio ex tribus Mſs. Gallicis & Edit. Pariſinâ, ut & Aldina.

L. 8. καὶ ἔνδον] Membrana Vetuſtior. Omnes autem tres ἐν τῷ περιβόλῳ. Sic Gronovius, nec tamèn in textum admiſit nimis religioſus. At laudabilem illam veneror diffidentiam; eò enim provecta eſt temere intrudentium audacia, ut ipſum auctorem nonnunquam in auctore quæras.

P. 5. *l.* 11, 12. ἔμφασιν ἐποίει ὡς πρεσβύτου] Locus nemini ſuſpectus; mihi tamen non adeo placet. Nulliuſne quæſo rei ſenex ille ἔμφασιν ἐποίει? imò πρεσβύτου, *hominis* nim. *aliquid præcipientis.* Vide *p.* 59. 12. ἔμφασιν ἐποίει εὐφροσύνης τινος. repone igitur πρεσβύτου, & ſubintellige ἀνθρώπου. Si ſcripſiſſet ἐνέφαινε ὡς πρεσβύτου, nulla foret dubitandi anſa, ſic enim poſteà *p.* 15. *l.* 2, 3. ἐπαγγέλλονται ὡς ἄξιοι.

ἄξεσαι. Nunc non eadem eſt ratio. Attamen, nequid diſſimulem, ità Sophocles in Electrâ, *v.* 24.—— ὡς μοὶ σαφῆ Σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς. pro ἐσθλῷ γεγῶτος. Sed hic abeſt ὡς ante ἐσθλῷ.

L. 14. ἀπορρήτων ὄν] Ità Vetuſtiſſimus liber. olim δὲ legebatur. Gronov.

L. 18. ἔδδε γὰρ——οἴδασι Ità L. Vetuſtiſſimus, & alter Mſs. ſolum exemplar Laſcarinum habet, & Edit. poſteriores ἴσασι. Gron.

L. 13, 14. Πυθαγ] Aldinæ Ed. verſio ſic ſe habet. *Pythagoricam quandam & Parmeni dicam æmulatus vitam.* Ità Ottomari. aliæ, *Pythagoreæ & Parmenideæ vitæ ſtudium. Quandam Pythagoræ aut Parmenidis vitam*, &c. Odaxius. nos, *ſectæ ſtudium.*

P. 7. *l.* 9. νεώτερος γὰρ ὢν] Legendum forte νεωτέροις γὰρ ὄν. Gronovius

novius pater. Juvenes enim à ſenibus, non ſenes à juvenibus diſcunt. Forſan tamen nullâ mutatione opus eſt. Hæc enim videtur eſſe cauſa, quare ſenex eum admiratus ſit, quod cùm junior eſſet ille Peregrinus, diſſeruit tamen & Philoſophatus eſt ſupra quàm quod à juvene ſperari potuit. Hîc loci mirè æſtuat Cla. Gronovius, patris conjecturam repudiat, Mſs. Codices advocat, γὰρ loco motum ſuo reſtituit poſt πολλαὶ. ponit πλείαν σιγμὴν poſt ὤν. His ità conſtitutis interpretatur hoc modo.

" Ipſe nunc ſenex de ſe loqui-
" tur, dicitque ſe, cum junior eſſet
" (dedicata enim tabula πάλαι
" ποτὲ) aliquoties eum vidiſſe &
" audiviſſe doctrinas habentem &
" perſæpe de hoc ſuo donario diſ-
" ſertantem.

Dijudicet Lector, an illæ voces νεώτερος ὤν ità in fine poſitæ, poſſint ullo

ullo modo placere: mihi certè inconcinnum ſonant. Plura potui afferre argumenta, unde veterem tuerer lectionem, ſed prolixior foret Oratio, nec tamen operæ pretium. Videre tamen videor quid Gronovio ſcrupulum injecit, nempe vox νεώτερος malè intellecta. Arbitratur autèm illud νεώτερος reſpicere hominem ipſum, cum vel aliud reſpiciat, ut *Junior quàm Philoſophi eſſe ſolent*: vel naturam comparativi exuat, & ſignificet *aliquanto* juvenis. Anglicè *ſomewhat Youngiſh.*

L. 10. σπυ.] Materiæ gravitatem ſignificat.

L. 15. τυγχά ἔσα] *Niſi quæ te fortè detineat*, &c. διήγησαι] ſubaud. μῦθον.

L. 18. ἀδεὶς φθόνος] *Nulla* erit *invidia*, ut verbum verbo reddam. Quia invidi ægrè aliis benefaciunt. varie vertunt interpretes. Hic, *nihil obſtat*. Ille, *non invitus*, Alter,

ter, *perlibenter.* Ego prætuli *nulla erit mora,* quià Græcorum verborum formam retinent.

L. 19. πρῶτον] Ex vetuſtiſſimo codice reſtituit Gronovius; quod & ipſe conjeceram autoritate ſimilis loci ductus.

L. 20. ἐπικίνδυνον] Nim. τοῖς τῶν προσταγμάτων ἀμελῆσιν.

P. 9. *l.* 1. συνήσεῖε. Ed. Plan. 1585. συνοίσεῖε, Ald. Ed. & Ottomari. Wolfius συνήσῃεῖε conjicit.

L. 3. καὶ πικροὶ] Caſeliana, ut & Salmaſ. Edit. πονηροὶ καὶ ἅμα. Caſaub.

P. 9. *l.* 10. Poſt ταύτης ſubaud. συμβαίνει, vel aliquid ſimile.

L. 11. ἀνίτεῖε.] ἀσήμως λέγει, λελησμένως τοῦ τινος λέγει. Salmaſ.

L. 14. ἐὰν μὲν] Mire variant Codices antiqui, ex quibus Laſcarinus ἐὰν μήτις μὴ συνίῃ, alter, ἐὰν μέν

μέν τις μὲν συνίῃ. Pariſinus anni 1557 ἐὰν μήτις συνῇ. Unde patet veram eſſe lectionem vetuſtiſſimi libri ἐὰν μέν τις μὴ συνιεῖ. Gronov. Malo tamen συνίῃ, quia mox ſequitur, ἐὰν δή τις γνῷ.

ταῦτ' ἦν] Ald. τοῦτ' ἦν.

L. 19. ἐπὶ τιμωρίᾳ παρα.] Non intellexerunt interpretes, quid τιμωρία hoc loco ſibi velit. Non enim, *qui conjecti in carcerem Carnificis manum expectant*, ut Wolfius; aut *qui quæſtioni ſubjiciuntur*, ut Caſelius; aptum eſt hic exemplum τῶν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ κακὰ μυρία κατωφθειρομένων; ſed illi qui male actæ vitæ conſcii ſecretis conſcientiæ flagellis lancinantur. Cebes ipſe (quod miror interpretes non advertiſſe) in ſequentibus ità exponit, ὅταν ἦν πάντα ἀπολείπει παραδίδοντα (iiſdem, quibus hîc, verbis) τῇ τιμωρίᾳ. Caſaub. Pœnæ nim. impio-

impiorum facinorum vindici acerrimæ. Forte tamèn ex illo, quem meminit Casaubonus, loco, delenda est vox ἐπὶ ante τιμωρίᾳ; sic iterùm τούτοις παραδίδοται, non ἐπὶ τούτοις.

L. penult. μακάριος καὶ εὐδαίμων] Idem utroque indicatur. Qui distinguunt, tribuunt hominibus εὐδαιμονίαν, μακαριότητα Diis Immortalibus, quos μάκαρας nominant, παρὰ τὸ μᾶν, i. e. σφόδρα χαίρειν. *Caselius.*

P. 11. *l.* 7. ὅπως ἂν φθάνοις] horum verborum hic est sensus. Non citius ea nobis enarraveris, quam nos etiamus prompti ad attendendum quid dicas, quandoquidem tale propositum est præmium vel pœna. Nam ità Græcè significat τὸ ἐπίμιον; & utrumque hîc convenit. Pernicies quippe denunciatur pro pœnâ non discernentibus fines boni & mali,

& mali, ut beata vita intelligentibus. *Salmaſius.*

L. 9. τὸ ἐπιτίμιον] Subaud. μίσθωμα. Merces, Latinè, ut & μισθὸς Græce utrumque ſignificare & præmium & pœnam nemini non notum eſt. Sic & τιμὴ Honor & Pœna; pro diversâ ſignificatione verbi τίω unde derivatur.

P. 11. *l. penul.* ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῇ ἑτέρᾳ] In unâ manu, &c. Ità infrà de Fortunâ loquens hæc habet verba. παρ' ὧν μὲν ἁρπάζει —— καὶ ἑτέροις δίδωσι. vel δεικτικῶς ponitur, baculoque ſenex unam manum attingit.

P. 13. *l.* 3. ὡς ἄν] ὡς pro ἐπειδὴ, poſtquam. *Wolfius.*

L. 5. σώζεσθαι μέλλουσιν] pro βάλλονται. *Idem.*

L. 11. τῷ ἤθει] Sic libri Mſs. Sic Aldina Ed. ut & Ottomari. Plantin. autèm ἔιθει, pro ἤθει vel ἔιδει.

ἔιδει. Recentiores ἔιδει omnes legunt. Difficile eſt tot Mſs. & editis refragari, ſed longè difficilius ſcire quid ſit πεπλασμένον ἦθος in picturâ. Utramque ſententiam Anglicè exponam. *A Woman formal in her way and manner, and of a plauſible appearance:* Or, *a Woman with a painted face, and a wheedling inſinuating way.* Judicet Lector.

P. 13. *l.* 20. πολίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει] Variè interpretes. Ald. Odax. Ottom. *bibere compellit quoad ejus fieri poteſt.* Oxon. Lugd. *facultatem ſuam propinat.* Salmaſ. *Bibendum dat eis de vî ſuâ, quâ imbuit eos.* Sed fortaſſe ex locis collatis verus, & certus eruatur ſenſus. πίωσι τὴν τέτυ καθαρτικὴν δύναμιν. Θεραπεύῃ καὶ πολίζῃ τὴν καθαρτικὴν δύναμιν, Ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκκαθάρῃ πρῶτον. Sic de re diverſâ, στεφανοῖ τῇ ἑαυτῆς δυνάμει,

ſcil. εὐδαιμονίᾳ, &c. alibi στεφανωθεὶς ταύτῃ τῇ δυνάμει. Ex quibus locis inter ſe collatis apparet verbum ποτίζω cum dativo habere accuſativum perſonæ poſt ſe expreſſum vel ſubintellectum, & verti debere, *perfundit hominem ſuâ vi.* Cum verò accuſativum habet rei, ſubauditur dativus perſonæ, & verti debere *dat ei bibendam ſuam* vim, vel infundit ei ſuam vim. Loca illa, quæ allata ſunt, Nim. στεφανοῖ τῇ ἑαυτῆς δυνάμει, &c. eo tantùm conſilio adducta erant ut conſtet τῇ ἑαυτῆς δυνάμει non rectè exponi per illa, *Quoad ejus fieri poteſt.* Nullibi enim apud hunc quidem Auctorem ità ſignificat.

L. ult. τί ἐστι τὸ ποτὸν.] Quænam eſt illa potio? quænam illa vis? Error & ignorantia. Perfundit itaque Ἀπάτη omnes in vitam ingreſſuros ſuâ vi, ſuâ potione, Errore nim. & ignorantiâ.

P. 15.

P. 15. *l.* 3. πόντες] Ed. Caſeliana ſola πίνοντες legit. fruſtrà.

L. 8. οἱ μὲν πλεῖστον] πόμα. Subaud.

L. 9. γυναικῶν ἑταιρῶν] Sic diſtingue & verte, γυναικῶν, ἑταιρῶν παντοδαπὰς μορφὰς ἐχουσῶν. *mulierum variis meretricum formis præditarum.* Non enim omnes δόξαι ſunt ἑταῖραι, quippe quæ quandoque ſervant, ſed ad meretricum ſpeciem exornatæ, variiſque indutæ veſtibus. Gronov.

L. 14. ἀναπηδ.] Inſiliunt more canum blandientium.

L. 15. συμπλέκ.] Manuſcripti Pariſini πλέκονται. Gron. Poſt πῦ loco ποῖ iidem Manuſcripti.

L. 18. αἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι] Intelligi poteſt, falſas opiniones, pravas cupiditates, turpes voluptates, deducere ad interitum; contrà, veras, honeſtas & rectas ad

ſalutem. Sunt enim δόξαι, ἐπιθυμίαι, ἡδοναὶ, τῶν μέσων, *i. e.* ejuſmodi voces, quæ aliàs in bonam, aliàs in malam partem capiuntur, atque adjectivis nominibus diſtinguuntur, ut

τύχη { ἀγαθή. / κακή. } Wolfius.

P. 17. *l.* 3. λυσιτελῆ] Alii interpretes, *conducibilem*, vertunt, alii *utilem*, *alii in quâ acquieſcant*. Itane de gradu ſuo dejicietur *feliçitas*? eritne Εὐδαιμονία imperfecta, niſi acceſſerit λυσιτελής? Video alibi εὐδαίμων καὶ μακάριος, iterùm μακάριος καὶ εὐδαίμων. Non placet itaque iſta vox λυσιτελῆ. quid ſi εὐτελῆ vel ἐντελῆ legatur? Nonne pollicentur aureos montes, vitam perfectè beatam? κακοπαίδειαν ἔχοντα μηδεμίαν? ut infrà *p.* 21. at ſi cui vox

vox εὐτελῆ longius à λυσιτελῆ abeſſe videatur, illî forſan λυσικακῆ arrideat, *ſolutam ab omni miſeriâ.*

L. 7. ὥσπερ ὁρᾷς χὴ] Ita vetuſti optimique libri, quod & antiquiores confirmant Verſiones. Poſteriores Ed. ὥσπερ ὁρᾷς. pone itaque notam diſtinctionis ante ὥσπερ, & altero ὁρᾷς ſublato, lege uno tenore ὥσπερ ὁρᾷς χὴ, &c. ità omnia erunt concinna. quibus adde Gronovii Mſs. omnes, ità enim in iis eſſe teſtatur.

L. 8. περιάγονται] loco περιάγοντας, quod nihili eſt, lege περιάγονται cum Wolfio. Licet enim Gronovius defendat περιάγοντας, eſt enim inquit ille, περιάγειν uſurpatum velut neutrum, ſed in quo omittitur caſus quartus ἑαυτούς, non tamen defendi poteſt. quid enim fiet de ὡς. Si ſcripſiſſet Cebes ὡς περιάγουσιν, nullus contradicerem

nunc vero Gronovio accedere non poſſum.

L. 15. ἀλλὰ ϗ μαινομένη ϗ κωφή] Obſerva modò antecedentia, & mecum leges ϗ μαινομένη ἀλλὰ ϗ κωφή. viſa enim erat & cæca & inſana Hoſpiti quærenti; cui ſenex reſpondit, non modò *cæcam & inſanam eſſe, ſed & ſurdam inſuper.*

L. 17. παρ' ὧν] Vide *p.* 11. *l. penult.*

P. 19. *l.* 7. παρ' αὐτ.] Mſs. Vetuſtiſſimus ἀπ' αὐτῆς, qui etiam mox, ὁ δὲ τῶν ἀνθρώπων πολὺς ὄχλος, Laſcarinus autem ὁ δὲ ὄχλος ὁ πολὺς τῶν ἀνθρώπων, etſi tertius non auctior vulgato. Gronov. τῶν ἀνθρώπων itaque textui inſerendum duxi.

L. 13. καλῶνται ϗ] tolle ϗ, natum eſt ex præcedentis ultima ſyllabâ, nulli enim præceſſerant *inconſulti.* Vidi ſanè culpam, emendationem

dationem non vidi; hanc autem tibi dabit Clar. Gronovius ex tribus Mſs. & Ed. Pariſianâ, 1557. unde legit μὲν.

L. 14. ἃ εἰπῖλει] ſcilicet ἡ τύχη. ea quæ Fortuna temere projiciet. *Wolfius.*

L. 15. ἀδυμεῖσιν] Videtur legendum ἀδυμεῖν, & pendere à verbo δοκεῖσι, ut χαίρειν in priori ſententiæ membro. Ità ſuadent ſequentia οἱ μὲν δοκοῦντες χαίρειν, οἱ δὲ δοκοῦντες κλαίειν.

P. 21. *l.* 2. καὶ οἱ τὰς χεῖρας ἐκτ.] Olim vocalam καὶ delendam eſſe cenſui, nunc autèm poſſe ſtare ſcio & interpretor. Malo tamen abeſſe. Vide modò præcedentia, & mecum ſenties.

L. 17. ἐκποιήσει διαλέ] Sic Mſs. Vetuſtiſſimus. quam lectionem ſtrenuè confirmat ex optimis auctoribus Theophraſto, Polybio; & ab

ipsâ ratione (doctior enim est scriptura, quam ut non à Cebete proficiscì potuerit) Gronovius. Siquis tamen omnium Ed. lectionem præferat, sciat eam esse, ἄυθις διαλεξόμεθα.

L. penult. ὁρᾷς ἦν, ὡς ἂν παρέλθοις τὴν πύλην ταύτην] Gronovius, *ubi accesseris ad portam hanc*, interpretatur, & se probaturum promittit. Wolfius, *ubi portam istam præterieris*, cæterique omnes interpretes.

P. 23. *l.* 1. ἄλλον περίβολον] Tria septa majora facit, quorum primi & tertii οἰκήματα hoc est exstructa intra septa domicilia etiam περιβόλους vocat. *Wolfius.*

Gronovius autèm contendit in totâ Cebetis Tabulâ nullam inesse fabricam, qualis est domus.

Video, Clari. Gronovî, θύραν, θύριον, τόπον ξενὸν, ἕτερον οἶκον, οἰκητήριον, video ad portam astantes mu-

mulieres primum ſeptum ingreſſos invitare ut introirent, ut apud ſe manerent. Si igitur ſuas non habent domos, ſuas certè ſtationes habent, ſua receptacula diverſa, quò per diverſas itur vias. Δόξαι enim & ἡδοναὶ ducunt ad incontinentiam, &c. illæ ad πιμωρίαν, &c. & porro ad infelicitatem. Quæ diverſæ ſtationes in eodem primo ſepto vocantur περίβολοι. Sed de his, ut occurrunt, fuſiùs agetur.

P. 23. *l.* 14. αὐταῖς] Ita Codex Vetuſtiſſ. Gron. olim malè αὐτάς.

L. 18. εἰσελθεῖν] Miror Wolfium non advertiſſe verbum ἐισελθεῖν & in Aldinâ & Luſcinii Editionibus legi ante εἰς τὴν Ἡδυπάθειαν. unde conjicerelicet eum ne vidiſſe quidem has Editiones. Hæc ego olim. nunc autem moneor à Gronovio idem verbum extare in tribus Mſs. Gallicis, & Edit. Pariſinâ.

L. . ἐις τὴν ἡδυπα.] Ad *vitam voluptariam.* Velſius. Eſt enim Hedypathia perſona ut clarius infra patet. ὅταν δὲ ὅτοι παραγένωνται ἐις τὸν πρῶτον περίβολον πρὸς τὴν Ἡδυπάθειαν, & ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ἃς κὴ πρότερον ἔιπον, ὅτι Ἀκρασία κὴ Ἡδυπάθεια καλῶνται. Gronovius.

P. 25. *l.* 1. ὑπ' αὐλῆς] Malo αὐλῶν. ſupra παρ' αὐλαῖς μένειν, & πειθῇ ὑπ' αὐλῶν, γυναικῶν ſcilicet, ſive ἑταιρῶν. Et ſane blanditur conjectura, cum conſidero ἡδυπάθειαν, χαρχαλίζη, ἀναπήψη, ἤσθιεν, κατησθίετο, κὴ ὑβρίζετο. Hæc enim omnia comeſſantium & laſcivientium propria. Ingens materiæ ſeges, ſed præſtat tacere, quam doctiùs explicare. Si ὑπ' αὐλῆς loco non movendum eſt, quippe ſcripti editique ita legunt, ut Gronovius

novius admonet, tunc ad Ἡδυπάθειαν referas neceſſe eſt. Non enim incontinentes, &c. Incontinentiam propter ſe colunt & ambiunt, ſed tanquam lenas & ancillas; quarum ope ſperant ſe dominam illam Ἡδυπάθειαν adepturos.

L. 10. αυτοῖς ἐπιλίπῃ] Ita Codex Vetuſtiſſ. alii duo ἀυτοῖς ἀπολίπῃ. Malè ἀυτοῖς ἀπλείπῃ. Gronov.

L. 13. ὀπίσω τὶ ἀυτῶν] Lege ὁρᾷς τὶ ὀπίσω, &c.

L. . σκοτεινὸν] Videtur eſſe domus, career, vel ſaltem ſpecus, neque enim aliter foret tenebroſus.

P. 25. *l.* 16. ῥάκη] Unde vox Anglica, *Rags.*

P. 27. *l.* 6. τὶς ἐστιν] Videtur legendum τίνες εἰσί. Nam de duobus quæritur. Sed dabitur hoc fortè Dialogorum licentiæ.

L. .

L. . καὶ κατὰ ταῦτα] Al. μετὰ. Snec. Salmaſ. Pariſina, Plant. Tornæſ. κατὰ ταῦτα, quæ lectio eſt omnium Mſs, explicat Gronovius *per hæc.* Quod quid ſit ego quidem neſcio. At ſi legas μετὰ ταῦτα interpretor *præterea*, quæ vox accuratè reſpondet Græcis.

P. 17. *l.* 3. συμβιοῖ τιμωρέμενος] In loco illo tenebroſo, quamdiu punitur, vitam agit cum Pœnâ, Mæſtitiâ, &c. deinde in aliam ſtationem eodem tamen in tenebroſo loco ad infelicitatem conjicitur, ibique quod ſupereſt vitæ tranſigit. In his & ſequentibus miras excitat Tragædias Gronovius, *infelicitatem* ſuis ædibus deturbat, ipſamque domum diruit, omniaque ad miſeriam & miſericordiam redigit. Sed ſpero me hunc locum, tenebroſum licet, luce aliquâ illuſtraturum.

Obſerva modò ſeriem & catenatum rerum progreſſum in quovis ſepto. Homo

Homo in vitam ingreſſurus hauſtum Erroris & ignorantiæ ab impoſturâ ſumit, ingreſſum Opiniones, Cupiditates, & Voluptates excipiunt, aliæ ferunt ad ſalutem, aliæ ad interitum. Inter eundum ad interitum occurrunt Mulieres meretrices, Incontinentia, &c. illæ hominem amplexantur, utque ad Ἡδυπάθειαν intro eat, obſecrant. deinde abſumptis facultatibus pœnæ tradunt in loco tenebroſo puniendum, tandèmque infelicitati reſervatum in domum aliam conjiciunt. κακοδαιμονία hîc loci perſonam induit ut ſupra Ἡδυπάθεια, & ſuam habet ſedem: altera verus eſt Nequitiæ finis, altera ſperatus fruſtrà & falsò promiſſus.

Eadem progreſſio & in tertio ſepto invenitur ad οἰκητήριον εὐδαιμόνων. patet itaque ex his felicium & infelicium domos eſſe diverſas, diverſas ſedes.

Sed

Sed unde perſonam exuit κακοδαιμονία, quam modo induerat: fit enim *p.* 27. *l.* 19. mera & nuda infelicitas. Nonne hoc tibi videtur inſulſum nimis, Lector? Adeone mirum eſt κακοδαιμονίαν cum Κακοδαιμονίᾳ inveniri? at ſi legeris ἐν πάσῃ τῇ κακίᾳ, vitabitur iſta abſurditas, & nova vis ſententiæ accedet. expende verborum ſeriem. Conjicitur in Antrum, ad Κακοδαιμονίαν, tanquam ad Leones, damnatur, ibique per omnem vitam damnabitur in omni nequitiâ victurus,

—— Sedet æternumque ſedebit
Infelix, niſi Diva Metanæa eum è malis eripuerit.

συναντήσῃ] Codex Vetuſtiſſi. ἔσεσθαι συναντήσασα. Gronov. quid ſi ἐπιτύχῃ συναντήσασα?

L. 17. ἐκ τῶν κακῶν.] Lego ἐκ τῶν κακιῶν. Vide quæ me ad hanc cor-

correctionem adornandam induxerunt. Poſt paulò ἄθ' ἡ Δόξα, ἄθ' ἡ λοιπὴ κακία. Iterùm τὴν λοιπὴν πᾶσαν κακίαν. & ἐν πάσῃ κακίᾳ. Non enim à malis quibuſvis, ſed a malis nequitiæ eximit Pœnitentia. Hinc novum fulcimentum priori conjecturæ aſtruitur, quem enim ἐν πάσῃ τῇ κακίᾳ involutum invenerat, eundem ἐκ κακιῶν liberat.

L. 18. συνίσησιν] *Commendat, proponit.*

L. 19. ἄγουσαν] Mſs. duo ἄξουσαν. Ald. & Luſ.

P. 29. *l.* 3. καθαρθεὶς] C. Vetuſtiſſ. κὴ καθαρθεὶς. malè. poſt ἐν τῷ βίῳ ſine παντί.

L. 6. ψευδοδοξίας] Ità libri omnes, Wolf. tamèn & Caſel. ψευδοπαιδείας legunt præferuntque. malè, ni fallor. redeamus igitur & ſententiæ ſeriem examinemus. Pœnitentia homini jam è malis erepto alteram opinionem

nem commendat, quæ ducit ad veram, simul & illam quæ ducit ad falsam disciplinam. Quid tum? Si amplectitur opinionem rectam, felix evadit; sin minùs errat & à falsâ Opinione seducitur. Nihildum de ψευδοπαιδείᾳ hospitibus innotuerat. Quarè, quia mentionem senex obitèr injecerat ψευδοπαιδείας, quænam illa sit, jure & pro more ab Hospitibus quæritur. Ille autem nec visam priùs nec intellectam ab illis Dominam ψευδοπαιδείαν ostendit. Si suam Cebes sententiam his verbis protulisset, Μελάνοια συνίσησιν αὐτῷ Ὀρθοδοξίαν loco τοῦ, ἑτέραν δόξαν (quod tamen hîc loci idem est) & Ψευδοδοξίαν loco τοῦ, δόξαν τὴν εἰς Ψευδοπαιδείαν ἄγουσαν, nullus fuisset mutandi vel hæsitandi locus.

P. 17. *l. penult.* κεκλιμένην] A quibus quæso vocatam? nam vulgus & vani homines illam Παιδείαν vocant.

P. 29.

P. 29. *l.* 18. Nim. à doctis. vulgus enim & docti non eodem nomine eandem rem insigniunt.

P. 29. *l.* 19. ἔσπευεν] ἀόριστος vice præsentis ἴσπει. καθαρά] C. Vetustiss. καθάριθ. mox τῶν ἀνδρῶν.

P. 33. *l.* 14. τούτων] Olim τούτυ, malè. hanc Wolfii Conjecturam confirmant tres Codices Mss. & versiones omnes. Codex autèm Vetustiss. legit τὰς τούτων καθαρτικὰς δυνάμεις. qui etiam admirabiliter solus hîc subnectit, εἶτα ὅταν καθαρθῶσι, καὶ ἐκβάλωσι, quæ sunt fidelissima ipsius Cebetis verba, & necessaria ad consummatam hujus Periodi locutionem, quæ demum, finita est post σωθήσονται, non post κακίαν, ut vulgò fit. Gronov.

P. 35. *l.* 1. ἔφην;] Debes Cod. Vetustiss. mox idem Codex hoc ordine,

dine, ὁρᾷς ἄνω, ἔφη. ut & deinde, ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ.

L. . τόπον τινὰ ἐκεῖνον] *Videſne locum quendam ſurſum, illum* volo, *ubi nemo*, &c. ſunt qui putant τινὰ abundare. ſolitum ſocordiæ Aſylum.

P. 34. *l.* . ὥσπερ δι' ἀνοδίας τινὸς] Ità Cod. Vetuſtiſſ. quo nihil emendatius dici poteſt. ait enim viam illam ab paucis calcari, ut quæ ſit ducta velut per quoddam invium, & quidèm tale, quod aſperum & ſaxoſum eſſe videatur. Intelligis quò retulerit Cebes ſuum δοκούσης & τινός, & quàm perversè hactenus fuerit lectum δυσανόδου. Ut ſcias Cebetem ſibi ſimilem, habes infra; πλανῶνται ἀνοδίᾳ. Gronov.

P. 35. *l.* 15. ἔνθεν καὶ ἔνθεν] Ità Vetuſtiſſ. Liber exhibet, itaque conjecerat Gronovius pater. Nec malè tamen ἔνθεν κἀκεῖθεν, ut olim

lim; ita enim optimi Auctores loquuntur.

L. ult. περὶ τοῦ βυνοῦ] Ita ſcripti omnes loco vùlgatæ lectionis περὶ τὸν βυνὸν, qui poſt πέτραν inſerunt τίνα eleganter. Gronov.

P. 37. *l.* 5. ἐπὶ τῇ πέτρᾳ] Al. ἐπὶ τὴν πέτραν, & ἐπὶ τῆς πέτρας.

L. 6. Tolle ϗ poſt, σώμαλι. Ità enim lectio erit Ἀττικωτέρα.

L. 9. ἅῦλαι] Hanc voculam ſequenti periodo adnectit Gronovius, idque ſanè eleganter.

P. 39. *l.* 1, 3. προκαταβ. Et poſt ἀῦλάς. Ita Cod. Vetuſtiſſ. Deinde καλασῆσειν.

L. 16. Cod. Vetuſtiſſ. τῷ λειμῶνι.

P. 40. Verſionem ità ſupple poſt *amænitatem*, *quantam*, *dicis*.

P. 41. *l.* 3. τὸ λέγεις tribus Mſs. Regiis debetur. Et ſane laboran-

tibus opportune ſuccurrit commentatoribus.

L. 7. *κεκριμ.*] Salmaſ. In Præfatione; Ἡλικία μέση καὶ κεκριμένη eſt media ætas & ſtata; nam κεκριμένη hîc pro τεταγμένη accipitur, ut etiam exponit Heſychius.

L. 9. ἐδέν᾽ *καλλωπισμόν*] Edit. Aldina, & Luſcin. nullam agnoſcunt ἐδέν᾽. Oxon. Berk, & Lugd. retinent ἐδέν᾽. Salmaſiana legit καὶ ἀκαλλώπιστον, ut conjecit Wolfius. ἄνευ *καλλωπισμοῦ* Gronov. quibus conjecturis & variationibus à Vett. Codicibus anſam dedit mala interpretandi ratio. Odaxius ſolus rectè expoſuit. *Habitum & ornatum ſimplicem præ ſe ferens.* Notum illud Horatii, *ſimplex Mundiitis.* κεκοσμημένη ἀπερεργῶς, *citra luxum culta.* ἁπλῶς igitur refertur ad utrumque ἐσθῆτα καὶ *καλλωπισμόν*. Ne tamen quid diſſimulem, locus eſt paullo infra,

infra, qui Wolfianæ, conjecturæ patrocinari videtur, σολὴν ἀτρύφεϱον καὶ καλὴν ἔχουσιν. mox ὑδαμῶς κεκαλλωπισμέναι. Unde ſi lectio & interpretatio minùs placet, & hîc loci ὑδαμῶς κεκαλλωπισμένην legerem. judicet Lector.

L. 12. δοκ] Ità Mſs. duo, olim, δοκοῦσιν, legebatur, idque non inconcinnè.

L. 17. ἔσηκεν] Hîc & ſuprà vice præſentis ἴσησι ponitur, qualia ſunt *novi*, *odi*, apud Latinos.

P. 43. *l. penult.* ὡς ἂν ἔιτις] Imò ὡς ἂν ὅτος, &c. ut eſt in Vetuſtiſſimo, ut non arripiat aliquem de medio, ſed monſtret τὸν δεῖνα, unum ex illis qui ad virtutes deducuntur. Mox omnes habent πϱὸς ἰατϱὸν ἂν δήπου γιγόμενον, ubi articulum τ quoque ignorat Editio Pariſina Martini Juvenis, & poſtea Vetuſtiſſimus omiſſo πάντα etiam

habet εἶτα ὁ ἰατρὸς αὐτὸν εἰς ἀναλ. καὶ ὑγίειαν κατέστησεν, quod verbum ſic etiam concipitur in altero; imo etiam extat in Pariſina, quam modo citavi, ut mirer Wolfium fluctus ſupervacuos hic moventem. Gronovius. Olim legebatur ὡς ἂν εἴ τις, & reſpondet priori quæſtioni πῶς τοῦτο, neque ullo modo inducor credere authorem quicquam niſi exemplum rei probandæ voluiſſe inſtituere.

P. 43. *l. penult.* φιλοτίμως] Inſolens hujus vocis vis eſt in hoc loco, ſed quia ſtudio honoris & ambitione vehementer ducuntur homines, ita qui quovis modo vehementer laborat φιλοτίμως laborare merito dicatur.

P. 45. *l.* 1, 3. ἐξέβαλε & καθέστηκεν vim habere videntur præſentis temporis pro ἐκβάλλει & καθίστησι.

L. .

L. . εἰς ἀνάλημψιν καὶ ὑγίειαν] Videtur esse ἓν διὰ δυοῖν. pro ἀνάλημψιν τῆς ὑγιείας.

L. 5: ἀπωδεὶς] Sic Salmasiana & Causaboniana Editiones. Reliquæ ἀποδεὶς vel ἀποδεὶς, vel ἀπωδεὶς. Malè, nisi ἀποδεὶς forte significet *depositus æger & conclamatus.*

P. 47. *l.* 17. Ὦ κάλλισαι,] Sed quod mireris codices scripti omnes Ὦ κάλλισε. equidem persæpe contigit Confusio dipthongi αι & vocalis ε, eademque hic iterum contigisse supponi potest. Sic suprà Ὦ δαιμόνιε. Et hæc ratio mihi quidem sufficiens est ut exosculer hanc ex scriptis emendationem. *Gronovius.* Potest tamen, nisi per Manuscriptos esset, prior lectio stare eleganter, & iisdem rationibus suam stationem tueri.

P. 49. *l.* 11. ὑψηλοῦ] Subaudi ὄρος.

L. 18. καλῶς] Lege καλῷ. ita exemplar Vetuſtiſſimum. mox idem habet ἐμφαίνει & ὅτως omiſſo verbo ἔχειν: quum alter Codex habeat ἐμφαίνει εἶναι ὅτως. Sed & dein peregregie idem, de quo prius dixi, τῇ ἑαυτῆς δυνάμει ἥτε εὐδαιμονία καὶ αἱ ἄλλαι Ἀρεταὶ πᾶσαι, cujus reliquias ſervans Pariſina toties laudata exhibet δυνάμει ἡ εὐδαιμονία.

P. 51. *l.* 5. ὥσπερ τὸν νενικηκότας] Nemo de ſanitate hujus lectionis dubitat; & ipſe cum cæteris eodem modo interpretor. Nec tamen verebor meam conjecturam proponere, ita enim legendum hunc locum exiſtimo. ὡς τὸν νενικηκότα. *Coronat eum*, ut pote qui vicerit. Verba ſenis, ut nunc ſunt, non indicant eum fuiſſe victorem, ſed victorum more coronatum eſſe. Contra Hoſpes intelligit eum viciſſe, ideoque rogat, quænam vicit certamina? quod

quod non potuit facere niſi ex verbis ut à me emendatis. Viderint doctiores.

P. 51. *l.* 17. ἐπιποδῶ] Ita libri veteres omnes: abeat itaque recens iſtud & tam diu novatoribus placitum ἐπιθυμῶ. Porro Vetuſtiſſimus exhibet hoc ordine ποῖα ταῦτα λέγεις θηρία. Et poſt modo habebat, ἢ ὃ δοκεῖ σοί ταῦτα θηρία, neglecto quod vulgatis adhæret verbo εἶναι: tum quoque ὥσπερ πρέπειν, non τὸ πρέπειν. Et hic cum detrimento Cebetis ac publico nos deficiebat præſtantiſſima iſta membrana. Unde nec poſſumus eandem præſtare in reliquis felicitatem, etſi ſuperſint digni vindice nodi, de quibus plus cogitare quam definire valeo. *Gronov.*

P. 53, *l*, 5. καλῶν ἔργων] Subauditur ἕνεκα.

L. 17. ἄγεσιν] Ut ſupra, *p.* 49. *l.* 5. *L.* 19.

L. 19. πρότερον] Duo Mſs. πρῶτον.

P. 55. *l.* 6, 7. τῶν δεινῶν] Lego δεσμῶν. ἐξ ὧν τῶν δεσμῶν, οἷς δέδεγται, ἃ δύναγται ἀκλῦσαι ἑαυτὰς ὥστε σωθῆναι. Ità ut effugiant. ità omnia belle cohærent.

P. 57, *l.* 8, 9. ὥσπερ τὸ κωρύκιον] Lege imprimis τῷ, cohæret enim cum ἔχοντι quod ſequitur. Antrum Corycium intellige, non illud in Cilicia ſed in Bæotia, idque juxta Parnaſſum. Strabo. Lib. ix.

L. 9. ἱεροπρεπὴς δ' ἐστὶ πᾶς ὁ Παρνασσὸς, ἔχων ἄγαλμά τε καὶ ἀλλα χωρία τιμώμενά τε καὶ ἀγιζόμενα, ὧν ἐστὶ γνωριμώτατον καὶ κάλλιστον τὸ κωρύκιον Νυμφῶν ἄντρον, ὁμώνυμον τῷ κιλικίῳ. Loco Κωρύκιον Νυμφῶν obliter lege Κωρυκίων, ita poſtulat ſequens vox ὁμώνυμον. Stephanus de Urbibus. Κωρυκίον ἄντρον] ἀξιάγαστον δᾶυμα ἐν Παρνάσσῳ. Pauſ. p. 276.

p. 276. Aldi. Pomponius Mela. *Lib.* 1. *Cap.* 13. hæc habet verba. *Supra ſpecus eſt, nomine Corycius, ſingulari ingenio, ac ſupra quam deſcribi facile ſit, eximius. Grandi namque hiatu patens, montem littori appoſitum, & decem ſtadiorum clivo ſatis arduum, ex ſummo ſtatim vertice aperit: tunc altè demiſſus, & quantum demittitur amplior, viret lucis pendentibus undique, & totum ſe nemoroſo laterum orbe complectitur: adeo mirificus ac pulcher, ut mentes accedentium primo aſpectu conſternet: ubi contemplati duravere, non ſatiet.* Utrumcunque intellexeris Antrum, ſive illud Bæotiæ, quod malo, ſive Ciliciæ, facile quadrabit cum hujus loci ſententia. Quæ enim poſſunt eſſe tutiora quam loca Diis ſacra, à Diis defenſa, omni cultu honorata, à Nymphis habitata, in ipſis Muſarum ſedibus collocata. Sed præſtat Lectorem ad Strabonis, Pauſaniæ, & Melæ loca amandare, quam hic diutius de re manifeſta altercari. *P.* 75.

P. 57. l. 10. πάνλα] Subaud. κατὰ.

L. 17. οὐδὲν οὐ μὴ διωχ. ὄυλε] Ariſtoph. p. 54. Act 2. Scene 5. Πε. ἀλλ' ἢδ' ἔσαι πρῶτον ἀπάντων ἢδείς, ἢδ' ἀνδραποδιςής.

P. 59. l. 2. ἐχιόδηκλοι] Vide Notas Caſauboni & varias ibi conjecturas. Cur non & ego meam ſymbolam conferam? lego itaque ἐχιόδεκλαι (Viper Catchers) à δέχομαι Capio. Ita tollitur omnis Diſputatio de ſanandis Viperæ Morſibus; Viperarum Morſu. Memini tamen me hæc verba alicubi legiſſe, & ni fallor apud Bochartum cujus non eſt copia in præſens. Eudamus annulos confecit contra ſerpentes, qui ejuſmodi erant ut non ſolum homines ὀφιοδήκλους curarent, ſed & ne morderentur impedirent, qui propter præſentem remedii præſtantiam φαρμακίται vocabantur. V. Schol. Ariſtop. in Pluto, p. 88. L. 5.

L. 5. ἀνλιφάρ. ἀυλὸς τοῦτο] Non poſſum expiſcari quid ſibi velit illud τοῦτο: neque ſenſus, neque ſitus placet. Vide numquid ego melius. καθάπερ οἱ ἐχιόδεκται illæſi evadunt, quoniam ſuppetit ipſis ἀντιφάρμακον, ὅτω καὶ τοῦτον ὀδὲν λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφ. Muta τοῦτο in ὅτω. Mutatio pæne nulla eſt, locus autem expeditus.

L. 13. οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι] Tacent hic omnes: alta quies: fateor tamen pleroſque omnes recte interpretari. locus facile ſanabilis, ſi modo abire juſſeris οἱ μὲν, unde malum pedem tulerunt. Irrepſerunt autem ex reſponſione ſequenti. Non dubito quin mecum ſenſeris, Lector, ubi locum integrum attentiùs perlegeris. Quam quidem conjecturam olim feceram nondum viſa Gronovii Editione, & ex Pariſina comprobatam gaudeo.

L. 20.

L. 20. ὑπὸ] Salmaſius ἀπὸ τῆς Παιδείας ἀναπαμπῆσαι.

P. 61. *l.* 1. καὶ ἀναβεβή.] Licet aſcendiſſent ad. lego itaque κἂν ἀναβεβή. frequens illa abſorptio Literarum conſimilium in fine & principio dictionum. Exemplorum plena ſunt omnia.

L. 15. ὡς ταλαιπω.] Videtur deeſſe aliquid ante ὡς, λέγοντες vel βοῶντες, quod participium eleganter abeſſe novi apud Latinos Auctores. Niſi cum Odaxio ὡς interpretaris *adeo*, & plenam ponis diſtinctionis notam poſt ἀπολιπόντες, γὰρ inter κακῶς & ζῶσι inſerto. Ego quidem lubens reſcinderem eas voces κακῶς ζῶσι καὶ, quæ onerant ſententiam, & ταλαιπώρους iſtos & ἀθλίους & κακοδαίμονας minus infelices reddunt.

P. 63. *l.* 1. τρόπον] Subaud. κατά.

L. 19. τὰ φορτία] Subaud. κατά.

P. 65.

P. 65. *l.* 18. ἴδια] Forte ἴδιον. Sed ταῦτα ſequitur. Puſillum ſane, ſed monere libet. Proſunt enim hæ nugæ accurate legentibus. Paulo poſt de Trapezitis, καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι.

P. 67. *l.* 13. ἀπαιτῶν.] Dubitatur paſſivè an activè capienda ſit vox iſta. Utrum Creditores an Trapezitæ ſit Nominativus. Videtur paſſive potius accipi. Anglice, *When they are called upon for it again.*

L. 13. δεινὰ] Subaud. πράγματα.

L. 15. ἐπὶ τούτῳ] τῷ μέρει. *Eatenus*, ut nihil impediret quo minus Creditor depoſitam reciperet pecuniam.

L. 17. νομίζ.] Subaud. τὰ θέματα.

L. ult. ἔυθις] Perplexa ſatis hæc ſunt, licet ferenda. ἔυθις δὲ ὃ μόνον ἀφελέως ἃ δέδωκεν, ἀλλὰ καὶ τὰ πρυπάρχοντα.

P. 69.

P. 69. *l.* 4. ἔχονλα] Nemo animadvertit errorem, nec tamen error non eſt. Quibus præcepta dat Genius? Vitam ingreſſuris, ne crederent Fortunæ, nec illius vincerentur donis, ſed oblata adepti protinus abirent; ἔχονλας igitur reponendum: eſt qui legit βλέποντας. Oblitus ſcil. πρὸς τὴν βεβαίαν, &c. ſequi & pendere ἐκ τοῦ, ἀπολθεῖν.

L. antepenult. μὴ —— μηδὲ μηδὲν] Vehemens negatio, & inuſitata. Rectè Interpretes *ne his quidem*, quantumvis blandis, πιθανοῖς, & pellacibus.

P. 71. *l.* 5. παρ' αὐτὰ] παραδείγμαλα.

L. 8. δ'εῖ] alitèr δοκεῖ.

P. 73. *l.* 9. Poſt Γ. videtur deeſſe φημί.

L. 16. χωλύει] ſupple βελτίως, quod ipſum Pariſina Editio exhibet.

P. 75.

P. 75. *l.* 12. προέχουσιν εἰς] *Advance towards.*

P. 77. *l.* 5. μάθημα.] i. e. *Mathematicorum ſeptum.*

L. 6. ὥστε πῶς] Salm. in Præfat. [qua in re præſtant indoctis [inquit Cebes] quo citius perveniant ad ſcientiam boni, cum ipſi indociliores ſæpe ſint, & tardiores ad eam artem addiſcendam, quæ ſola vera eſt & ſummi boni magiſtra ? Ita enim legenda Græca apud Cebetem, quæ vulgo corruptiſſima ſunt, ὥστε πῶς ἔτι προέχουσιν ἄλλα, οἱ ἀκμηπότεροι, ἢ δυσμαθέστεροί εἰσιν ; Reſpondet alter ac quærit, quomodo id fieri poſſit, ut qui artes liberales didicerint, &c. Rationem reddit ſenex, quod qui in ſecundo ſepto habitant, artium nempe doctores liberalium, ſimulant ſe ſcire, quod neſciunt ; Et dum putant ſe veram adeptos eſſe ſcientiam ; eo redduntur ad

eam perſequendam ineptiores.

P. 85. *l.* 10, 11. ἔιγε θεωρεῖν] Quid ſi legeretur ἔιγε θεωρεῖν ἐστὶν, (ὡς πολλάκις ἐστὶν) ὑπάρχοντα, &c. exclusâ voculâ istâ ἰδεῖν.

P. 87. *l.* 18. καὶ τὸ σωμάλον δέ] Uterque codex Mſs. apponit ἔστί.

L. 21. τιμῶνται τὲ αὐτά] Olim τιμῶσι. Sed lectionem utriuſque Codicis rite reſtituit Gronovius, ut poſtea τὸ εἶναι in aliis omiſſum.

P. 89. *l.* 5. Αγνοῦσι γὰρ] Hinc incipit optatum diu ſupplementum, quod ſapientiſſimo huic colloquio finem imponit. Quapropter quum & Græca pura puta videantur eſſe ejuſdem auctoris, cujus ſunt præcedentia, & ſententiæ diſputationiſque integritas omnibus partibus per hanc acceſſionem ſit abſoluta, gaudemus Cebetem denique rediiſſe

diiſſe ad ſua, quibus ipſam Odaxii interpretationem è regione apponentes metuimus ullo genere interpolare.

Gronovius.

INDEX
GRÆCUS VERBORUM
IN
Cebetis Tabula.

Prior numerus Paginam, posterior Lineam indicat.

A

ἀβεβαίως 17. 21
ἀγαγεῖν 63. 6
ἀγαναχτοῦσιν 67. 14

Ἄγνοια		15. 1
Ἀδοξία		61. 6
ἀθλίως		53. 20
Ἀθυμία	27. 8	61. 6
ἀθυμῶσιν		19. 17
αἰνίττεται		9. 11
αἱρετὸν	81. 17	85. 1
αἰτιῶνται		61. 13
ἀκινητότεροι		77. 7
Ἀκεσία		23. 6
ἀκριβῶς		55. 17
Ἀκρόπολις		49. 11
Ἀλαζονείαν	45. 16	55. 3
Ἀλήθεια		41. 16
ἀμαθεῖς		9. 3
ἀμέλει	75. 10	83. 4
ἀμεταβλητῶ.		69. 12
ἀνάβασις		35. 14
ἀναβεβηκότες		61. 1
ἀναγγείλωσιν		63. 9.
ἀναθήματα		3. 5
ἀνακάμπτοντες		31. 7

ἀναλαβὼν 11. 11
ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν, ἓν διὰ δυοῖν, pro ἀνάληψιν ὑγιείας 45. 3
ἀναλώσῃ 25. 2
ἀναπήψῃ 23, 21
ἀνάπαλιν 9. 20
ἀναπηδῶσιν 15. 14
Ἀνδρέα 47. 14
ἀνδεφονεῖν 89. 9
ἀνέθηκε 7. 5
ἀνέκειτο 3. 6
ἀνεπλήθη 45. 18
ἀνοδίας 35 10 61. 2
ἀντιφάρμακον 59. 5
ἀξιῶσι, obsecrant 23. 4
ἀπάγωσι 15. 16. vid. Not.
ἀπαιτῶνται 67. 13
ἀπαλλάττεσθαι 99. 17
Ἀπάτη 13. 16
ἀπεγνωσμένοι 59. 13
ἀπέθνησκεν 9. 16
ἀπειληφὼς 57. 2

ἀπεριέργως 49. 17
ἀπέρριψεν 51. 12
ἀπιέναι 71. 2
ἀπιθανῶς 81. 13
ἄπισον 79. 17
ἄπλαῖσοι 47. 7
Ἀπληςία 23. 7
ἀπογνόντες 33, 11
ἀποδειλιᾷν 37. 16
ἀπόκρημνον κύκλῳ à κρημνὸς præcipitium 37, 2
ἀποκλινεῶς τὸ φαινόμενον 79. 19, 20
ἀπολαύσι 61. 17
ἀπόλαυσιν 63. 2
ἀπολυθήσονται 33, 19
ἄπονον 23. 16
ἀπορέγτων 5. 11
ἀποτρεῖν 25. 7
Ἀπροβούλευτοι 19. 13
ἀπωθεὶς 45. 5
Ἀρεταὶ 41. 1

ἀῤῥωστοῦσιν 83. 16
ἀσεβέστατα 89. 3
ἀσμένως 57. 12
ἀσεφάνωτοι 59. 13
ἀσφάλεια 57. 8
ἀχημονεῖν 25. 5
ἀχολία 7. 14
Ἀσωτία 23. 7
ἀτιμάζειν 89. 19
ἀτρύφερον 47, 6
ἀφελέως 65, 19
ἀφίκετο 5. 21
ἀφικνυμένοις 43. 1
Ἀφοβία 43. 4
ἄφρονες 9. 2
Ἀφροσύνη 9. 10
ἄχρηστα 73. 10

B

βίῳ, ἐν τῷ 9. 13. ἐν πάντι τῷ 9. 22. 13. 5. 29. 5

βλαβερὰ

INDEX.

βλαβερά 25. 7
βοσκημάτων τόπον 63. 1
βυνός 35. 13

Γ

γαργαλίζη 23, 20
γεγεαμμένον, nempe σχῆμα 5. 2
γεμίζονται 63. 21
γινώμεθα περὶ 21. 19
γνῷ 9. 19
γεαφὴ 3, 7
γραφῆς περὶ τῆς 5. 17. pro, περὶ μυθολογίας τῆς γεαφῆς.

Δ

Δαιμόνιε ὦ 15. 20
Δαίμων 13. 1
δεινὸς περὶ σοφίαν 7. 1
διακείμενοι 79. 1
διαναπαύσεως 39. 3, 4

διασω-

διασωθῶσιν 69. 8
διατελεῖ 23. 20
διδόασιν 39. 4
διεξιόντα 7. 12
διήγησαι 7. 15. supple, μῦθον
δικαιοπραγεῖν 89. 20
δικαιοσύνη 47. 14
διοχληθήσεται 57. 17
Δόξαι 15. 12
δύελεύειν 25. 4
δυώαῖο, vult. 5. 20
δυσειδὴς 27. 4
δυσμαθέστεροι 77. 7

E

ἐγγίζοντες 55. 19
Εγκράτεια 37. 10 47. 16
ἐζηλωκὼς 7. 3
ἐθαύμασα 7. 8
ἐθεωρῶμεν 3. 5
εἰκός γε 85. 21

INDEX.

Εἶναι ἐν ἐλπίδι		47. 18
εἰσάπαξ		9. 13
εἰσόνλι		5. 11
εἰσόδυ		5. 2
ἐκλῦσαι τῶν δεσμῶν		55. 6
ἐκόλασε		51. 11
ἐκποιήσει		21. 18
ἐκπλώσεις		19. 7
ἐκπεπαιδευτες		19. 7
Ἐλευθερία		47. 15
ἐμβάλλειν εἰς ὄπιθυμίαν		11. 4
ἐμπείρως		87. 15
ἐμπεφαδε τῷ νεώ	3. 6	39. 11
ἐμφαίνει		39. 10
ἐμφασιν ἐποίει	5. 10	59. 12
ἔμφρων		7. 1
ἐνδιατείψαι		69. 21
ἐνεδίαζε		55. 18
ἐξαίρει ἐκ κακῶν		27. 17
ἐξέβαλε		45. 1
ἐξήγησις		7. 19
ἐοικυῖα		2. 5

ἐπαγ-

INDEX.

ἐπαγγέλλονται ὡς ἄξεσαι 17. 1
ἐπαινεῖν 67. 4
ἐπάνω πάντων 57. 21
ἐπελάθοντο 55. 10
Ἐπιθυμίαι 15. 12
ἐπιθυμῶμεν 7. 15
ἐπικατοικεῖ 35. 4
ἐπικίνδυνόν τι 7. 19
ἐπιλίπῃ αὐτοῖς 25. 10
ἐπορκεῖν 25. 8
ἐπποδῶ 15. 17
ἐπισκοπεῖν 59. 6
Ἐπιστήμη 43. 6
ἐπίτιμον 11. 9
ἐπιχωρίων 5. 18
ἑπομένως 89. 2
ἐρασαὶ 31. 8
ἑρμηνέως 73. 11
ἐσεφανωμένη 49. 1
ἐσκὼς 41. 9, 16
ἐσὶν ἔχοντα 11. 6
ἐσω τῶ 31. 6
ἑταιρῶν

INDEX.

ἑταιρῶν 15. 9
Ἐτυγχάνομεν περιπατοῦντες 3. 1
43. 20
εὐανθεῖ 49. 18
Εὐδαιμονία 41. 2 49. 8
εὐδαιμονικὴ δύναμις 53. 9
εὐδοξεῖν 79. 13
εὐειδὴς 47. 5
εὐεκτέσας τῷσώματι 37. 5, 6
εὐλόγως 45. 5
εὐπορήτ. 39. 8
εὔτακτ. 29. 16
εὐταξία 47. 15
εὐφραίνονται 59. 18
εὔχρηστα 71. 14
εὐωχεῖως 63. 1
Ἐφεσάναι 5. 8
Ἐφόδιον 71. 1
Ἐχιόδηκται 59. 2
ἐωρά το. Attic. 5. 9.

INDEX.

Z

H

Ἥδονὰι 15. 13
ἠδυνάμεθα 3. 8
Ἡδυπάθειαν 23. 18
ἠκηκόειν 7. 11
ἡλικία 41. 8
ἠπίσατο, Atticè 55. 7
Ἡρακλεις ὦ, vox admirantis, 11. 3 29. 8
ἥτις 61. 1

Θ

Θάρσος 39. 5
Θέματα 67. 5
Θεωρεῖ 57. 4
Θεόνον 13. 8
Θυμὸν 45. 18

INDEX.

I

ἴδια ἡγεῖσθαι 65. 18
ἰεροσυλεῖν 25. 7
ἵλαροι 63. 4
ἰσχὺς 39. 4

K

καθαρὰ παντὸς κακοῦ 32. 9
καθαρθεὶς 29. 1
καθαρτικῶν τέτων 33. 13
καθαρτικὸς. i. e. θεραπευμάτι 45. 1
καθέσηκεν pro καθήκειν 45. 3
καθεσηκυῖα 41. 6
κακία 33. 11
κακοδαιμονία 27. 11
κακοδαίμονες 9. 3
κακοπάθειαν 23, 16
κακοπιοῦνται 59. 3

κακ-

INDEX.

καλλωπισμὸν 41. 9
καλοκἀγαθία 47. 14
καρτερήσας 37. 17
Καρτερία 37. 11
καταβρωθεὶς 9. 17
κατακεκαπνέοι 55. 1
καταλαμπόμενα 39. 14
κατὰ μικρὸν 9. 17
καταινοῖς 39. 16
καταῤῥῆσαι 39. 6
καταῤῥέφειν βίον 27. 11
κείμενον, positum 13. 9
κειμένῳ ἀσφαλῶς 41. 11
κεκαλλωπισμένοι 47. 8
κεκοσμημένη ἐλευθέρως 49. 16
κεκράτηκεν 51. 13
κεκιμένη 41. 7
κενοδοξίας 55. 5
κεφαλαίῳ 61. 21
κηλακείᾳ 23. 8
κερτικὸν 31. 16 vid. Not.
κτησαμένῳ 89. 7

κωλεύ-

INDEX.

κωλεύει 57. 21
κωλύει 73. 16 75. 4 91. 5
κωρύκιον ἄντρον 57. 9

Λ

λαβεῖν 69. 21 71. 12
λάβωσι 67. 10
λαμβάνοντες 21. 7
λαμβάνουσι 43. 2 79. 11
λειμωνοειδὴς 39. 13
λεγόμενα 73. 12
λεγομένοις 79. 4
ληΐζεσθε 25. 8 89. 9
λήψονται 69. 7
λίθου 17. 12, 4 41. 19
λιπαρᾶς 37. 5
λογισμῷ 67. 5
λόγος 85. 4
λόγου 85. 21
λοιπὴν 33. 17
λύπη 25. 20

N

λυπούντων

λυπώντων 59. 1
λυσιτελῆ 17. 3

M

μαθηματικῇ 73. 19
μαθημάτων 33. 21 73. 16
μαίνομένη 71. 11, 15
μακάριος 9. 20 29. 4 53. 11
μάστιγα 25. 19
μεγίστης 51. 6
μέθυσον 75. 6
μέλλοντες 11. 18
μέλλουσι 73. 21
μέλλουσιν 13. 5
μεταμέλεια 77. 20
μετάνοια 27, 13, 5
μή· μηδὲ· μηδέν 69. 18
μηνύει 19. 1
μικρὸν 9. 17 39. 4
μνημονεύειν 67. 19
μνημονεύοντες 67. 14

μορφὰς 15. 10
μυσικῇ 31. 13
μυθολογίας 5. 13
μύθους 53. 21

N

ναυαγῆσιν 53. 21
νενίκηκεν 51. 7
νενικηκότας 51. 5
νεώτερος 7. 9
νῆες 63. 18
νικᾷν 91. 3
νίκημα 53. 14
νομίζουσιν 67. 12
νοσοποιΐαι 45. 26

Ξ

O

ὀδυρόμενοι 61. 5

INDEX.

ὀδυὴ 27. 2
ὀδυρμὸς 27. 7
ὄιδασι 5. 19
ὀικητήριον 39. 21
ὄικον 27. 11
ὄιονται 87. 21
ὁμαλὴ 39. 8
ὁρμία 27. 5
ὁμίαι 31. 19
ὁμίαν 19. 15
ὁμίης 67. 9
ὁρμᾶν 77. 13
ὄφελος 79. 8
ὀχλεῖται 35. 9
ὄχλῳ 19. 10

Π

Παιδείαν 27. 19
παντοδαπὰς 15. 10
παραδίδοται τέτοις 27. 8, 9
63. 16

παρά-

INDEX.

παραδοξον 79. 17
παρακύπτε 11. 1
παραλείφω 65. 7
παραλλάτ̃τουσιν 77. 5
παραπλήσια 29. 14
παρατηρ̃ουσιν 23. 10
παραχρ̃ημα 17. 20
παρέργως 11. 8 79. 7
παρεχὼς 5. 15
πάσχετε ὐδὲν δεινόν ibid.
πειθὼ 41. 17
πενίας 57. 20
πεπλασμένη τῷ ἤθει vid. Not. 13. 11
πεπυνθέναι δεινὰ 74. 14
πέρας 75. 8
περιάγονται 17. 8
περιβολῷ 5. 3
περιποιήσεσθε 47. 21
περισπῶνται 71. 19
πετρώδης 35. 11
πιθανὴ 13. 12

πίναξ

INDEX.

πίναξ 3. 6
πόντις 15. 3 al. malè πόντις.
πλάνη 15. 1
πλανῶσα 13. 17
πολεμίων 55. 2
πολιτικὸν 5. 20
πολλαπλάσια 67. 22
ποτήριον 13. 13
ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει 13. 20
vid. Not. 43. 12 45. 10
ποτὸν 13. 21
πραότης 47. 16
προδιδόναι 25. 8
προέχουσιν 73. 17
προθύμως ἐκπιτάσσαι 37. 7
προπυλαίοις 49. 14
προσδέχηται 29. 2
προσέξητε 7. 21
προσποιῶνται 77. 10
προσυδέως 71. 8
προσάπτων 5. 11

πρω-

πρυβάλλετο Attic. 9. 6
πρυπάρχονται 69. 1
πυλῶνα 5. 10

P

ῥάκη ἐμφιεσμέναι 25. 16
ῥυπαιρὶ 25. 16

Σ

σεσωσμένοι 59. 17
σπανίως 33. 3
σωφροσύνα 7. 10
στεφανοῖ τῇ ἑαυτῆς δυνάμει 51. 3
στολῇ 41. 8
στρατόπεδον 5. 3
στρογγύλη 17. 13
συκοφαντεῖν 89. 9
συμβαίνει 83. 12
συμβαλεῖν 5. 1
συμβάλλεται 73. 5

συμβιῶι 27. 9
συμφέρει 87. 5
συμφερόντων 57. 2
σωσαυτὴση ἀπὸ τῆς τύχης. forte ἀπὸ τύχη σωσαυτήσασα 27. 14
σωσεῖναι 25. 17
σωτήσητε 9. 1
σωτὴ 9. 7
σωτίσησιν 27. 18
σωομιλεῖν 31. 10
σωτόμως 69. 3
σφιγγὸς αἰνίγματα 9. 5
σφὶγξ. Sphyngis instar pernicioſa 9. 11
σωθεῖεν, Atticè pro σωθείησαν 79. 2

T

ταλαίπωρει 61. 15
ταραίτησαι 55. 8
τελεσιγώνε 41. 10
τελέφθαι 59. 15

τευχη-

τετυχηκότες 59. 19
τῇ, & τῇ ἑτερᾷ. prior τῇ ponitur pro μιᾷ 11, 20. 1
τιμῶνται, active 87. 21.
τιμωρία 25. 20
τιμωρίᾳ (ὅτι) παραδιδόμενοι 9, 18. 9 25. 11
τίνες ἀεὶ πότε, idem quod τίνες δήποτε 5. 1
τίποτε 7. 16
τίς 3. 6
τοιοῦτον tam grande 11. 9
τυτὶ Atticè pro τοῦτο 7. 18
τραπεζίταις 67. 10
τυγχάνει ὄσα 7. 14
τύχη 17. 14 19. 21 21. 4

Υ

ὑβρίζετο 25. 2
ὑπάρχοντα τά. 17. 18 opes *Substance.*

ὑπολαβοῦσα 53. 17
ὑπομένειν 25. 5

Φ

φευκτὸν 81. 17
φθάνοις διηγούμενος. prior narraveris 11. 7
φθόνος ἐδεὶς, nulla erit mora 7. 17 71. 9
φιλαργυρίαν 45. 18
φιλοτίμως κάμνων 43. 20
φορτία ἐξελόμενα 63. 19

X

χαλεπῶ περσιδεῖν 35. 20
χάρτην, Chartam 11. 20
χρόνω ἱερῷ 3. 3

INDEX.

Ψ

ψέγειν 67. 3
ψευδοδοξία 29. 6
ψευδοπαιδεία 27. 20

Ω

ὦ καλῶν ἔργων καὶ καλλίστης νίκης 53. 5, 6
ὧν, pro ἑτέρων. 17. 19 vid. Not.
ὡς, pro postquam 13. 3
ὠφέλιμον 81. 16

FINIS.

CMC
MVSEVM
BRITANNICVM

PUBLIC LIBRARY